

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 76

Izlazi subotom

Zagreb, 17. listopada 2009.

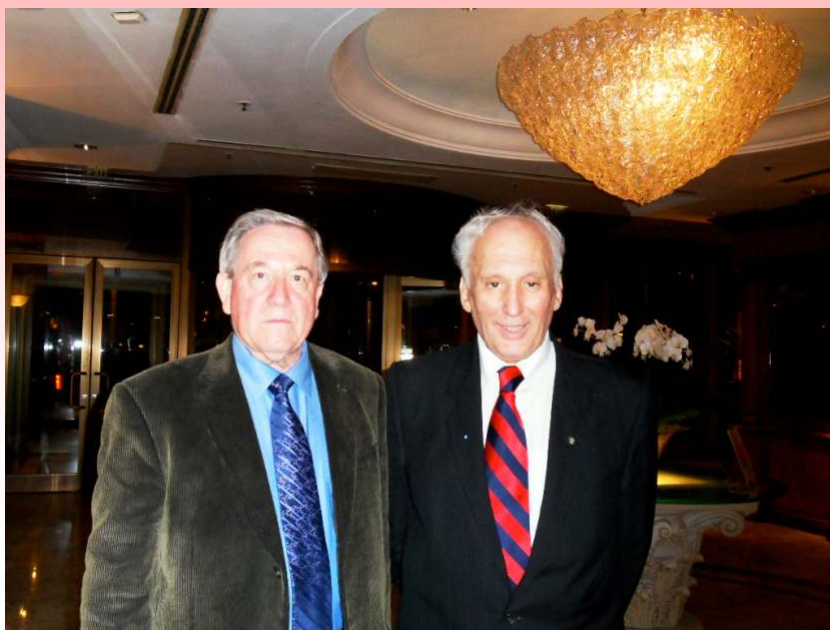
Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Spomenik Poglavniku	5
Nečista antifašistička savjest	7
Vlaški bezobrazluk	8
Hrvatska knjižara	16
U sjeni Jadranke	17
Za Dom spremni!	19
Ravna gora	26
Hrvatske obljetnice	27
Naši muslimani	30
Occidental observer	32
Povijest i čovjek	35
Zgodopis	36
Bosno moja	38
Osvrti	44
Živjeti NDH	50
Hrvatski jezik	51
Čitajte s nama	52
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

Isti hrvatski ciljevi: Zvonimir R. Došen i
prof. dr. sc. Asaf Duraković

LJUDOŽDERSKI OSVRT MARICE MATKOVIĆ, VELEPOSLANICE RH U TEL AVIVU:
ODRIČEMO SE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE -

HRVATSKE NIKADA NIJE BILO DOK JU NIJE OSNOVAO ZAVNOH!

Dragutin Šafarić:

**PODIZANJE SPOMENIKA dr. ANTI PAVELIĆU,
POGLAVNIKU NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE,
ČASNO JE DJELO**

Zvone Drinovac:

DVIJE DOBRE VIJESTI U JEDNOM DANU

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

POVIJEST HRVATA

prof. dr. sc. Asaf Duraković

Proleti prešumni vjetre stepama od Karpata
Prešinu vjekova digni u svoje silne visine
Da stoje sa kamena zbore. Da s gora Altajskih sine
Sjaj duboke starine sa ognjišta Hrvata.

Sarasvatske će strune pronijeti glas Sarmata
Da opet prozbore svijetu o slavi naših djedova
Jer vjekova četrnaest zavjeru šutnje skova
Od puta starina naših iza Harvaitskih vrata.

Te tame nema da zatre dan koji starina krije
Kada se diže narod s planina Hindukuša
Ratnici, žene i djeca. Stotine tisuća duša
Kroz crvene zemlje i bijele. Do Rimske Panonije.

A davno prvo toga. Na istok Izraelu
Narod Gebalski u moru Helena i Hitita
U carstvo Parsa krenu, što Aziju pokori cijelu
Kome se ime i danas u knjigama Darijskim čita.

Ponesi prešumni vjetre priču starine vrle ...
Od Darijavuša carstva do stepa hitrog Dona
U dvadesetprvi vijek. U dane neumrle
Kad i u oblasti tame nestati neće ona.

Interview prof. dr. sc. Asafa Durakovića dr. sc. Tomislavu Dragunu, glavnom uredniku "Ognjišta"

U POČETKU BIJAŠE MAJMUN

Dragi Borče,

Istina je. Prava istina!

U početku bijaše majmun. Majmun življaše na drveću. I pod drvećem. Jeo je plodove ubrane sa stabala i korijenje izvađeno iz zemlje ispod njih. Pario se kako je i s kime je stigao.

Ništa se zadugo nije događalo.

Zaista, bilo je upravo tako dragi moj prijatelju.

Onda mu se iznenada upalila tzv. Darwinova lampica. Pokušao je nešto posve novo. Počeo se pariti sam sa sobom. I uspio je. Oplodio je samoga sebe. Rođeno je novo biće. Nalik na majmuna, ali ipak ... Vanjštinom se donekle razlikovao od majmuna, ali je zadržao majmunovu dušu. Pomalo je počeo ličiti na čovjeka. Mogao se, u nuždi, i "prodati" za njega.

Iskoristio je to taj majmunoliki čovjek ili čovjekoliki majmun. Pomiješao se s ljudima iz susjedstva. Živio je s njima. Družio se. Sudjelovao u njihovu društvenom životu. Dijelio s njima dobro i zlo. Gotovo pa postao ljudskim bićem. Osim čudi. Nju je zadržao. Bio je i dalje goropadan, pohlepan, bezosjećajan, a vješt u slobodnoj ljubavi. Novozačeti život nije mu mnogo značio, jer materijal i energija uvijek ostaju nepromijenjeni. A drugo niči ne postoji. Ne može biti nikakva gubitka. Nu. Znao je takvo stajalište prikriti pravom na slobodu govora i djela. Apsolutnu i bezgraničnu. Tko koga i kako koga, gdje god stigne. Odgovornosti nema, kazne nema,

Čovjekoliki je i glavnog urednika Glasnika nastojao prevesti na Prirodoslovno Kršćanstvo

onoga iznad nas, zapravo njih, također nema.

Prijatelju moj dragi, ako mi ne vjeruješ, osvrni se samo oko sebe.

Na sve strane čovjekoliki. Što je viši položaj veći su izgledi da će na njemu biti čovjekoliki.

Po cijelom svijetu.

Politika. Business. Umjetnost. Uljudba. Pa i religija. Sve i svašta. Ništa bez čovjekolikih.

Sigurni u sebe i svoje sveze, u nagrabiljeno, više niči ne skrivaju da su šumska djeca, izvorni nasumce i bezrazložno posloženi plodovi prirode, za koje nitko sve do nedavno nije ništa znao. Sve dok nije otkrio Charles Darwin. Zamijetio, a onda i dokazao da postoje. Potvrdio da su zaista tu, među nama, ne samo u mašti, nego i u pravoj pravcatoj zbilji.

Ni Hrvati ne izmakoše općeljudskoj sudbini.

Čovjekoliki zađoše i među njih. Stadoše na čelo Države, na čelo

njena Sabora, na čelo njena Glavnog grada. Bahato i s uvijek razjapljenim raljama. Tu i tamo, nastoje se prilagoditi ljudima, mrmrljaju nešto poput molitvi, trče maratone koje zove hodočašća na svježem zraku, a i pale svijeće (od 7 kilograma) pred crkvenim velikodostojnicima.

Međutim, nismo ni mi baš veslo sisali. Poznat je i nama Darwin.

Možda ćeš reći, dragi moj Borče, zašto te gnjavim s nečim općepoznatim, jer to što ti govorim već i vrapci na krovu znaju. Slažem se, vrapci znaju, ali ne i sav ljudski rod. Eto, danima me već špota Dubravka, moja dugogodišnja draga prijateljica, jer tobože razdvajam Hrvate. "Ja", odgovaram, "ne činim to ni u snu. Samo ti se to tako čini. Radi se o tome, da se od nas ponekad odvajaju čovjekoliki. Daj Bože i zauvijek." Ne vjeruje mi, pa joj kažem neka postavi javno nekoliko pitanja: je li hrvatska državotvorna tradicija stara 3.000 godina ili polazi tek od ZAVNOHa, je li Tito zločinac ili je heroj, ... Sve će joj odmah biti jasno.

A da u početku ne bijaše majmun?

Eh, da ne bijaše.

Ali bijaše!

T. Drgun

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

PROGLAS

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33.88.431

Zagreb, na dne 15. listopada 2009.

STJEPAN MESIĆ

Predsjednik Republike Hrvatske

Pantovčak 241

10000 ZAGREB

Posebno:

**Ephraim Zuroff, Jadranka Kosor,
Luka Bebić i Milan Bandić**

Predmet:

Molba za pokroviteljstvo.-

Cijenjeni g. Predsjedniče,

Vama je to, kao visoko naobraženoj i nadasve prosvijećenoj osobi, jako dobro poznato. Dne 26. kolovoza 1939. sporazumom Cvetković-Maček utemeljena je Banovina Hrvatska. Pak 10. travnja 1941. u nazočnosti Josipa Broza i cijelog Politburoa KPJ proglašena je nezavisnost Banovine Hrvatske, koja je ujedno dobila i novo ime Nezavisna Država Hrvatska. Budući da niti jedan od tadašnjih hrvatskih političkih prvaka (već rečeni Josip Broz, Dr. Vladko Maček, Ivan Subašić, Andrija Hebrang i dr.) nije "imao muda" preuzeti vođenje nove države, hitno je pozvan Dr. Ante Pavelić da se on primi te zadaće. Upravo "imajući muda", za razliku od navedenih, on je to i učinio. Stigao je dne 15. travnja 1941. u Zagreb da bi već sljedećeg dana utemeljio Hrvatsku Vladu. Opet sljedećeg dana, dne 17. travnja 1941., Andrija Hebrang, osobni izaslanik Josipa Broza, pribivao je u Banskim dvorima. Nažalost, njegovi razgovori s Dr. Milom Budakom i Dr. Mladenom Lorkovićem glede formiranja koalicijske Vlade nisu uspješni. Naime, Josip Broz inzistirao je da Dr. Ante Pavelić osnuje Fašističku stranku NDH koja bi prije utemeljenja koalicijske Hrvatske Vlade zaključila Mali Pakt s KP NDH (u osnutku, uz blagoslov Josipa Visarionoviča – zvanog na ovim prostorima još i Djed) po uzoru na Veliki Pakt zaključen između Hitlera i Sta-

ljina. Šteta, što nam nije poznato, zašto je to Dr. Ante Pavelić odbio.

Dr. Ante Pavelić, unatoč tomu, bio je u svojstvu Poglavnika ipak poglavar Nezavisne Države Hrvatske. Nije to, međutim, dosad bilo dovoljno da bi u Republici Hrvatskoj imao podignut ijedan spomenik, kako li na "državni trošak".

Hrvatski uljudbeni pokret odlučio je podmetnuti leđa. Tako će u Zagrebu dne 26. prosinca 2009. u 15 sati, dakle, biti otkriven doličan spomenik Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske Poglavniku Dr. Anti Paveliću.

Red bi bio, nakon otkrivanja spomenika, prirediti uobičajenu prigodnu svečanost sa zakuskom. Želimo biti skromni i ograničiti se na užinu u "Okrugljaku", ali ni za to nemamo dovoljno novca. Stoga, tražimo pokrovitelja.

Razgovarali smo ovih dana s Vašim prijateljem g. Anticom Ustrajničem, predsjednikom Nove Ustaške Stranke iz Zagreba (dakako ovo je samo kodno ime, jer ustaše – i pored Vašeg zalaganja - još uvijek djeluju u ilegali, ali Vi dobro znate o kome je riječ). Ljut je na Vas, jer ste navodno podgovorili g. Ibrahima Blagajbegovića da odvoji dio članstva Nove Ustaše Stranke, donekle kolebljivih i partizanski orijentiranih pojedinaca, te da osnuje Stranku Pučkih Ustaša kojoj biste Vi bili na čelu (očito Vaš prijedlog s osnivanjem Stranke Ustašoidnih Domoljuba nije prošao) nakon što Vam istekne Predsjednički Mandat. Ipak, još uvijek se on nada da ćete mu se pridružiti, te biti ravnatelj i predavatelj Ustaške Pravdoljubive Akademije, koja se upravo ovih dana ustrojava.

Dakle, g. Antica Ustrajnić smatra da biste Vi bili jedini pravi, idealni pokrovitelj spomenute Svečanosti okrivljanja spomenika Poglavniku NDH Dr. Anti Paveliću.

Spomenuli smo mu, tek pokusa radi, još neke osobe pogodne, po našem mišljenju, za tu uglednu zadaću, ali on je to glatko odbio. Za Jadranku Kosor je rekao da ona još uvijek sluša Ivu Sanadera, a to znači da će nakon "Svi smo mi Mirko Norac" biti i "Svi smo mi Jadranka Kosor". Luka Bebić nema vremena, ni kapitala, jer je sve što je imao ubžio u ortakluk s Ivićem Pašalićem Ni Milan Bandić nije prihvatljiv, bez obzira na velika ulaganja u pogon za proizvodnju svijeća većih dimenzija, jer u ovom trenutku utemeljuje Prirodoslovnu Katoličku Crkvu grčkokatoličkog obreda. Koliko čujemo sjedište PKC bit će kod Zbora Prebendara u Prebendarskim vrtovima (Medvedgradska ul. u Zagrebu), a iza cijelog projekta kao da stoji sam Uzoriti Kardinal. S druge pak strane Ephraim Zuroff - malo je udaren.

Cijenjeni g. Predsjedniče,

Na povijesnoj vagi Vaše je općepoznato poštenje, čast i dostojanstvo, pa ne sumnjamo u povoljan Vaš odgovor.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

PS – Slijedi nekoliko zabilješki za duhovnu obnovu:

JE LI I POG LAVNIK JAHAO NA ČELU KOLONE?

Zoran Kravar, ulomci

Dno obrasca

Za staroga režima od više sam humanistički obrazovanih ljudi iz generacije koja je svjesno proživjela Drugi svjetski rat čuo da je Vladimir Nazor negdje između ljeta 1941. i jeseni 1942. napisao lirski hvalospjev Anti Paveliću, Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske. Taj mi je »podatak« – kako su nagale okolnosti – bio uvijek serviran u strogo povjerenju,

a s intonacijom, koji je, ovisno o informatorovu svjetonazoru, uključivala ili prijekor poslovičnoj političkoj prevrtljivosti domaćih ljudi (»svakako se živi u Naškoj«) ili domoljubni oprost ideološki kolebljivu pjesniku (»em smo Horvati!«). Uvijek se, međutim, u priopćivanju tajne mogao osjetiti respekt prema sposobnosti komunističkih vlasti da uklone sebi neugodne tragove i prekroje povijest.

Ako bi, dakle, već moglo biti jasno da ne postoji potpisana Nazorova pjesma o Paveliću, anonimni Poglavnik iz 1944. nije, po mom mišljenju, dokaz da bi zamjenu za nju valjalo tražiti među tko zna čijim nepotpisanima. Ipak, o Pavelićevu izostanku s popisa Nazorovih honorata valja razmišljati oprezno i relativistički.

Ukratko, u Nazorovoj političkoj poeziji – izravnoj ili alegoričkoj – demokratska logika uvijek prolazi loše.

Čini se, doduše, da je Nazor odmah nakon proglašenja NDH imao iluzija o novoj državi: počeo je, još jednom, izdavati svoja sabrana djela, u proljeće 1942. primio je, ne bez zadovoljstva, visoku državnu nagradu, prevodio je hrvatske pjesnike na talijanski (Lirici croati, 1942), a u pjesmama nastalima nakon početka svjetskoga rata (Knjiga pjesama, 1942) izbjegavao je ratne teme.

Ako je i aludirao na aktualne događaje (Treći strah, Automat), govorio je o njima gnomski i iz visine koja isključuje svrstavanje. U prigodnici Ljubi Wiesneru (Silhouette, 1942), pjesniku s određenim

simpatijama za endehaški i osovinski poredak, suvremena zbivanja spominje još uvijek kao "dan ljut il slavan".

Vjerojatno je, međutim, da je Nazor s vremenom počeo uviđati kamo smjera ustaška vladavina i kakvim će vanjskopolitičkim posljedicama uroditi Pavelićeva nepokolebljiva kolaboracija s njemačkim nacizmom i s talijanskim fašizmom. Čamac na Kupu u toj se situaciji pokazao povoljnim izborom: čovjek koji je "s onu stranu vode" jahao "na čelu kolone" također je prezirao oblik vladavine temeljen na demokratskom konsenzusu, ali njemu budući ratni gubitnici nisu bili protektori, nego neprijatelji.

Vladimir Nazor

LJUDOŽDERSKI OSVRT MARICE MATKOVIĆ, VELEPOSLANICE RH U TEL AVIVU: ODRIČEMO SE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE - HRVATSKE NIKADA NIJE BILO DOK JU NIJE OSNOVAO ZAVNOH!

Aktualna fašističko-komunistička vlast Republike Hrvatske ne može oprostiti Dr. Anti Paveliću što nije bio fašist

The Jerusalem Post, 15. listopada 2009.

Uvredljivo, nepodnošljivo ...

Prijevod dotjerao

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Poštovani, - Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija Republike Hrvatske osjeća potrebu reagirati na članak "Hrvatska udruga planira spomenik nacističkom suradniku Anti Paveliću" (6. listopada).

First of all, we emphasize that erecting the monument in honor of Ustasha leader Ante Pavelic is not only forbidden by law in the Republic of Croatia, but is also an offensive act that would not be tolerated either by the Croatian State institutions, or by Croatian citizens. Prije svega, ističemo da podizanje spomenika u čast ustaškog poglavnika Ante Pavelića nije samo zakonom zabranjeno u Republici Hrvatskoj, nego je također uvredljiv čin, koji ne će biti toleriran niti od institucija Hrvatske Države, niti od hrvatskih građana.

Koristimo ovu priliku još jednom naglasiti da Republika Hrvatska snažno osuđuje bilo koju vrstu diskriminacije - nacionalne, rasne, vjerske, spolne i sl., - kao i bilo koji ideološki ili državni subjekt utemeljen na tim vjerovanjima. It is, besides, against all kinds of discrimi-

nation or provocation of mutual intolerance on the above-mentioned bases. To je, osim toga, protiv svih vrsta diskriminacije ili provokacije međusobne netrpeljivosti na gore navedenim temeljima.

Temelji našeg ustava naglašavaju da se uspostava državne suverenosti, temeljene na odlukama antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske, protivi proglašenju tako zvane Nezavisne Države Hrvatske 1941. godine. In this respect, the republic will not allow any revisionism or changing of the historical facts associated with the existence and character of the so-called Independent State of Croatia. U tom pogledu, republika ne će dopustiti nikakav revizionizam ili promjenu povijesnih činjenica vezanih uz postojanje i karakter tako zvane Nezavisne Države Hrvatske.

**AMBASSADOR
MARICA MATKOVIĆ**

*Embassy of the
Republic of Croatia*

Tel Aviv

Offensive, intolerable...

Sir, - The Ministry of Foreign Affairs and European Integration of the Republic of Croatia feels a need to react to "Croatian NGO plans monument to Nazi collaborator Ante Pavelic" (October 6).

First of all, we emphasize that erecting the monument in honor of Ustasha leader Ante Pavelic is not only forbidden by law in the Republic of Croatia, but is also an offensive act that would not be tolera-

ted either by the Croatian State institutions, or by Croatian citizens.

We are using this opportunity to stress once again that the Republic of Croatia strongly condemns any kind of discrimination - national, racial, religious, gender etc., - as well as any ideological or state entity founded on these beliefs. It is, besides, against all kinds of discrimination or provocation of mutual intolerance on the above-mentioned bases.

The foundations of our constitution stress that the establishment of state sovereignty, based on the decisions of the Anti-Fascist Council of the National Liberation of Croatia, oppose the proclamation of the so called Independent State of Croatia in 1941. In this respect, the republic will not allow any revisionism or changing of the historical facts associated with the existence and character of the so-called Independent State of Croatia.

**AMBASSADOR
MARICA MATKOVIĆ**

*Embassy of the
Republic of Croatia*

Tel Aviv

KOMU TO PRIJETE SRBKOMUNISTIČKI ULJEZI?

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Srbokomunistički uljez, posrbljeni Vlah, Slobodan Uzelac prijeti da će on i njegovi sunarodnjaci u sprezi s cionistima i šačicom preživjelih crvenih kriminalaca, hrvatskih izdajnika, **"učiniti sve" da spriječi podizanje spomenika Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske u Zagrebu.** Uz stotine drugih, ovo je još jedan dokaz o sve većoj bahatosti ove male, ali vrlo aktivne velikosrpske grupice, koja se na temelju luđačkih propisa, uvrštenih u "hrvatski" ustav financira iz hrvatskog državnoga proračuna. Te zakonske propise uklesali su u tu (protu)hrvatsku konstituciju oni koji su, kako za vrijeme Srboslavije, tako i danas, ostali na putu "bratstva (srpstva) i jedinstva", pa su pod plaštem garancije ljudskih prava "narodnim manjinama" vješto ubacili garanciju svojim "lojalnim" ortacima, vlaškim uljezima, crvenim i crnim četnicima, da nesmetano rade na rastakanju hrvatskoga narodnog tkiva.

Ti "lojali Srbi", koji su se, kako netko reče, za vrijeme domovinskog rata premazivali lojem da na svome srcu sakriju kokardu, danas više to ne čine nego javno i s velikom dozom kuraži izazivaju gnjev domoljubnih hrvatskih građana. Ti i takovi tipovi, potomci balkanske vlaške klateži oduvijek su radili sve protiv na-

roda u čiju postojbinu su se njihovi pređi kao turske sluge doklatili. Da je to tako, samo pogledajmo u kojim dijelovima Hrvatske su se nastanili. Skoro isključivo u dijelove koji su pali pod tursku vlast. Nu, kasnije većinom iz bojazni od turske odmazde radi raznih kriminalnih prekršaja, krađe, ubojstava iza busije itd., neki su prebjegli u dijelove pod Austrougarskom vlašću. I jedni i drugi su skoro uvijek vjerno služili okupatoru Hrvatske i uvijek se uzajamno pomagali. Kad bi napr. Turci zarobili one koji su služili Austrijancima, zagovarali su ih oni koji su služili Turcima. Kad bi Austrijanci zarobili one koji su služili u turskoj vojsci, zagovarali su ih ovi u austrijskoj.

Zvonimir R. Došen i prof. dr. sc. Asaf Duraković

Uzmimo za primjer Liku i Krbavu u kojima su ti Vlasi mirno živjeli, na hrvatskim zgarštima, sve do 1689. kad je pop Marko Mesić odatle protjerao "Turke", a njih ostavio da i dalje gospodare ovim hrvatskim zemljama. Eto, danas je jasno da je ovaj Mesić ubrljao stvari. Tako je to uvijek bilo, a tako je i danas. **Vlah je**

uvijek Vlah, nevjeran narodu koji ga hrani, podmukao i nepopravljiv. Perfidna uljica svakome od koga trenutačno ima koristi, ali uvijek ostaje ono što u mu bili pređi.

Svakome onom tko je dio svoga života proveo u zemljama u kojima vlada demokratski sustav mora biti ne samo čudno, nego ne može izbjeći a da se ne upita kakve su to budale pisale ustavne zakone u Hrvatskoj. Postoji li i jedna država osim Hrvatske gdje je pod izlikom nekakve ravnopravnosti dozvoljeno da oni koji se kroz generacije rađaju u Hrvatskoj sebe smaraju strancima i osnivaju "legitimne" političke stranke koje nose naslove tuđih

nacija. **U kojoj državi je takvima zagarantirano mjesto u najvišim državnim institucijama bez obzira da li je tko za njih glasovao ili nije?** Ima li i jedna država na svijetu u kojoj se, osobe poput Slobodana Uzelca, toga samozvanog "Srbina", a time i stranca u Hrvatskoj, nekakvim mračnim dekretom postavljaju

na najvažnije državne funkcije, čak u ovome slučaju i dopredsjednika vlade?

Ne, osim Daytonске Bosne i Hercegovine, u kojoj vladaju strani namjesnici, ne postoje takve države. Uzmemo li bilo koju pravnu, demokratsku državu na svijetu vidjet ćemo da u svima pravno na natječaj u parlamentarnim

izborima imaju samo nacionalne stranke dotične države. Za primjer uzet ćemo nekoliko država iz Zapadne Europe koje su preko svojih pijuna, a za svoje vlastite interese inzistirale da se u Hrvatskoj propišu takvi glupi i vrlo opasni samoubojiti zakoni.

Uzmimo Veliku Britaniju čije se stanovništvo sastoji od oko 38% bijelaca i 62% drugih rasa, što znači neBritanaca po podrijetlu. Tu također postoji više od 100 različitih vjera. Od političkih stranaka koje imaju pravo natjecati se u državnim izborima **niti jedna ne nosi naziv bilo koga stranog naroda**. Sve su one britanske, a pravo glasa ima samo onaj tko je british subject (britanski subjekt). Dakako postoje jedna ili dvije škotske. Škotska je sastavni dio Velike Britanije, no kad se Škotska odijeli od Engleske i te će postojati samo u Škotskoj. Niti jedna stranka, niti jedna osoba ne može ući u House of Commons ako za to nije dobila dostatan broj glasova, bez obzira na rasnu ili nacionalnu pripadnost.

Vrlo veliki broj francuskih državljana su stranog podrijetla, no ni jedan od njih nema automatsko pravo na fotelju u državnim službama kao što ima Uzelac.

U Francuskoj postoje samo francuske političke stranke za koje i u kojima imaju pravo glasovati samo francuski državljani, koji mogu služiti u francuskom parlamentu samo ako su za tu dužnost birani kao članovi francuskih političkih stranaka, od francuskih glasača. U Njemačkoj već dugi niz godina živi veliki broj Hrvata, Turaka i mnogih drugih narodnih manjina, pa neka mi netko kaže koliko se hrvatskih i turskih političkih stranaka natječe u izborima u Njemačkoj.

TREĆE OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

ISPRED ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU
30. LISTOPADA 2009. U 11 SATI

TRAŽIMO IZRUCENJE JOSIPA PERKOVIĆA NJEMAČKOM PRAVOSUDU

Mole se govornici da svoje govore dostave Hrvatskom uljudbenom pokretu do 26. listopada 2009. na e-mail adresu: hrvatska.uljudba@gmail.com

U državama Sjeverne Amerike stanovništvo se sastoji od skoro svih nacija i rasa svijeta.

Stanovništvo SAD-a sastoji se od oko 14% African Americans (crnaca), 15% Hispanic Americans (onih koji govore španjolski), 25% podrijetlom Njemaca, 20% podrijetlom Iraca, te 26% svih drugih nacija. Ipak **sve političke stranke su američke**, bore se pod američkim barj-
kom. Tu ne postoje nikakve afričke, španjolske, irske, njemačke, indijanske, ili bilo čije druge stranke. U Kanadi, u kojoj je populacija još više diversna, postoje samo kanadske stranke. Iznimka je samo stranka Bloc Quebecois iz države Quebec s većinskim stanovništvom francuskog podrijetla.

No i oni se nazivaju Quebecois Canadiens. No nitko od njih ne može ući u državni parlament ako za to nije dobio većinu glasova glasačkog tijela. Tako je u svim demokratskim država-

ma.

Netko će možda odmah pomisliti na Švicarsku. No, iako se njeno stanovništvo sastoji od tri konstitutivna naroda: njemačkog, francuskog i talijanskog, svi su oni Švicarci, a sve njene političke stranke natječu se pod švicarskim nazivima, pod švicarskim emblemima i švicarskim barjacom. Povrh svega toga, svaki onaj tko se

rodi u Americi i Kanadi automatski postaje, samo i jedino, Amerikanac ili Kanadanin. Na primjer, mi Hrvati koji smo se uselili u Kanadu, po primitku kanadskoga državljanstva, često se nazivamo - Hyphenated Canadians. Hyphen je crtica ili povlaka, što znači da smo Croatian-Canadians (hrvatski Kanadani ili kanadski Hrvati) no, **naša djeca koja se rađaju u Kanadi su samo Kanadani i ništa više.**

SARAJEVO, Baščaršija
Prodavačica na tržnici viče: "Černobilske jabuke, Černobilske jabuke!"
Prilazi joj neki čovjek i pita je: "Jesi li ti ženo normalna? Zašto govoriš da su jabuke černobilske? Tko će ti kupiti takve jabuke?"
"Aaa, kupuju, kupuju, netko za zeta, netko za ženu, netko za snahu, Srbi za Albance, Hrvati za Slovence,... kupuju, kupuju ..."
Prilog poslao:
Davor Živković - davor.zivkovic@si.t-com.hr

Oni nisu nikakva narodna ili bilo kakva druga manjina. **A naši vajni Vlasi koji se u Hrvatskoj rađaju kroz stoljeća, ne samo da se ne smatraju Hrvatima, nego čak, radi nekakve vjerske sličnosti, imaju pravo na srpsku nacionalnu pripadnost.** Nu, to je možda i za to jer jedino u današnjoj Hrvatskoj isplati se biti "narodna manjina". Posebno "srpska". Jedino pomoću tih "manjinskih prava" uvriježenih u tu suludu tobože hrvatsku konstituciju može se dobiti ona prava i povlastice koje nisu dostupne onim hrvatskim građanima koji su za ovu Hrvatsku sve od sebe dali, pa i svoju krv proljevali.

Sve ovo što sam gore naveo bilo bi nepotrebno i suvišno, **jer ti**

gadni potomci uljeza poput toga Uzelca ne zaslužuju nikakvu pozornost. Nu, to sam naveo s namjerom da barem malo prosvijetlim um onim Hrvatima koji još i danas ne shvaćaju opsnost koja prijeti hrvatskome narodu baš od tih propisa koje su Titovi tobožnji konvertiti na perfidan način uspjeli ubaciti među odredbe ustavnog zakona Hrvatske. Zar nitko u toj "našoj" vladi ne vidi, ili neće da vidi, da jedina razlika između ovih "lojalnih Srba" poput Uzelca i raznih Miloševića, Martića, Karađžića, Mladića i drugih je ta što su ovi podmukliji i mnogo opasniji. Od 1990. pa do ponovnog dolaska Račanovih, Mesićevih i Sanaderovih jugo-komunista na vlast, sve su radili onako - po skrivečki. Od tada su ponovno

počeli dizati glave, pa evo na koncu i otvoreno nam prijetiti. Uzelac se najprije grozi da će izaći iz vlade ako se spomenik njegovim crvenim četnicima ne podigne u hrvatskom Srebu, kojega su njegovi pređi prekrstili u Srb. Moje pitanje je, a kakva je to vlada u kojoj imaju pravo sjediti ovakvi antihrvatski tipovi?

Moja poruka je slijedeća: Samo ti Slobo prijeti. Ako ti je namjera bila provocirati nas, onda si uspio. Samo u tvom zakržljalom balkanskom mozgu ti nisi kadar predvidjeti posljedice tvojih bezobraznih ultimatumata mizernih prijetnji.

Sve će doći na svoje. Sve u svoje vrijeme. Kako se ono u Liki kaže - Do 'ednom !

IDEOLOŠKO-POLITIČKE STRANPUTICE

Akademik Mirko Vidović,
Pariz

Postoji samo jedan način da se dođe do pravne države s vladavinom prava: stavljanjem svih državljana pod savršeno isti znak jednakosti.

Svaka osoba je po svojoj ljudskoj prirodi jedna, jedinstvena i nepovnljiva, a duši svakog ljudskog bića je prirodna potencijalnost samo čovjeku dane savjesti. A tako je malo ljudi čiji je pečat Stvoritelja utisnut u njegovu savjest probuđen i djelatan.

Na buđenju, odgoju i zaštiti čovjekove djelatne savjesti morali bi raditi svećenici jer se njihovo poslanje sastoji uglavnom u toj društvenoj potrebi kojoj nema ni premca ni nadomjestitelja. Oni, prema tome, ne bi smjeli insistirati na nejednakosti ljudi pa ni

onda kad pripadaju drugim rasama, klasama, nacijama ili vjerskim zajednicama.

Zar sveti Pavao nije zapisao: **Sve što se ne čini po savjesti - grijeh je!?**

No, **postoji i bezbroj načina da se relativizira jednakopravnost među državljanima** i ne samo fatalnom izmišljotinom 'diskrecionog prava'. Relativiziranja jednakopravnosti proizlaze iz nesavršenih i nekoherentnih zakonskih propisa koji ukazuju ne samo na nejednakost pojedinaca pred zajedničkom sudbinom nego i ljudskih grupa: vjerskih zajednica, ideoloških relativiziranja, političkog strančarenja koje proizvodi fanatizam i podozrivost te - ponašanje šefova država i vlada koji idu na ruku svojim rasnim, ideološkim ili političkim pripadnicima ili pristašama.

Upravo je, u povodu proslava i

svečanosti Osmog listopada ove godine bilo moguće vidjeti flagrantnu diskriminaciju s konotacijom provokacije - kad je Stjepan Mesić, u povodu Dana hrvatske nezavisnosti dao **nekoliko odlikovanja istaknutim titoistima i svojim 'zdravodrugovima'** koji su sav život sve učinili da onemoguće hrvatskoj naciji obnovu svoje državne nezavisnosti putem samoodređenja.

Neupućen bi rekao da se tu možda radi o 'pokajnicima' ili onim 'radnicima jedanaestog sata', no onaj tko pozna Mesićevu psihološku nastranost koja se dokazuje svadljivošću i nagovaranjem jednih da denunciraju druge, očito je davanje tih odlikovanja sračunato u svrhu njihove - banalizacije, da ne kažemo i devalorizacije.

U početku zagrijavanja atmosfere i u Hrvatskoj i u Bosni, a u

Akademik Mirko Vidović

povodu promjene ustava u Bosni i predsjedničkih narednih izbora u Hrvatskoj, odjednom se potencira promidžba s rasnom konotacijom: ovaj narod, ova narodnost, tko od kog ima vlasti nad drugima u državnoj zajednici i sl.

Najblaže rečeno, ako se već želimo osloboditi sablasti rasističke i klasne mržnje u univerzalnosti građanstva, onda treba sva pitanja o pripadnosti narodu ili narodnosti podrediti pojmu: Nacija.

Uzmimo kao primjer De Gaulle-ovu 'Constitution française', koji je francuska nacija usvojila u povodu Referenduma od 1958, pa dobro pogledajmo kako je u toj europskoj naciji s najduljom ustavotvornom tradicijom shvaćen pojam Nacija, a kako pak pojmovi narod i narodnosti.

U Francuskom ustavu (koji je na snazi) nacija je shvaćena i definirana kao - univerzalnost jednakopravnih građana kao ljudskih bića s istim pravima i dužnostima. Pojmovi narod i narodnosti se ne nabrajaju jer ako ukažemo, recimo, na ljudski organizam, ne ćemo tome dodati i podrobnosti kao što su dijelovi cjeli-

ne: udovi, truplo i ostali organi od kojih se sastoji organizam.

U duhu francuskog ustava nema podjele nacije na kategorije ljudskih skupina i ne samo radi toga da oni koji se prvi navode ne bi umislili da su i najuplivniji u državnim institucijama ili u vladi, nego i osobito radi toga da se izbjegne bezizlaznost na stranputici nabiranja onih koji pripadaju ovoj ili onoj grupi građana, budući da postoji jako veliki broj mješanaca i onih građana stranog podrijetla koji su stekli francusko državljanstvo i tako se uključili u ukupnost univerzalnosti građanstva bez etikete koja bi im dala status neravnopravnosti, a i onih koji sebe jednostavno smatraju Francuzima. N.B. Upravo takvi 'mješanci' pa i potomci useljenika sad - vladaju francuskom državom!

A šta bi se tek dogodilo kad bi npr. nekom palo na pamet da u 'Preambulu' Američkog ustava unese bilo brojčanim bilo abecednim redom veoma veliki broj narodnosti i drugih i ne samo rasnih mješanaca?!

Kako je moguće da diplomati iz baš tih i takvih zemalja u Bosni insistiraju na 'konstitutivnosti naroda' - prisiljavajući bosansku naciju da živi u uvjetima kakve oni u svojim zemljama ne bi nikada prihvatili?

Ako smo izgrljali iz dvaju totalitarizama - rasne i klasne diskriminacije - mi sigurno ne ćemo učvrstiti ni funkcioniranje države i koherenciju nacije naglašavanjem samo nekih ljudskih grupa, jer ima i čitavi niz pripadnika građana u našoj državi koji imaju i druga razna podrijetla, a ustav im ne daje 'pravo posebnosti'.

Pitanje konsolidacije samoodređene bosanske nacije ne može biti riješeno licemjernom kombinatorikom staljinistički protumačene filozofije prava iz koje potječe i pseudopravni izričaj 'konstitutivni narod'.

Kako nekome može pasti na pamet da će postići jednakost u ukupnosti bosanske nacije diferenciranjem grupa s rasnom ili klasnom konotacijom, umjesto da se jednakost ustavno definira samo i jedino kao - jednakost u pravima i dužnostima svih građana države Bosne, jer ta i takva jednakost daje pravo svakome da živi po svojoj savjesti - da slobodno može i privatno i javno biti ono što on želi - poštujući različitosti, držeći se one bosanske: Ljubi rodnu grudu i poštuju svoga komšiju.

Pravo nacije na samoodređenje po savjesti je, kako je to dogovoreno na sastanku Velike Trojice dne 01,12,1943 u Tehranu, kamen temeljac moderne civilizacije koja gradi mir, mučno, strpljivo ali i uporno.

N.B. U Iranu je i rođena prva i istinska demokracija - ISONOMIA - o kojoj je Herodot

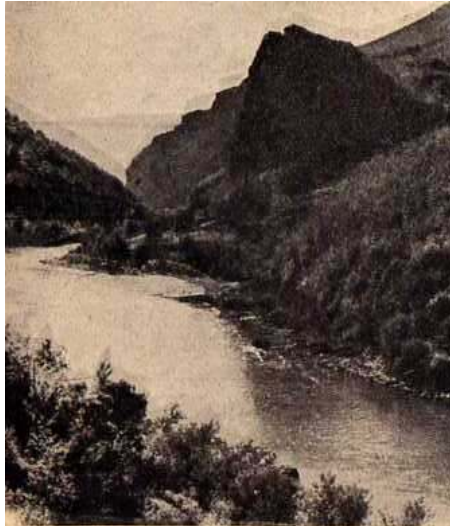
pisao dugo i pohvalno, a koja je prethodila i grčkoj 'demokratia-ji' i rimskoj 'res publicae-ī'.

Napokon, neka svatko od uznevjerenih sijača podozrivosti u Hrvatskoj uzme svoju osobnu iskaznicu i nek dobro pogleda šta na njoj piše: svaki nositelj hrvatske iskaznice je - građanin Republike Hrvatske. A ni na čijoj iskaznici ne piše kojem 'narodu' ili 'narodnosti' pripada.

Može li osobna iskaznica korigirati ili zaniijekati ustavne postavke'

Svakako da ne. Ovakva osobna iskaznica morala bi biti svođenje na minimum vrijednosti građanina u pravnoj državi i sobom biti - ustav u malom. A kod nas je - osobna karta pametno smišljena, dok to Ustav nije! Nije. Zašto?

Zbog dvoličnosti onih koji su i u prošlosti i danas dijelili ljude kako

Savo, Dravo, Drino, teći,
Nit ti Dunav silu gubi.
(Foto: Marijan Szabo)

bi ih mogli dovesti u razdore i sukobe, da bi nad njima mogli lakše vladati.

Što je milicajac blesaviji - dulji mu je pendrek.

Policija civiliziranih zemalja pak

je sveprisutna, ali nevidljiva. Oni štite one građane koji se ponašaju u skladu sa svojim zakonitim pravima, a drže na oku - izgrednike.

A diskreciono pravo ima svoj smisao i svrhu samo onda kad treba zauzeti stav prema područcima i potpaljivačima solidarnosti nacije i njezinih odnosa s vanjskim svijetom.

Konačno: velika je razlika između vladavine zdrava razuma i vladavine budala. Ta razlika se vidi u evoluciji povjerenja ili nepovjerenja građana u odnosu na svoju državu i na vlasti na položaju. Što vladavina budala cenzurira ili kanalizira u svoju korist i na štetu nacije.

Vox populi - vox Dei!

JAMBREK JUNIOR

Hrvatski sin **Juraj-Georges Blažun**, Pariz

Poštovana gospoda, usputno iskreni pozdravi iz Francuske svim Hrvatima.

Prije nekoliko dana se moglo pročitati u Večernjaku, kako nam je junior Jambrek od djetinjstva doživljavao tragediju i razdoblje mračnog doba: likvidacija seniora Hebranga (senior Hebrang za Hrvate ostaje mučenik) od krvavih ruku antiFašista. osjetljivi Hrvati bi se trebali rasplakati nad malešnim juniorom Hebrangom, ali što Hrvati mogu učiniti kada nam isti plačljivi Jambrek dosad nije bio u stanju prepoznati ubojice svoga tate Hebranga.

Dosad nisam bio u stanju razabrati u koju bih političku liniju uvr-

Prof. dr. sc. Andrija Hebrang kao Jambrek Junior

tio Dr. Andriju Hebranga. Radi istine moram reći, u djetinjstvu je živio u mraku i da kojim slučajem postane i hrvatskim predsjednikom Hrvati mogu samo očekivati 5 mračnih hebrangovih godina.

Baš je ovih zadnjih dana pred Hrvatima pokazao kako je i velika neznanica, radi svojeg poznatog neznanja. Ni jednom zdravom

čovjeku ne može pasti na pamet radi neznanja javno se hvaliti kako bi mu politička propalica Dr. Ivo Sanader bio spreman predvoditi njegovu predsjedničku kampanju.

Postavljam pitanje Hrvatima? Imali Dr. Andrija Hebrang ljudskog stida?

Ima još vremena da nam pokaže svoju ljudsku narav.

Zamolio bih Hrvate da nam objasne, što Hrvati mogu očekivati od mračnog čovjeka koji dosad ne zna ni hodati svojim nogama, a niti misliti svojom glavom kad mora uzimati pamet od propalog političara, i to baš jednog Dr. Ive Sanadera.

Ono što me najviše zaprepasuje je to kako naši hrvatski znanstvenici razmišljaju i pišu. Ništa ne

znaju o izvornom fašizmu. Pa to je čista talijanska socijalna agrarna kreacija koja iz talijanskih granica gubi svoj smisao. U ratu je Mussolini ideološkom diktaturom ostvario talijansko jedinstvo. Preporučujem svima pročitati knjigu koju je napisao Salvatore Lupo. Talijanski fašizam nema političke boje. Kreće se krajnje ljevice boljševika, pa sve do krajnje desnice: agrarna socijalna revolucija = evolucija.

Za vrijeme stvaranja fašizma, nje-

govni zasnivači sebe su nazivali FASCIES, jer je izvorno to označavalo ideološku fascinaciju, divljenje ili ponos. Hrvati moraju otvoriti oči, progledati, prijava partizanština označavala je ideološki fašizam prijavštinom, iako je i sama takva bila.

Ratni fašizam trajao je samo 3 ili 4 godina, do talijanske kapitulacije. Ne vidim ni jednog Hrvata u Hrvatskoj, ni u svijetu, koji bi sebe označio kao fašistu. Fašizam nije hrvatska tvorevina i nema

hrvatsko obilježje, a partizanština je unutar same sebe prijava, pa zato izmišlja one koji bi mogli od nje biti prljaviji.

Usputno Hrvatima mogu preporučiti da pročitaju blog: <http://www.iki-croatia.org/>. Možda objavljeni tekstovi nisu dovoljno književno dotjerani, ali iz opisa njih izumiteljskih projekata čvrsto stojim i još uvijek imam nakanu ostvariti ih u Hrvatskoj.

PODIZANJE SPOMENIKA dr. ANTI PAVELIĆU, POGLAVNIKU NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

Dragutin Šafarić*, Velenje, Slovenija

Dovoljno je u Hrvatskoj da si Juda - Židov, pa da čim otvoriš usta medijska „banda“ ta tvoja judijska stajališta o hrvatstvu na široko razvuče – u "znanstvenoj" obradi.

I iz „deželice“ se neki pokušaju nadmetati, tko će više istresti svojih uvreda na hrvatski narod. Ovim putem pitam „drekače“ iz „deželice“, tko je napunio jame, rudnike, fojbe, protutenkovske rovove u „deželi“ hrvatskom krvlju? Slovenska državna komisija izdala je izvješće, kako su već sakupljeni vjerodostojni podaci za preko 600 masovnih grobišta, samo u „deželi“!

Moja pak dugogodišnja istraživanja pokazuju na temelju vjerodostojno prikupljenih podataka, da je tih masovnih grobišta u „deželi“ preko hiljadu. Isto tako izjavljujem, da je u „deželi“ pobijeno poslije zvaničnog završetka Drugog svjetskog rata, dakle poslije 9. svibnja 1945. g, najmanje preko pola milijuna ljudi. Nakon potpisane njemačke kapitulacije – predajom kod Topolišice - bilo je po-

bijeno bez suda 170 visokih njemačkih časnika, koji su pokopani u šumi nedaleko tamošnje sadašnje bolnice. E, pa tko je onda zločinac?

Matija Gubec pa i Zrinjski imali su svoj utjecaj na području sadašnje „deželice“, ali NDH na čelu s dr. Ante Pavelićem nije imala nikakvog udjela u ovim žrtvama u „deželi“.

Kratica VDV-3 u „deželi“ znači oznaka najkrvavije slovenske brigade koljača nad nevinim žrtvama. Imam popis imena i prezimena tih krvnika. Slovenske „drekače“ pitam, postoji li barem jedna masovna grobnica na području Hrvatske za koju bi mogli kazati da se odnosi na slovenske žrtve. Svojataju Štrigovu kao mjesto slovenskih žrtva, iako tamošnji ljudi - samo mala napomena – vrlo slabo razumiju slovenski. Koliko je samo slovenskih ljudi primila na svojem području ta „fašistička NDH Hrvaška“, ali istodobno nema nikakvih poda-

Dragutin Šafarić i Ivan Pandža

taka da su Hrvati imali priliku koristiti prihvatilište u „deželi“ za vrijeme Drugog svjetskog rata.

Ako može „deželica“ posjedovati najveći spomenik na svijetu zločinca Tita – utopljen u hiljadu tulipana još ove (!!!) 2009. godine, zašto onda, za boga dragoga, ne bi smjeli Hrvati imati svoga Pog-

lavnika. Pa ipak dr. Ante Pavelić je bio poglavar Nezavisne Države Hrvatske.

Samo bolesni umovi „čeprkaju“ pred tuđim pragom. Da sada ne nabrajam imena slovenskih još živućih krvnika, koji su masovno klali i krapovima ubijali Hrvate u „deželici“! Ni ti jedan koljač ili krvnik u „deželici“ nije bio priveden na „obradu“, a o osudi tih krvnika nikada ni traga koliko je za dlaku!

Dodat ću još i malo poznatu informaciju iz „deželice“. Bila je tamo samo jedna udruga „Društvo za uređivanje zamoćanih grobov“, i to u toj demokratskoj „deželici“ koja takve udruge od ovog proljeća više nema – po izričitoj tihoj želji slovenskih vlas-

ti! **Naš posao na sakupljanju podataka o žrtvama još nije završen, ostalo je nedorečeno još previše toga.**

Kada je slovensko društvo (udruga) 2000. g. izdalo svoju drugu knjigu od 730 stranica pod nazivom „**Tudi smo umrli za domovino**“, komunisti su digli paniku, te se okupili na Čebinama (u istom objektu u kojem su donijeli odluku o podizanju komunističke revoluciji!!!) iznad Trbovlja, uz nazočnost tadašnjeg predsjednika Milana Kućana, da bi zatražili zabranu – oduzimanje te knjige i da bi se podigla tužba protiv 5 članova uredničkog odbora. Članovi udruge uzeli su sve knjige (500 komada) i odnijeli ih kako bi ih mogli raspaćati.

Potrebno je podsjetiti ove „drekače“ iz „deželice“, kako su se odnosili za vrijeme jugokomunističke agresije JNA na Hrvatsku i Bosnu. Da ih malo podsjetimo sada, ograničili su prihvat izbjeglica na 28 hiljada – pola od onoga, na primjer, koliko ih je imao bombardirani grad Osijek. Istovremeno objavljivali su pogrdne vrijeđajuće feljtone pod nazivima „Fašistoidna Hrvaška“.

Sram vas bilo – neki od ovih ljudi dugo će pamti taj slovenski cinizam i njihovu suosjećanje u njihovim teškim trenucima.

* Dragutin Šafarić je autor projekta "PIETETA" koji se može vidjeti na www.stranicama.

DVIJE DOBRE VIJESTI U JEDNOM DANU

Zvone Drinovac, München

Jutro je na jugu Njemačke danas doista bilo blago, uglavnom toplo i sunčano. Domaćih vijesti je malo pa na radiju usput slušam komentar o apsurdnosti talijanske situacije oko (ne)imuniteta predsjednika vlade Silvija Berlusconi-ja. Iznenada se međutim javlja reporter iz Berlina koji prati koalicijske pregovore izbornih pobjednika, kršćanskih (CDU) i slobodnih (FDP) demokrata, te veli da su se politički saveznici već dogovorili oko toga **da će njemački jezik promjenom ustava (Grundgesetz) biti konačno i ustavom zaštićena vrijednost**. Neke radikalne doseljeničke skupine pokušale su naime u posljednje vrijeme proturiti tezu da je sasvim svejedno da li čovjek u Berlinu govori njemački, turski ili engleski, navodno da su svi ljudi i jezici pred zakonom

isti, pa da stoga Turci ne bi trebali učiti njemački, a još manje oni koji govore engleski. Dabome da su svi jezici jednakovrijedni, tvrdili su drugi, ali samo njemački jezik je u Njemačkoj službeni, školski i javni.

Ovu odluku izgleda da je ubrzala jedna bizarna činjenica koja je nedavno u javnosti izazvala dosta bure. Predsjednik slobodnih demokrata Westerwelle na konferenciji za tisak nakon izborne pobjede nije naime htio odgovoriti na pitanje koje je postavio dopisnik BBC-ja na engleskom. Zamolio ga je da pita njemački, konačno da smo u Njemačkoj, ne u Engleskoj. Za promjenu ustava potrebna je dvotrećinska većina u Bundestagu, no nema sumnje da će se i većina socijaldemokrata (SDP) prikloniti promjeni ustava.

O podne još jedna divna vijest: njemačka književnica Herta Müller dobila je Nobelovu nagradu za književnost, prije svega zbog njezinog uspješnog literaliziranja problematike „izbjegličkih krajobraza“, mutacije i **perpetuacije ideja „totalitarne komunističke diktature“** u

postkomunističkim vremenima, progona neistomišljenika drugim sredstvima do danas, tj. **djelomice od istih ljudi** kao i svojedobno u Rumunjskoj, odakle je autorica podrijetlom (iz Banata). Najnoviji njezin roman Atemschaukel (Ljuljačka daha), koji sam imao prilike pročitati, stoji u tradiciji njezinih dosadašnjih ostvarenja. Veliko je literarno svjedočanstvo o progonu Nijemaca iz Rumunjske u Sovjetski savez nakon rata, te posebno o progonu onih koji su time ostali bez očeva i sinova.

Djelo izbjeglice Herte Müller jedinstven je književni primjer **obračuna s komunističkim mentalitetom u komunističkoj i postkomunističkoj Europi**.

Za hrvatske čitatelje ostat će nezaboravne njezine **analize Milo-**

ševićeve velikosrpske politike ispod celofana komunističke ideologije, njezino javno prokazivanje te zločinačke politike. Nije potrebno naglasiti da je istupila iz njemačkoga PEN-a, nakon što je ovaj žrtve pisaca iz vremena DDR-a nastojao minimalizirati, a bivše pisce suradnike STASI-ja glbrificirati.

Obje današnje vijesti imaju itekako veze s Hrvatskom.

U prvom slučaju mi doduše imamo hrvatski jezik kao ustavnu kategoriju, **ali nemamo jedinstvo oko toga što je to hrvatski jezik**. Stoga neki misle da je zaštićen samo hrvatski standardni jezik, drugima je to tek književni jezik, dok treći, oni su većina ali ih nitko ne pita, ipak misle da **hrvatski jezik nije nastao jučer ili danas, nego barem tisućljeće ranije,**

pa treba biti zaštićena i sva jezična baština, koja je dovela do današnjega hrvatskoga jezika u službenoj uporabi s (danas isključivim) latiničnim pismom, dakle hrvatski jezik kao bitna sastavnica hrvatskoga identiteta u prošlosti i sadašnjosti.

Hertu će Müller neki mozgovi u Hrvatskoj, bez sumnje, nazvati „ognjištarskom“ i „revanšističkom“ književnicom, tako su je i ovdje nazvali neki kadrovi iz bivšega Socijalističkoga saveza (Volksfront-a). Nema veze, glavno je da je Nobelovo povjerenstvo izabralo nju i njezinu literarno djelo, a ne, ne daj Bože, **Razmišljanja uz Moravu** Petera Handkea, kako su neki zlodusi bili najavljaljivali.

TRAŽIMO REFERENDUM ZA ULAZAK U EUROPSKU UNIJU

Andel iz Zagreba

Dragi Hrvati, hrvatski državljani

Dok mi kunjamo u svojim foteljama, brinući tek što ćemo danas pojesti, gdje ćemo kavu popiti i sl., naša Vlada ne miruje. Na čelu sa Šeksom žurno traže rješenje kako izmanipulirati Ustav, kako dobiti referendum kad je u pitanju ulazak Hrvatske u Europsku Uniju. Dragi Hrvati, jesmo li svjesni da si šačica ljudi u Vladi uzima za pravo OTETI naše pravo kad je u pitanju izbor ulaska u Europsku Uniju. Oni NE ŽELE da Vi ostvarite svoje pravo, oni ne žele NE Europskoj Uniji na hrvatskom referendumu!

Naprotiv, oni žele da i dalje ku-

njamo kao ovčice u svojim foteljama pred televizorima, puneći glavu glupostima. Hrvati. Pred nama se odvija manipulacija Ustava kad je u pitanju referendum za ili protiv ulaska u Europsku Uniju. Svaki punoljetni hrvatski državljani koji na dan referenduma nije u Hrvatskoj, nema pravo glasovati. Pa ipak, kad su u pitanju redovni izbori u Hrvatskoj, to pravo će ipak moći ostvariti u inozemstvu. Naša Vlada se boji da će hrvatski državljani reći NE Europskoj Uniji, stoga radi sve što je mimo svake pameti i regularnosti kako bi nam osporili naše pravo biranja, gdje i s kim ćemo živjeti.

NE BUDIMO KAO GUSKE U MAGLI! PODIGNIMO SVOJ GLAS, IZAĐIMO NA ULICE, TRGOVE, U MJESNE ZAJEDNICE!

Ako ste mislili da je Europska Unija jedan divan savez prepun legalnosti i demokracije, pogledajte slijedeći link (i druge predložene na youtube): <http://www.youtube.com/watch?v=9hWsXP9eU8> I vidite izravno iz europskog parlamenta što znači MODERNA CENZURA, MODERNI TOTALITARIZAM!

Želite li da Vaša djeca žive u takvoj super državi gdje će biti toliko minorni, neznatni i gdje će im tuđa čizma nameštati svoje zakone i regulative?

LJUDI, PROBUDIMO SE, KRAJNJI JE TRENUTAK!

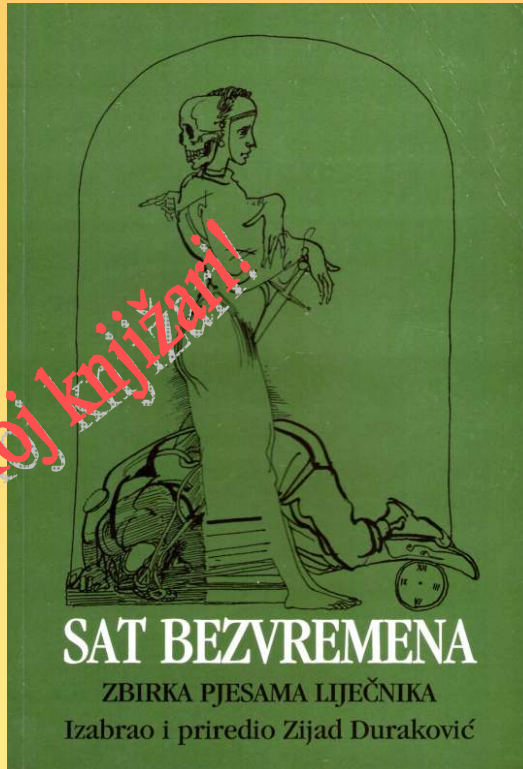
Ponosan sam što sam Hrvat!

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu:

Asaf Duraković:
**SAT
BEZVREMENA**

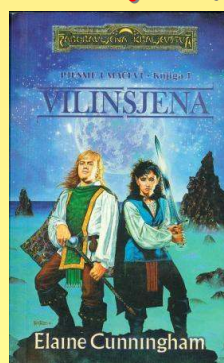
str. 230, 1999. g.

75,00 kuna

Samo u Hrvatskoj knjižari!

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

A. E. Hotchner:
**SOPHIA -
ŽIVOT I LJUBAV**
str. 219, 1980. g.
50,00 kuna

Elaine Cunningham: **VILINSJENA i VILINPJESMA**
str. 300+267, 2002. g. **2 x 45,00 kuna**

Felix Salten:
**MLADOST
VJEVERICE PERI**
str. 183, 1952. g.
45,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

ENIGMA KOJA TO NIJE - O RAZLOZIMA SANADEROVA NAPUŠTANJA VLASTI I JAVNOSTI

Da sve ovo nastavno navedeno podupiru hrvatski biskupi u većini, je žalosno i sramotno. i to im povijest neće oprostiti

Josip Kokić, Zagreb

Kad je vijest odjeknula u javnosti poput bombe o Sanaderovu odlasku s mjesta premijera i napuštanja politike, odmah sam shvatio razlog odlaska pod uvjetom da nije bila u pitanju neka ozbiljna bolest, što je uostalom i sam javno potvrdio, o svojem dobrom zdravlju. Evo prošlo je i tih 100 dana od dolaska na čelo nametnute predsjednice Vlade, pa je i onom najnaivnijem rodoljubu postalo jasno zbog čega je došlo do Sanaderove neopozive ostavke.

Nekad „ucviljena“ dama, a sada permanentno nasmijana Jadranka, izabrana na Saboru HDZ-a za svega nekoliko sekundi, za ulogu premijerke. Od tada pa do danas od strane medija i brojnih slugana kao i isto tako brojnih kalkulatora, dobiva pozitivne ocjene za svoje vladanje (ne služenje narodu). **Naravno i Mesić je pohvalio svoju Jadranku iz paštete, a kad On to čini onda vrlo dobro znamo o kojem se profilu osobe radi.** U te pohvale su se uključili i inozemni diplomati kao i vrh EU, pa čak i gđa. Clinton u vezi granice sa Slovenijom.

Sanader tijekom svoje šestogodišnje vladavine došao je do samog dna morala i ljudskosti u odnosu na svoj narod i državu pa je morao napustiti vlast, kako bi Jadranka do kraja obavila sluganski posao za

Josip Kokić

euroatlantske političare a na nezamjenu štetu hrvatskog naroda. Odavno sam javno pisao kako je Sanaderu nakon obavljenog posla, cilj odlazak iz RH i dobivanje posla u Eu-administraciji za enormno visoka primanja i druženje sa tzv. elitom.

Eto došao nam je i Haaški tužitelj Bramers primljen uz visoke počasti, po topničke dnevnikove za Knin. Upravo dok ovo pišem gledam dokumentarni film o našim logorašima iz Knina i svem zlu koji su proživjeli od četničke ruke i tzv. JNA. U Kninu za vrijeme akcije HV-a OLUJA i oslobađanja od velikosrpske agresije i okupacije Knina bio je po izvješćima samo jedan poginuli i porušeno djelomice nekoliko vojnih objekata koje je zaposjela JNA i njihova produžena četnička ruka. **Taj Haag, a to znači OUN, EU i NATO nas optužuje za zločinački pothvat, što smo branili svoju Domovinu i to od običnog vojnika branitelja do vrha države Hrvatske.**

Posljednjih tjedana ponovo gledamo i dokumentarce o braniteljima Vukovara, tog najrazrušenijeg gradua Europe nakon II svj. rata i nikom ništa. Kad to čovjek gleda, sluša i svega se prisjeća što smo proživjeli i koliko je života položilo svoj život da bi konačno bili slobodni i živjeli od svojeg rada dostojnog ljudskog bića, doživljavamo već godinama najgora poniženja. Od koga ih doživljavamo, pa od hrvatskih vlasti koje je iznjedrila tzv. demokracija, a znamo što ispliva na površinu. Svi su oni davali prisegu o zaštiti nacionalnih interesa i ljudskih prava, **a ponašaju se posve suprotno, podlo i ljigavo i pritom gomilajući osobno bogatstvo preko svake mjere.**

Pritom se natječu tko će više služiti toj pokvarenoj i podloj bjelovsvjetskoj administraciji. Neminovno se čovjek pita kakva je ta EU koja želi u svoje članstvo zemlju u kojoj su **svi u Udruženom zločinačkom pothvatu,**

zemlja u kojoj domaće vlasti izjednačavaju u praksi agresora i žrtvu u vlastitoj državi. **Izdajnici je za njih preblaga riječ, a Jadranka Kosor to bezočno nastavlja.** Tobože pregovara sa Slovenijom o granici, a da građani o tome ništa ne znaju jer su Ona i Pahor odlučili to držati u tajnosti.

O dobro osmišljenom osvrtu u tiskovini SD, koji je objavila novinarka Davorka Blažević o bogatstvu koje leži na našoj strani podmorja u Savudrijskoj vali po preciznom izvješću umirovljenog časnika HV-a Nediljka Pušića, u javnosti ni riječi, a posebice na HTV-u. Tako nešto skrivi od javnosti u ovako kritičnom vremenu je poražavajuće za cijeli narod koji još uvijek šuti.

Kosorica se ponaša imitirajući Sanadera, a i Mesića, kao da je Hrvatska njena prćija, pa zato tako i žuri sve dokrajčiti prisilnom privatizacijom, a na štetu naroda i države, kako bi udovoljila inozemne apetite, a nakon toga pobjeći u inozemstvo, pod parolom, gdje Sanader tu i ja!!!

Za prešućivanje u vezi granice sa Slovenijom, a to sam već pisao, **zaslužuje IZGON iz RH** i sve što po sudskom procesu uz to ide.

Da bi prikazala svoju moć čak je i Luku, predsjednika Sabora htjela ušutkati. Jadni Luka ni ne zna da je **predsjednik Sabora koji odavno više ne postoji,** zato ga je Šeksić i prepustio Luki. Tako nešto ne bi nikada učinila jednom Šeksiću, koji grca u moralnim vrijednostima.

HTV inače po uhodanoj praksi objavljuje sve ono što je marginalno kompromitantno za RH a ono što je bitno, za njih je nebitno. Emisija Otvoreno čak zna biti i

dobra po Mislavu Togonalu, koji nastoji u okvirima mogućeg biti objektivan, ali i njemu su zadane granice i to je vidljivo, za razliku od ostalih koji su svi itekako ideološki i interesno odavno opredijeljeni, prevedeno znači, **protiv hrvatskih nacionalnih interesa.**

Osoba PSP:
"Ja sam Stjepan Mesić, najveći antiFašist na svijetu."

Ne treba smetnuti sa uma da su Jadranka Kosor i Vladimir Šeks počasni građani Vukovara a ministar Čobanković vukovarac koji tobože ništa ne zna o prodaji Vupika, a time i Spomen obilježje na Ovčari vukovarskih branitelja, a kome među inima nego **bratu iz susjedne Srbije.** Kad sam 2000-te godine štrajkao 18 dana glađu za prodaju predsjedničkog zrakoplova, koji je i prodan za 12,5 milijuna USD. **Taj novac kao dodatna pomoć Vukovaru nikad nije stigao u Vukovar.** Da je taj novac danas raspoloživ, Vupik kao simbol Vukovara ostao bi u hrvatskim rukama, hrvatskih vukovaraca.

Moram, ali ću nerado spomenuti da su službeno vukovarski prognanici zbog mogeg zalaganja za

Vukovar **mene predložili za počasnog građanina,** i to su svi mediji objavili, ali tadašnji gradonačelnik Stengl je to bacio u koš s gađenjem.

Nije čudo da je u Vukovaru negdje u to vrijeme osvanuo grafit:

OJ Štengle, jedna li ti mati, ne vole te ni Srbi ni Hrvati!

Dakle s ovakvom vlasti koja odavno među pukom kotira ne kao, već **doslovce tuđinska vlast.** Sve vlasti do sada nisu riješile niti jedan problem hrvatskih granica, a gospodarski pojas su prodali za jednu lipu. **Na čelu MVP sjedi nam politički šmrkavac, koji kao papagaj ponavlja riječi svojih šefova, unutarnjih i vanjskih, pa kad Eu govori o korupciji u RH koja je ogromna, ali u EU je toliko veća koliko je i EU veća od RH.**

Pa EU je korumpirala sve vlasti tranzicijskih zemalja, a u RH ponajviše. EU je ušla u sve pore RH, pa čemu da mi sada ulazimo u tu EU, za koju je biskup Perić rekao dvije riječi: **Sodoma i Gomora! Da sve ovo navedeno podupiru hrvatski biskupi u većini je žalosno i sramotno i to im povijest neće oprostiti.** Evo čak se je i Neven Šimac korigirao. Prije je hvalio EU preko svake mjere, a sada je kao član komisije HBK, Pravda i mir, počeo govoriti o zaštiti hrvatskih nacionalnih interesa. Novi okvir novi rječnik! Volio bi da je došlo do iskrenog zaokreta, pa ćemo vidjeti da li će se ta komisija oglasiti sada kad je krajnje kritično na svim razinama, i da nadb. Bozanić neće onemogućiti njihov nastup, **kao što je poništio njihovu prošlu izjavu za javnost,** koja je imala veliki odjek.

ZA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA - SPREMNI!

Diana Majhen, Zagreb

Konačno smo se, bar na trenutak, digli s koljena, na kojima već toliko dugo klečimo pred EU, da smo izgleda zaboravili i hodati. I konačno je naša Vlada, bar na trenutak, shvatila da ju je izabrao hrvatski narod, te da o tom narodu i svakom njegovom pojedincu treba i voditi računa, svidjelo se to onima u EU ili ne.

Nakon što je naše Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija uručilo švicarskom veleposlaniku u RH prosvjednu notu vezano za trogodišnju zabranu ulaska u Švicarsku Marka Perkovića Thompsona, oglasile su sve redom, „velike Hrvatine“ koje su svojim dugogodišnjim političkim djelovanjem svakako dokazale koliko drže do naše zemlje.

Počevši od ureda predsjednika, koji smatra da, „obzirom na razloge koje je Švicarska navela, takva reakcija MVPEI-ja na Hrvatsku baca nezgodno svjetlo u kontekstu spremnosti i sposobnosti za vrijednosti kojima se vodi Europska Unija.“

Bilo bi zanimljivo doznati, što bi DAP, koji je analizirajući tekstove Thompsonovih pjesama, zaključio da Thompson u svojim pjesmama slavi ustaše, zaključio kada bi analizirao govore predsjednika Mesića u kojim je tvrdio kako je Hrvatska pobijedila 10. travnja, a još bi bilo zanimljivije, kada se

već bavi analiziranjem pjesama, da isto tako analizira onu o Juri i Bobanu koju je svojedobno taj isti predsjednik Mesić pjevao u svojim nastupima po inozemstvu. Moguće ni DAP ni Švicarska ne znaju za postojanje takvih snimki, pa ne bi bilo zgoroga za uputiti im iste i doznati smije li, nakon njih, predsjednik Mesić ući u Švicarsku ili ne?

Kako god, sigurna sam da će u Nizozemsku moći ući uvijek, ako ne svugdje ali u Haag svakako. Bez sumnje da će tamo uvijek biti toplo dočekan.

Naravno, nije se propustila oglasiti ni Vesna Pusić, ne bi se moglo dogoditi da ne iskoristi ovakvu idealnu priliku da se obruši na Thompsona. Osobno sam mišljenja da je Vesna Pusić svojevrstni fenomen. Nikako da shvatim, kako se netko, tko je vlastitu zemlju proglasio agresorom u Domovinskom ratu sada pokušava izboriti za mjesto predsjednice te iste zemlje. Moguće Vesna Pusić smatra da je Hrvatska dovoljno dugo

svijala kičmu na sve i svašta, pa sada u biti i nije više ona Hrvatska za koju smo se borili, a koja je za nju bila agresorska država, nego neka druga, ona koja savršeno odgovara svim pusićima, mesićima, kajinima i njima sličnim?

U svijetlu svega što se posljednjih godina događa, takav jedan zaključak činio bi se savršeno logičan. Al činilo se logičnim i zaključiti da će Jugoslavija trajati vječno, pa nije, zar ne? Neki se izgleda nikada nisu oporavili od toga, niti će nas ikada prestati mrziti zato što smo izborili slobodnu, neovisnu Hrvatsku.

I ima potpuno pravo Marko Perković Thompson kada navodi u svom priopćenju da je ovo združeni rad, jer je moje osobno uvjerenje kako sve to i potiče iz Hrvatske, upotrebljavajući na-

vodnike koje je i on stavio, od „naših“ političara i „hrvatskih“ medija.

A sve to, po meni, ima svoje razloge radi kojih se drugačije njihovo ponašanje ne može ni očekivati.

Ulazak u tu EU ubrzano se približava, svidjelo se to nama ili ne. Uostalom, da li nas je netko nešto pitao kada je bila riječ o ulasku u NATO? Pita li nas možda netko nešto kada je riječ o promjenama Ustava? Dakle, htjeli mi to ili ne, neće proći dugo a naći ćemo se u toj EU.

Pa se onda treba osigurati.

Tražite li možda da se kazne partizanski zločinci koji su pobili tisuće i tisuće civila, žena i djece i njima napunili jame? Ako tražite, možete biti sigurni da ćete postati ustašoid i fašist. Zalažete li se možda da se kazne svi oni koji su u komunističkoj Jugoslaviji ubijali, progonili i zatvarali svoje neistomišljenike po političkoj osnovi? Ako tražite, također ćete postati fašist i ustašoid.

Jer, toj EU svi oni koji se zalažu za to jednostavno se moraju prikazati kao fašisti. Mora ih se učiniti nevjerodostojnim, kako ih nitko ne bi slušao kada u toj istoj EU dignu glas i zatraže pravdu za svoje mrtve. Ma, tko još sluša fašiste, od njih se ograđuje i bježi.

Pa tako, s obzirom da spada u navedene grupacije, Marko Perko-

vić Thompson također mora postati fašist. On još prije svih nas ostalih, jer je poznata, popularna ličnost, pa bi jedan njegov takav zahtjev odjeknuo jače od zahtjeva nekog anonimca.

Kažu, ovo mu se ne bi dogodilo da se ograđio od ustaštva.

Postoji li možda neki poseban akt, kojim EU određuje da se svaki stanovnik zemlje koja namjerava postati članica EU mora javno ograđiti od ustaštva? Ako postoji, ja bih ga doista rado vidjela. To u konačnici govori baš ono što Thompson i navodi, da je Hrvatska za njih fašistička i ustaška i dan danas, jer u suprotnom, nikome ne bi padalo na pamet tražiti od nekoga da se ograđi od ustaštva.

A valjda je i Engleska mjerodavna da se oglasi po tom pitanju, jeste da Tita više nema i ne bi nas mogla ponovno izručiti njemu da nas pobije i zalije vapnom, ali moguće bi pronašla neki drugi način, tko zna.

Sve u svemu, ova je diplomatska nota dobar i hvale vrijedan potez naše Vlade. Bilo bi dobro kada bi ubuduće vodila računa prvo o onima koji su ju birali i postavili, pa onda o mišljenju EU.

A što se Marka Perkovića Thompsona tiče, sumnjam da će na svojim koncertima imati i jednog jedinog posjetitelja manje. Ima nas još uvijek jako, jako puno koji smo bili i ostali

ZA DOM SPREMNI!

HODOČAŠĆE HRVATA AUSTRIJE U BLEIBURG, 3. LISTOPADA 2009. -SVETA MISA U 12 SATI

p. Zlatko Špehar

Vjerni hrvatski narode!

Vjeran je hrvatski narod svome Bogu od časa prvog krštenog Hrvata. Opran krsnom vodom od svojih kumira i bogova, krenuo je čist od grijeha putem Krista raspetoga. Riječju svetog evanđelja hranjen punio se duhom evanđeoske ljubavi koja mu je sve više otkrivala lice Oca po Sinu u Duhu Svetom. Zajedništvo božanske ljubavi osvjetlilo mu je put i raspršivalo mrak neznanja iz kojeg ga je krsna voda povela prema svijetloj spoznaji vječnoga života. Ostati vjeran kroz svih četrnaest stoljeća usprkos razmeđu povijesti i vihora zla koja su se svako toliko sručila na njega, vjernik Hrvat ne odustaje od uporne ljubavi u težnji za istinom koju je

jedinom u svakom djeliću svoga posvećenog života prepoznavao u Kristu raspetome. Muka i smrt nisu mu bili nepoznati. Svakodnevno se s njima susretao očii

u očii u nepravdama koje su se na njemu lomile i priljubljuvale uz zemlju – njegovu od Boga mu darovanu zemlju, koju Hrvat molitvom na usnama zalijeva suzama

i tako ju čini plodnom za još hrabriju nadu i snagu za još veću navezanost na Onoga koji ga može spasiti od vječne smrti: suobličio se svaki puta u svojoj mucu, i osobnoj i narodnoj, s Kristom, ne odbijajući kalež gorki iz kojega su ga prisiljavali piti mnogobrojni samozvani moćnici ne bi li iskapljujući njihovo zlo do dna isušili korijene ovom hrvatskom Bogom bogatom narodu.

Čovjek odan zlu i nasilju ne razumije kako se njegov otrov zla nije smrću iskalio nad njegovom žrtvom. Zaboravio je kako suzama krvavim natapan kalež njihova zla prestaje biti otrovan: u sukobu dobra i zla nikada zlo nije odnijelo pobjedu. Vjernik Hrvat je to prepoznao u Kristovu križu na kojemu se odvijala borba između vjčnosti i zemljane smrti. Prividnost nestanka živoga Isusa iza kamenih vrata groba dala je kratki dah veselju nasilnom čovjeku: Bog Otac uskrišava Sina Isusa po nedjeljivoj i jedinstvenoj ljubavi između sebe i Sina koja se očitovala u životodarnoj snazi Duha Svetoga.

U tome Duhu, kojega je Hrvat primio na krštenju po Crkvi kato-

ličkoj, svjedočio stoljećima vjernim ispovijedanjem Trojednoga Boga, kojemu je dopustio da ga prožima u punini slobodne odluke za dobro i opraštanje; u tom Duhu se ispunja Mudrošću božjom i svjesno vjeruje da su „duše pravедnika u ruci Božjoj i da ih se ne dotiče muka nikakva“. Stoga se s ponosom spominje i pamti sve one koji su za Boga, čovjeka i dom – tim tropletom u kojemu se u jedno stapaju Bogoljublje-čovjekoljublje i domoljublje, dali svoje živote. Vjerni Hrvat je vjerran Bogu i svome rodu. On ljubi svoj dom, svoju domovinu i štiti je svojim životom kojega zna darivati i u krvi. Svetost mučenika se upravo čita u ovoj trostrukoj ljubavi prema Bogu, čovjeku i domovini. Zato ih se mi danas ovdje, na ovom mjestu svetom za sav hrvatski narod, za svakog iskrenog čovjeka istine i pravde, spominjemo i njihovu žrtvu sjedinjujemo s onom Kristovom na ovom oltaru. Kristovu nekrvnu žrtvu na oltaru nazivamo Euharistijom, a to znači zovemo ju prinosom ljubavi Bogu pa Sinu za spas svijeta. Mučenička krv, na ovom bleiburškom polju pobijenih hr-

vatskih razoružanih vojnika, djece, žena, starica i staraca danas će se opet vinuti s ljubavlju Bogu Ocu u znak naše neodjeljive i snažne vjere, kojom i mi danas potvrđujemo neotuđivost Hrvata vjernika od Boga i Njegova Zakona ljubavi.

Dok se „očima bezbožnim čini da oni umiru i njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća“, mi vjerujemo da su oni u miru. Sjekli su nas u povijesti i mučki ubijali po bleiburškim, slovenskim, hrvatskim, i istočnjačkim sve do onih makedonskih putova, šuma i polja. Iskaljivali su tada svoj sotonski bijes nad svezanim ljudima. Tragove vlastitog zločina zauvijek su htjeli zatrti kočevskim rovovima, jazovkama, hudim i tolikim znanim i neznanim jamama, grobnicama po kanalima i šumama. U svome zlikovačkom pohodu tobožnjeg osloboditeljskog čina, ubijali su nevinoga. U svakom nevinom čovjeku ubijan je Krist. Da „Krist jednom uskrišen više ne umire“, nisu mogli u mržnji na sve što je hrvatsko i katoličko, državotvorno i domoljubno svojim pomućenim umom dokučiti. Zato i danas, nakon strahota proživljenih u nedavnoj srpskoj agresiji na Hrvatski narod i Hrvatsku državu, ti isti ne mogu sakriti svoje zločine već se i nadalje nastavljaju hvaliti sa svojim zlodjelima iskaljenim nad golorukim i izmučenim čovjekom Hrvatom, kojemu je sudbinu sramnim potpisom između jedne i druge zdravice engleski oficir odredio. I danas se ne libe u Hrvatskoj zvati narodnim herojima!? Štoviše, potpomognuti samim vrhom vlasti odaju počast zločincima i slave ustanak – pokolj nad hodočasnicima i njihovim župnikom. I dok se nijedna zemlja u Europi ne hvali zločinima počinjenim pod imenom antifašizma, u Hrvatskoj se uporno, potpomognuto prodanim medijima, na sva

usta hvali taj mračni dio povijesti za sav hrvatski narod. Kada im se iz naroda nitko nije suprotstavio, okrenuli su svoju neutaživu mržnju na Crkvu, po kojoj hrvatski narod već 14. stoljeća odlijeva naletima zloba i čuva svoju vjernost Nebu neraskinutim krsnim savezom.

Zato na ovome mjestu smatram potrebnim ponoviti riječi kardinala Bozanića koje je izgovorio 13. Svibnja 2007. godine na ovom, za sve Hrvate diljem svijeta, svetom mjestu:

8. Na ovome mjestu, kao biskup Crkve u hrvatskom narodu, ne smijem šutjeti. Štoviše, valja mi postavljati pitanja koja si postavlja svaki čestit čovjek prosvijetljen istinom: Kako to da šezdeset godina nakon stravičnoga zločina, bez obzira na to sto još uvijek postoji dovoljan broj svjedoka i prikupljenih svjedočanstava, te bez obzira na to što je iz mnoštva šinjenica vidljivo o čemu se radilo, nitko nije odgovarao? Kako to da su još uvijek nepoznata imena nalogodavaca i izvršitelja tih djela? Kako to da se još uvijek ne može, barem na načelnoj ako već ne i na konkretnoj razini, čuti jasna osuda svega što vapi zbog gaženja božanskih i ljudskih prava, a učinjeno je protiv hrvatskoga naroda? Zar mislimo da je moguće graditi zdravo hrvatsko i bilo koje društvo sa sviješću da se naraštaje naše djece i mladih hranilo i danas hrani neistinama? Kako to da nije napravljen popis žrtava i da nisu obilježena mjesta masovnih grobnica u kojima do danas neidentificirane leže kosti poznatih i nepozna-

tih ljudi?

Grozna je pomisao da su tolike godine zajedno s nama živjeli i žive ubojice; da su protkali sve pore svakodnevice te možda ni njihovi najbliži ne znaju istinu o njima i da su se prikazivali u najljepšem svjetlu boraca za slobodu. Molimo za njih, da im Bog dadne snagu obraćenja, priznanja i prihvaćanja slobode u istini. Ali kao vjernici, kao državljani suverene i nezavisne Hrvatske s pravom očekujemo da državne institucije učine ono što su zakonom dužne učiniti: da istraže ove zločine i obznane krivce za njih. Očekujemo da će se mjerodavne institucije države Hrvatske jasnije očitovati o komunističkome režimu i nedjelima koja je planirao i sustavno provodio te na temelju istine promicati one vrijednosti koje nisu sukladne s komunističkim krivotvorinama, kako u povijesnome tako i u svjetonazornome smislu. Očekujemo da će hrvatske vlasti i u vidu deklarirane proeuropske orijentacije poduzeti sve da se kod nas provede rezolu-

cija Skupštine Europskog parlamenta broj: 1481, od 25. siječnja 2006., o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih režima.

Crkva, ako to ne čine državne institucije, ne smije previdjeti istinu i zatvoriti se u šutnju. Crkva po božanskoj Istini nema pravo na šutnju kada se radi o nasilju i zločinu nad čovještvom, već ga osuđuje kao djelo pakla kojemu su se pomućenih pameti toliki dali u službu četrdesetih godina prošlog stoljeća, a danas nastavljaju to svoje druženje s paklom opravdati osvetom nad „neprijateljem“ smatrajući pod neprijateljem kako onda tako i danas cijeli hrvatski narod.

Zato je hodočašćenjem bleiburškim mučenicima, upravo na ovome mjestu, časno podići živi spomen nevinim žrtvama kao i svima onima koji su se zauzeli da se prokaže stravična širina počinjenog zločina nad njima i da se na vidljiv način označi ovo mjesto muke. Na prvom mjestu spomi-

njem Počasni bleiburški vod. S njime su pod cijenu vlastitog života ovo mjesto pohodili i na njemu molili hrvatski svećenici od kojih želimo spomenuti jedno ime: vlč. Vilim Ceclja.

Crkva katolička nije Crkva Kristova ako ne crpi svoju snagu iz Križa Kristova.

To je svojim životom svjedočio vlč. Vilim uz desetke hrvatskih svećenika koji su po cijelom svijetu okupljali hrvatsko raspršeno stado protjerano iz svojih domova. Jer kada bi se Crkva odrekla Križa Kristova u zamjenu za dobra ovoga svijeta ili radi političke moći, odrekla bi se sama svoga temelja Krista – Stijene na kojoj je sagrađena. Hrvatski narod se odredio u povijesti po Crkvi za Krista. Zato ga se ne može odreći niti u duši a niti se može odreći i izvanjskih znakova svoje vjere: Križa Kristova. Svaki puta kada je Križ Kristov postao nekim liberalnim slobodoumnim i bezbožničkim ideologijama kamenom spoticanja, kada su ga uklanjali, razbijali, palili ili rušili topovima i gađali puškama, Njegova snaga se izlije-

vala u vjernički kamen stanac na kojemu su se sve takve ideologije razbile i otišle u sramotni poraz zaboravom.

Križ je svojina vjernika predanih Bogu po Duhu Svetom u kojemu se vjernička sloboda pretvara u putove mira i oslobađanja od želje za osvetom i uzvraćanjem u mržnji. Stoga onima koji su za svoga suputnika uzeli zloga niko ne odgovara sitno gorušičino zrno vjere hrvatskog čovjeka, pa se boje u svoj svojoj tzv. demokratskoj misli i napretku i jednoga čovjeka Hrvata i njegove pjesme koja riječju izriče a melodijom ljubi dar života kojim Hrvat posvećuje svoju Domovinu i izriče spomen na svoje mučenike.

Muka je to koja nam se i danas nameće, kojom se Hrvatima vjernima Bogu po katoličkoj Crkvi utjeruje strah, otima osnovno za život, grabi zemlja i ruje more. I takvima poruku izriče pjesma: „Mislili su, da nas neće više biti“, ali se vukovarski bijeli križ izdiže sve više i svemu čovječanstvu poruku šalje: Ni krbavska, ni bleiburška polja, ni porušeni Vukovar,

ni partizanska kola starčadi ne može uništiti čvrstu katoličku vjeru u Hrvata, niti snažnu volju Hrvata za svojom državom, oteti mu ljubljenu zemlju, oduzeti mu more, uništiti strahom u njemu vjeru u sadašnjicu, utnuti u njemu nadu uskrse budućnosti. Zato pozivamo i potičemo i danas sve vas hodočasnike Hrvate Austrije, sav hrvatski narod riječima sv. Pavla: „Opašite bedra istinom, obucite oklop pravедnosti i potpašite noge svoje spremnošću za evanđelje mira“ (Ef 6, 14-15), pa nam nikakvo zlo ovoga svijeta neće oteti ono što smo po svetom krstu u baštinu primili, i krvlju tolikih života natopili i obranili.

Tome svjedočimo i mi danas u sjeni ovoga križa, pred kojim našim istinoljubljem i nenasilnim mirom vjeru u Trojednoga Boga ispovijedamo, opraštajući svima koji su nam zlo nanijeli ili to još uvijek bezočnom upornošću čine. Samo tako Hrvat može zadržati trajni spomen na sve žrtve koje su dale svoje živote

Za krst časni i slobodu zlatnu! Amen.

IZVANREDNI SABOR HRVATSKOG OSLOBODILAČKOG POKRETA (HOP)

Ivo Matanović, Zadar

U organizaciji Ogranka HOPa iz Marije Bistrice, prije mjesec dana, svim dostupnim članovima Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta upućen je poziv da se, zbog izvanrednih okolnosti u Pokretu, a nastalih zbog flagrantne povrede njegova Statuta, održi Izvanredni Sabor stranke.

Sabor je održan dne 10. listopada godine Gospodnje 2009. u prostorijama male kongresne dvorane

Hotela „Dubrovnik“ u Zagrebu. Izvanrednom Saboru, kako smo se uvjerali u samoj dvorani, nazočilo je preko stotinjak ljudi, a s pravom glasovanja i odlučivanja bila su ukupno 54 člana. Sabor je počeo s radom u 15 sati, a otvorio ga je jedan od sazivača tajnik Josip Glavač.

Nakon odsvirane nacionalne himne Lijepa Naša i odane sućuti svim poginulim bojovnicima u oba Domovinska rata, sazivač Sabora Josip Glavač pročitao je dnevni red, koji je aklamacijom jednoglasno odmah prihvaćen. Po prvoj točki zabranjeno je radno predsjedništvo od 4 člana, a za predsjedavajućeg izabran je sazivač Sabora Josip Glavač. Prije nego se prešlo na radni dio, Saboru se s nekoliko uvodnih rečenica obratio počasni doživotno izabrani predsjednik Pokreta Slavko Grubišić. Nakon njega Sabor je nastavio voditi gospodin Josip Glavač.

Idući redom po točkama dnevnog reda sve je odrađeno u duhu Statuta i sve je bilo na razini uljudbenog i demokratskog. Na zavidnoj razini bili su svi sudionici-

diskutanti, pa je time ovaj Sabor dobio i na težini ozbiljnosti situacije u kojoj se Pokret nalazi u zadnjih pet godina. Treba odmah reći da je prošlo rukovodstvo Pokreta na čelu s gospodinom Brekalom, odmah poslije izbora 2004. g. destruiralo rad Predsjedništva i to na način, da tijekom 5,5 godina nisu održali niti jednu njegovu sjednicu, a poglavito nisu htjeli sazvati, nakon isteka mandata od 2 godine, novi Sabor.

Destrukcije su pomno isplanirali odmah u početku svoga izbora, kako bi odugovlačenjem ugasili stranku i dočepali se njenih prostorija. Namjera im je bila, a to su potvrdili svi nazočni bivši članovi, da se besplatno dočepaju stana, odnosno društvenih prostorija u vlasništvu HOP-a u Zagrebu, Še-

noina ulica br. 27. Zapravo prostorije su praktično oduzeli i pretvorili u prostor za neki drugi biznis, a članstvu zabranili svaki ulaz.

U uvodnom izlaganju predsjedavajućeg i drugih sudionika u raspravi, dio članstva iz prijašnjeg saziva ipak se na vrijeme trznuo i pokrenuo postupak da se spriječi gašenje stranke i da se kriminalci javno razobličie. Dakle, sve teče u skladu Zakona o postojanju stranka, a s ovim Saborom danas dokazat će se nadležnima u državnoj upravi da stranka postoji i da se neće ugasiti. Tako proizlazi iz govora svih sudionika koji su sudjelovali u raspravi

Na kraju je izabrano novo rukovodstvo stranke, te je tajnim glasanjem za predsjednika izabran

Ljubomir Vlašić iz Zagreba, a za političkog tajnika Marinko Perec iz Bjelovara. Također je izabrano još 10 članova Predsjedništva, kao i članovi Časnog suda i Nadzornog odbora.

I najzad, u raspravi pod razno, sudjelovalo je više članova koji su, kako koji, svi govorili nadahnuto i domoljubno izražajno, a neki i suzniju očiju su naglašavali da se ni pod koju cijenu ne smije dogoditi da se Pokret, ne daj Bože, ugasi.

Naglasimo još i to, da je Sabor trajao puna 3 sata, a u razlazu sabornika čuli smo samo riječi zadovoljstva i pohvale voditeljima Sabora, pa se dade zaključiti da će obnovljeni Hrvatski Oslobođilački Pokret, nekada samo pokret, a sada i značajna politička stranka

na hrvatskoj političkoj sceni zaživjeti još snažnije kao hrvatska domoljubna, državotvorna i nacionalistička stranka s tendencijom da postane i vodeća među drugima hrvatskim nacionalnim radikalima.

U to ime, a i u moje osobno ime, kao i u ime svih hrvatskih političkih uznika u Republici Hrvatskoj i inozemstvu, kao u i ime hrvatskih bojovnika svih obrambenih ratova u Hrvata, Pokretu želim sve najbolje u budućnosti.

Za Dom Spremni!

Ivo Matanović

zamjenik predsjednika Zdruga udruga Hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva, Zadar

KUKU LELEEE! (2)

(tekst je na srpskom jeziku zbog autentičnosti)

Složio kapetan Borče Nikolov,
Skopje, uz pomoć Zvonimira iz
Australije
(zvideo@netspace.net.au)

Slažem se sa tobom brate, taj film sam dobio iz emigracije. Dobro si rekao na skupovima sve same američke zastave. SRAMOTA. A najviše me nervira kada vidim da na Ravnoj Gori se vijori Američka i Britanska zastava. Em su nas izdali u drugome ratu i bombardovali i 1945 i 1999.

Nova zora
(www.gorandavidovic.com)

Кад смо се већ дотакли Шешелјевог војводства, спорно је то одузимање титуле. Прво, не узима се титула преко новина, већ указом, после сабора на коме је то одлучено. Народни сабор би и требало да верификује титулу војводе, која тачно да се прима од већ постојећег, али и народ ту има улогу. Краљ не проглашава четничког, већ само војводу у смислу какви су то били Мишић и остали.

Но, данас имамо масу војвода, сви "легитимни" овакви онакви, а многи од њих нису рата ни видели. Војвода је пре свега ратна титула и припада оном ко води герилску јединицу.

Mladen
(www.gorandavidovic.com)

Младене, можда смарам, али дали постоји видео запис где ово Ђујић изговара, да се види да је он....? Пошто "он" овде говори добро о Карађорђевићима, када је познато да он од седамдесетих

није имао добре односе са принцом, и да је касније на неку руку посто анти Карађорђевић....

Markan
(www.gorandavidovic.com)

Karađorđevići su ostavili četnike na cjedilu i izdali su ih. Dobro je brat MLADEN rekao pola samoprozvanih vojvoda nisu ni vidjeli rata, prvi Šešelji koji je samo obilazio ratišta i vojsku. Ako već ima čin vojvode trebao je da bude na prvij liniji fronta.

Nova zora
(www.gorandavidovic.com)

Ко је рекао да је Шешел само обилазио? Па и он је учествовао у борбама... Што се тиче оних Војвода проглашених у мају 2007, где чуда махом и СПО-а, сваки коментар је сувишан... Милета добио чин јер се маскирао у Дражу Михаиловића... Остали лопови који опљачкаше и облатише РП, прилепише себи чин Војводе...

Markan
(www.gorandavidovic.com)

Nego, kakvo je to prezime Rojs? Nije hrvatsko, čini mi se.

Grizli
(www.gorandavidovic.com)

Углавном тај лик је дебил, круже његови клипови под именом "како хрвати мувају" итд, пун је јутуб његових провала....

Markan
(www.gorandavidovic.com)

Ступајући у организацију "Уједињење или Смрт", заклињем се сунцем што ме греје, земљом што ме храни, Богом, крвљу својих отаца, чашћу и животом, да ћу од овога часа па до смрти верно служити задатку ове организације и увек бити готов, да за њу поднесем све жртве.

Заклињем се Богом, чашћу и животом, да ћу све наредбе и заповести безусловно извршавати.

Заклињем се Богом, чашћу и животом, да ћу све тајне ове организације собом у гроб понети.

Нек ми суди Бог и моји другови у овој организацији, ако ову заклетву хотимично или нехотимично не извршим или прекршим.

Mladen
(www.gorandavidovic.com)

НАЦИОНАЛНА СЛОБОДА, СОЦИЈАЛНА ПРАВДА, РАСНИ ИДЕНТИТЕТ

TRI NAJVEĆE HRVATSKE OBLJETNICE KOJE PDAJU NA DAN 8. LISTOPADA (2)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

To su:

Prva - Obljetnica krunidbe posljednjeg velikog hrvatskog kralja Dmitra Zvonimira, 8. listopada 1075. godine u Solinu.

Druga - Rakovički ustanak, 8. listopada 1871. godine pod vodstvom najvećeg ustaše svoga vremena Dr. Eugena Kvaternika.

Treća - Proglašenje neovisnosti države Hrvatske od velikosrbske Jugoslavije i svih njenih republika i pokrajina, dana 8. listopada 1992. godine u Zagrebu.

Čestitam svekolikom Hrvatskom narodu u domovini Hrvatskoj, na prostoru povijesne Hrvatske i u dijaspori cijelog svijeta ove tri ponajveće povijesne obljetnice, uz istaknutu želju za slogu svih Hrvata jer samo složan narod može državu graditi i njome suvereno vladati bez tutorstva izvana!

Da se ne bih udaljio maštovitim pisanjem o ovim ponajvećim hrvatskim obljetnicama poslužiti ću se povijesnim prikazima preuzetim iz interneta, kako slijedi:

EUGEN KVATERNIK

Revolucionar – uzor Hrvat

Sudbina revolucionarnih prvoboraca razapeta je između one nadljudske težnje za ostvarenjem buntovnih zamisli, i prigušene tragike, koja ih prati na životnim putovima, plamen misli proždire živote i veliki apostoli sagorijevaju kao žrtve paljenice za ideal, koji postaje znamen njihovim sljedbe-

nicima. Na tom veličanstvu tragike razapet je život najvećeg hrvatskog revolucionarca Eugena Kvaternika, **najnemirnijeg buntovnika, što ga je Hrvatska ikada imala.**

Njegov nemirni životni put sadrži svu tragiku hrvatskog života i čovjeka. Eugen Kvaternik rođen je u Zagrebu godine 1825., njegova mladost pada u vrijeme zanosnih ilirskih dana. kad se u Zagrebu stvara ona tipična građanska sredina, koja će odigrati onako značajnu i sudbonosnu ulogu u kasnijem političkom životu Hrvatske. Za vrijeme gimnazijskih nauka, Kvaternik se susreće s Antunom Starčevićem, od kojeg je nešto mlađi po godinama i gimnazijskim razredima. Taj susret će biti sudbonosan za razvoj jednoga i drugoga, **oni ostaju nerazdruživi prijatelji za čitavi život**, predstavljajući cjelinu pravaškog političkog naziranja.

Eugen Kvaternik

Nakon svršenih gimnazijskih nauka Kvaternik odabira pravnički studij i u najtežim godinama apsolutizma postaje odvjetnik. On je osjetljiviji od Starčevića i jače rea-

gira na sve nepravde onog vremena, apsolutizam djeluje na njega razdražljivo, a osobito, **kad pod pritiskom režima ostaje tako reći bez kruha.** Ta ga nepravda strahovito pogađa, i Kvaternik odabire najradikalniji izlaz: put u emigraciju. Sudbonosna odluka u nemirnim vremenima nakon 1848. I u siečnju godine 1858. Kvaternik odlazi u emigraciju i to u Rusiju. U Hrvatskoj je još svježije sjećanje na Gajeva putovanja i on vjeruje, da će tamo naći najviše pomoći i antiaustrijskog duha, tim više, što se već moglo nazrijevati obrise političkog razvoja u odnosu između Rusije i Austrije. Iste godine dolazi u Petrograd te uspijeva doći u dodir s vodećim ljudima carske politike, ali već na prvom koraku nailazi na nerazumjevanje, koje ga u početku strahovito zapanjuje, ali tek kasnije **uviđa pravu širinu jaza, koji se provalio između njegovih nacionalističkih zahtjeva i pravaca ruske imperijalističke politike.** Sa službene strane dobiva mnogo rieči, ali vrlo malo iskrene podpore i nakon dužeg kolebanja ostavlja Rusiju i odlazi u Italiju, koja će u onim lombardijskim ratovima do ujedinjenja biti stjecište svih austrijskih emigranata. Tamo se najjače osjeća strujanje svih europskih političkih potresa i revolucija.

Kvaternik dolazi u Italiju godine 1853. i s dobrim preporukama prodire do samog Cavoura. Već tada je solferinski udarac skoro gotova stvar i **Kvaternik je primljen više nego dobro.** Oduševljen je tim prvim nastupom, objavljuje u talijanskom novinstvu čitavi niz političkih članaka o Hrvatima i njihovim zahtjevima i u isto vrijeme šalje proglose na

naše graničarske pukovnije u Lombardiji, da odustanu od borbe. U grozničavom radu vrijeme prolazi brzo i tada dolazi solferinski poraz. U Turinu je oduševljenje na vrhuncu i tada Kvaternik ponovno dolazi Cavouri u nadi da će iz tog austrijskog poraza izbiti nešto i za Hrvatsku. Međutim sada je primljen mnogo hladnije i spretni ga Cavour spretno upućuje u Pariz gdje se upravo održavaju mirovni pregovori dajući mu do znanja, da bi tamo mogao nešto isposlovati za svoju stvar. Kvaternik doista odlazi u Pariz, ali tamo dolazi nepoznat i teško se probija. Međutim ga sklopljeni mir gorko razočara i on zajedno s drugim emigrantima osjeća, da su im razbijene mnoge iluzije. Ta zajednička nesreća ujedinjuje sve austrijske emigrante, koji jače ujedinjuju svoje redove i nastoje pridobiti Napoleona III. za svoje planove.

U Parizu je još svježiji trag Solferina, emigranti se približuju Napoleonu, ali je on vrlo oprezan u tim stvarima. Tako i Kvaternik dolazi u dodir s princom Jeromeom Napoleonom nastojeći preko njega prodrijeti do cara, ali časoviti uspjeh nije u stvari značio ništa. Napoleonidi se nisu htjeli upuštati u pustolovine, prema njihovom shvaćanju. Politika je išla novim putevima. Francusko-talijanski savez bit će uskoro zamijenjen talijansko-pruskim, a dva cara nastoje naći zajedničke političke puteve. **Tako Kvaternik ostaje opet napušten.** Položaj je ovog puta za njega gotovo očajan. Razočarao se već u Rusiji, Carouzu i Napoleonu, i gotovo je izgubio nadu u vlastiti uspjeh. Tada nastaje pokret u Hrvatskoj. Apsolutistički sustav konačno je oboren, Hrvatska se vraća svojem ustavnom životu. Kvaternik se nada, da će tada nastupiti nove prilike u kojima može težiti borbe prenieti iz emigracije u domo-

vinu, i on se u studenom godine 1860. vraća natrag u domovinu. Sljedeće godine 1861. sastaje se Hrvatski Sabor u kojeg dolazi i Kvaternik kao zastupnik. **Rad saborskog zasjedanja godine 1861. znači temelj pravaške stranke, koju stvaraju Starčević i Kvaternik.** Sve nade Beča razbijaju se na složnom odporu tog sabora, i zato je on skoro i raspušten zbog svoje tvrdokornosti.

Eugen Kvaternik

Već tada se jasno vidi, da su Stari i Kvaternik stupovi opozicije i zato se nastoji onemogućiti svaki njihov rad. Kvaternik je optužen zbog jednog političkog spisa i osuđen. Ali tada iskrsava nešto neočekivano. Dok je Kvaternik boravio u Rusiji uzeo je rusko državljanstvo, i sada je zbog toga dobio izgon iz Hrvatska. Strahoviti udarac teško ga se dojmio i on satrven opet odlazi u Pariz gdje ulazi u krug emigranata među kojima su prilike sve teže. Svi počinju gubiti nadu u Francusku, koja se približava Austriji, i zato se emigranti opet obraćaju na Italiju, gdje se predosjeća novi rat s Austrijom. U Italiji Kvaternik započinje novim ustrajnim radom i nailazi na prilično razumijevanje,

jer su prilike i opet povoljne: predosjeća se novi rat s Austrijom. Kvaternik stoji u užoj vezi s domovinom, **i nastoji ustrojiti posebnu emigrantsku legiju, koja će u prikladnom času upasti u Hrvatsku.** Ali prilike su odviše teške i misao o osnivanju legije propada, jer baš tada Francuska i Italija sklapaju sporazum, prema kojem ni jedna strana ne će podpomagati bilo koju antiaustrijsku djelatnost. To je bio izravni udarac emigrantima, među kojima zavlada novi očaj. Tako je Kvaternik i opet napušten. Međutim se u Hrvatskoj ponovno otvara Sabor i Kvaternik vjeruje i nada se, da bi mogao uspjeti kao i godine 1861. i vraća se u domovinu. Međutim ovog puta Beč je požurivao nagodbu i nikako nije želio imati u blizini tog emigranta i on je za kratko vrijeme **opet istjeran iz Hrvatske.** Ponovni izgon iz vlastite domovine još ga se jače kosnuo. Ogorčen je krenuo u treće progonstvo, da opet započne revolucionarnim radom. Krenuo je ovog puta u Italiju, jer naslućuje, da je novi sukob neizbježiv, i u jeku ratnih priprema on započinje svoju novu djelatnost, u kojoj ga je zatekao i rat, ali u sukobu između Austrije i Italije dolazi do novih momenata, Kvaternik je gotovo razočaran i nakon svršetka rata on tek životari između nade i očaja. Prilike su teške, vrlo teške i Kvaternik osjeća, da je osamljeniji nego ikada. Držala ga je samo jaka revolucionarna vjera. Prilike u domovini naglo se razvijaju. Austro-pruski rat donosi prvu nagodbu, a zatim drugu, Kvaternik iskorišćuje pomilovanje i nakon desetgodišnjeg lutanja **vraća se u domovinu godine 1868.** Njegov dolazak u domovinu pada u jedno od najtežih dana hrvatske politike, kad je nagodba ubacila mnogo očaja u hrvatske redove. Ali u tom mraku krug oko Starče-

vića biva najširi, razvoj događaja dao mu je pravo i sada pravaštvo zauzimlje velike razmjere među mladima. U taj krug mladih ulazi i Kvaternik nakon svojeg povratka u domovinu, **ulazi u uredništvo "Hrvatske" i odgaja novo pravaško pokoljenje.**

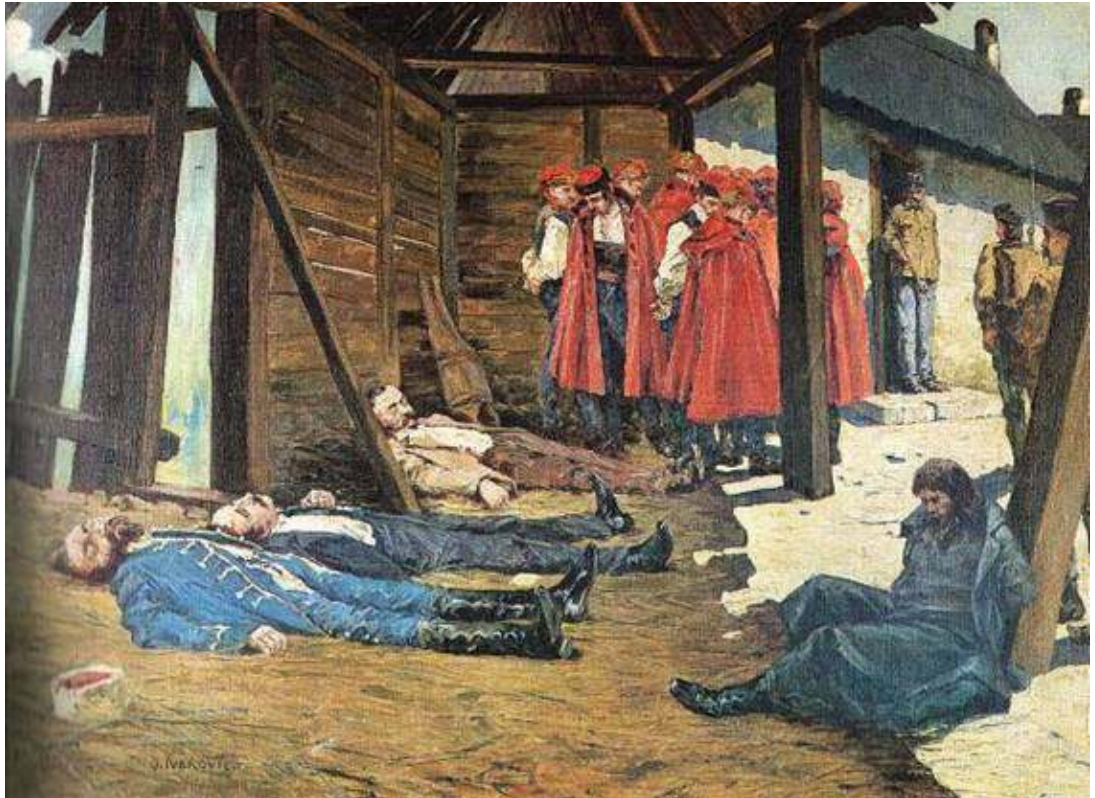
Njegovo jakobinstvo odgovara mladim elementima, koji oštrije prosuđuju položaj u onim godinama, kad mržnja protiv bečke politike biva sve jača. Nemirni Kvaternikov duh ne miruje ni u Hrvatskoj. Planove revolucije on nije napustio, već čeka pogodan čas,

da ih ostvari. Položaj je zategnutiji i tada, u jeseni godine 1871. dolazi do gibanja u Krajini. Zbog novih upravnih mjera dolazi do pobune među pučanstvom. Kvaternik se nada, da je došao čas njegovog rada. S nekoliko istomišljenika odlazi u Rakovicu i **diže rakovički ustanak, čvrsto uvjeren, da je blizu časa ostvarenja države Hrvatske,** za čime je čeznuo u progonstvu i revolucionarnom radu. Činilo mu se, da je sada najpovoljniji čas za to. I tada je pošao u Rakovicu. I više se nikada nije vratio. **A Rakovica je postala zavjet i znamen novog ustaškog pokoljenja.**

ŽIVOTOPIS EUGENA KVATERNIKA

hr.wikipedia.org

Studirao je bogoštovlje u Senju i Pešti, ali je prešao na pravo, gdje je i diplomirao 1847. godine. Uz dr. Antu Starčevića, svojim je državnopravnim spisima i saborskim govorima položio ideološke i bor-

Oton Iveković: Smrt Eugena Kvaternika

beno-političke temelje Hrvatske stranke prava i pravaškog svjetonazora. Po njihovim zamislima, Stranka prava je od 1861. godine bila na čelu hrvatskog narodnog pokreta protiv Austrije i Ugarske.

Zalagao se za samostalnu Hrvatsku, ali je smatrao da je za ostvarenje tog sna neophodna pomoć nekih stranih zemalja. Tako je bio povezan s revolucionarima Italije, Francuske i Rusije, a slovio je kao istaknuti član međunarodnog revolucionarnog bratstva tog doba. Vratio se u Hrvatsku 1860. godine, a prognan je još 2 puta, dok se 1867. godine nije vratio s ciljem da ostane u Hrvatskoj.

Ne vidjevši drugog rješenja za oslobođenje Hrvatske od tuđinske vlasti, on 8. listopada 1871. godine staje na čelo narodnog ustanka u Rakovici, poznatog kao Rakovička buna. U želji da ne kompromitira Stranku prava, kao i dr. Antu Starčevića, Eugen Kvaternik preuzima potpunu odgovornost za taj ustanak, premda mu je **cilj**

bio dovođenje stranke na vlast u neovisnoj Hrvatskoj.

Pri tom su mu aktivno pomogli Ante Rakijaš, Vjekoslav Bach, Petar Vrdoľjak, Ante Turkalj, braća Čuić... Zanimljivo je da su **ustanku pristupili i pravoslavci** iz zahvaćenog područja, a proglašeni politički ciljevi bune su bili:

- oslobođenje hrvatskog naroda od austrijsko-mađarskog jarma
- proglašenje neovisne Hrvatske
- jednakost pred zakonom
- općinska samouprava
- ukidanje vojničke uprave u Granici i uvođenje slobodnih županija
- poštovanje obiju vjeroispovijedi u ljubavi i slozi

Buna nije uspjela i većina je ustanika poginula, kao i sam Eugen Kvaternik.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (5)

Ahmet Alibašić, Sarajevo (pisano na bosanskom jeziku)

U Prvom balkanskom ratu 1912.-1913. **Srbija je od Osmanlija osvojila Sandžak, Kosovo i Makedoniju**, nakon čega se u Srbiji našlo preko 500.000 muslimana.

Pored muslimana Kosova, čiji status još nije riješen, i Sandžaka, muslimani su u većem broju prisutni **u Beogradu (do 100.000)** i na jugu Srbije oko Bujanovca, Medveđe i Preševa (do 150.000). To su muslimanske procjene. Prema popisu stanovništva **2002., međutim, u Beogradu živi svega 20.355 muslimana**, a u spomenute tri općine na jugu Srbije samo 57.595 Albanaca. Ukupno, prema istom popisu, u Srbiji bez Kosova živi 239.658 muslimana, od čega 8.073 u Vojvodini.

Isti popis je u Republici Srbiji registrirao 136.087 Bošnjaka (od čega 1.188 u Beogradu), 61.647 Albanaca, 19.503 Muslimana i 4.581 Goranaca. U Srbiji živi i oko 108.193 Roma ali procent muslimana među njima nije poznat. Albanci južne Srbije su se digli na ustanak 2001., ali je on brzo ugušen jer nije našao na odobravanje međunarodnih faktora. Na sjeveru Srbije, u Vojvodini, veće muslimanske zajednice postoje u Novom Sadu, Zrenjaninu, Beočinu i Subotici. Svaki od ovih gradova ima organiziran džemat.

Na desnoj obali Drine kod Zvornika u Malom Zvorniku nalazi se također značajna skupina muslimana koja ima i džamiju.

Osvojivši Beograd od Mađara

1521. godine, Turci – Osmanlije su ga postepeno naseljavali i pretvarali u kitnjasti orijentalni grad, čija je panorama sa mnogobrojnim munarama izdaleka oduševljavala mnoge evropske putnike i prolaznike tog doba. Već 1571. godine u Beogradu je bilo 27 naselja – mahala.

Bajrakli džamija poslije paljevine

Prema velikom osmanlijskom putopiscu Evliji Čelebiji, koji je boravio u Beogradu 1660. godine, **Beograd je tada imao oko 98.000 stanovnika, od kojih 21.000 nisu bili Muslimani**. Tada je u Beogradu pored javnih objekata bilo 7 javnih kupatila – hamama, oko 7.000 kućnih banjica – hamama, 6 karavan sara-ja, 21 trgovački han i 217 mesdžida i džamija. Evlija Čelebija je ostavio nazive za 35 džamija u kojima je obavljana zajednička služba – džuma i 12 mesdžida.

Osmanlijski geograf Hadži Kalfa, zabilježio je 100 džamija, a naš poznati učenjak – orijentalista, rahmetli Hazim Šabanović, smatrao je da se tada u Beogradu nalazilo 75-80 džamija. U Beogradu su tada naseljene 41 mahale (kvarta).

Beograd je već koncem XVI stoljeća, po svojoj ljepoti i veličini, u mnogome nadmašivao Budim, Sofiju, Sarajevo, Skoplje i mnoge druge gradove evropskog dijela Otomanskog carstva. **On postaje "Daroldžihad"** – Mjesto ratova, kako su Osmanlije nazivale Beograd.

Prilikom prvog austro-njemačkog osvajanja (1688-1690.) mnoge džamije su porušene, a one koje su preostale – neoštećene, pretvorene su u hrišćanske crkve. Za vrijeme kratke osmanlijske vladavine (1690-1717.) mnoge džamije su obnovljene, a neke su iz temelja izgrađene. Kada su austro-njemačke armije pod zapovjedništvom nadvojvode Evgenija Savojskog (u čijem su sastavu bili vojnici raznih narodnosti: Nijemci, Francuzi, Talijani, Švicarci, Portugalci, Španjolci, Mađari i drugi) po drugi put osvojile Beograd (1717-1739.) zatekle su u njemu oko dvije hiljade stambenih zgrada, mnoge džamije, javne banje, hanove i druge objekte. **Vitke munare džamija, napose u gornjem i donjem dijelu tvrđave, bile su porušene kako bi panorama grada izgledala više evropska.**

Mnoge džamije su pretvorene u crkve raznih hrišćanskih redova koji su došli zajedno sa vojskom i doseljenim življem: "trinitarci", "franjevci", "jezuiti", "minoriti" i Jermeni katolici. Trinitarci i franjevci su dobili po dvije džamije da preurede za crkve, kapucini, jezuiti, minoriti i Jermeni katolici po jednu. **Ostale sačuvane džamije su upotrijebljene za vojne magazine**, kao i za uskladištenje soli, sijena i poljoprivrednih proizvoda, a jedna je upotrebljavana za vojnu bolnicu. **Tada u Beogradu nije bilo muslimanskog stanovništva**, jer je na osnovu člana III "ugovora o kapitulaciji od 18. augusta 1717. godine..."

dozvoljeno cijelom garnizonu da se povuče slobodno i sigurno sa ženama i djecom, oružjem i prtljagom uz udarane doboša i sa razvijenim zastavama, što se odnosi i na stanovništvo, koje želi da iziđe u isto vrijeme, ma kakvog da je pobžaja, vjere ili narodnosti, kao i ranije roblje koje je primalo islamsku vjeru prije opsade.

Poslije pobjede nad austro-njemačkom

vojskom 1739. godine kod Grocke, Osmanlije su ponovo zagospodarile Beogradom, i njime vladale 50 godina (1739-1789. godine). Za to vrijeme oni su popravili mnoge oštećene i povratili u prvobitno stanje mnoge džamije pretvorene u crkve, **izgradili su i mnoge nove džamije.**

Prema nekim savremeniciima, u Beogradu je 80-tih godina XVIII stoljeća bilo 50 džamija. U toku

velikih borbi za Beograd 1739. godine, između 60 hiljada austro-njemačkih vojnika, **koje je predvodio 74-godišnji maršal Laudon** i 9.000 Osmanlija branilaca grada, na čelu sa Osman-pašom i u toku okupacije (1789-1791. godine) stradalo je 30 džamija.

Svištovskim mirom od 4. augusta 1791. godine Leopold II, austrijski car morao je prepustiti Otomanskoj imperiji Beograd, Šabac, Ram i dio Srbije koji je bio osvojen. U planu Beograda, kojeg je izradio austrijski potporučnik Bruš 1789. godine, ucrtano je 15 džamija, ali sve nisu identificirane. U tom planu nije naznačena Batal džamija, koja je bila locirana u blizini sadašnje Savezne narodne skupštine. Taj se broj džamija uglavnom održao do Prvog srpskog ustanka.

U toku borbi za oslobođenje Beograda 1806. godine, mnoge džamije su

stradale, a one preostale

bile su pretvorene u bakalnice, **u nekim su svinje zatvarane (držane)**, jedna je bila pretvorena u pravoslavnu crkvu, a Karađorđević je mnogim turskim ženama "koje su nemilosrdno i nečovječno vojnici ostavljali nage... ukazao milosrđe i odredio im dvije džamije za stanovanje".

Povratkom Osmanlija u Beograd, počinje se sa obnavljanjem i popravkama manje oštećenih džamija, dok sa obnavljanjem više

oštećenih i poluporušenih u minulim ratovima nije moglo da se otpočne zbog tadašnjih finansijskih prilika u Otomanskoj imperiji, a napose u Beogradskom pašaluku.

Prema Joakimu Vujiću, koji je boravio u Beogradu 1826. godine i, između ostalog, zabilježio: "navodi se do 30 džamija koje su najvećim dijelom batal, porušene i povaljane". Srpske vlasti su 1836. godine popisale džamije u Beogradu, i u tom spisku se nalazilo 16 džamija. Prema pripovjedaču Lazaru Komerčiću, u Beogradu je bilo: "na nekih 15-16 džemata mahala (kvartova), a svaki džemat je imao svoju džamiju".

Iako je broj džamija u Beogradu, u odnosu na ranije periode, mnogo smanjio "kitnjasta i tanka minareta džamija, koja se blistaju na suncu", unela su Beograd u Majerov univerzum – Leksikon 1838. godine pod naslovom "Najljepši vidici svijeta". Početkom rata 1876. godine, gospodin Barbunti – Brodano je zabilježio 14 džamija.

Felix Kanitz, putopisac, arheolog, novinar i ilustrator, boraveći u Beogradu 1861. godine navodi: "U gradu i varoši bilo je 15 minara". Isti pisac konstatuje 1887. godine "od 15 beogradskih džamija zatekao sam još samo jednu 'Bajrakli džamiju' (džamiju sa bajrakom) u Jevremovoj ulici", koju je podigao sultan Sulejman Veliki, gdje su se nekad skupljali hodočasnici koji su odlazili u Meku, izvaljenih prozora i vrata prepuštenu propadanju; dalje, manja "Kardžamija" sa zadimljenim dimnjakom upotrijebljena za plinsku kotlovnicu za osvjetljenje Narodnog pozorišta.

Islam agina džamija u plamenu, Niš

THE BEAUTY AND THE BEAST: RACE AND RACISM IN EUROPE, PART V

Tom Sunic, Zagreb, September 22, 2009

In late June 1944, the Anglo-American troops were well entrenched in Normandy after successfully cutting off German supply lines from the north-eastern part of France. On their way to the borders of the Reich, the Americans GIs would occasionally capture small military units wearing German uniforms that they first took for Japanese soldiers. It turned out that these were Turkmen and Azeri soldiers fighting on the Western front under German patronage.

Bizarre interracial encounters not only occurred in the Pacific between the Japanese and Americans, but also in north-western Italy, in the province of Friuli, where it was common in April 1945 to spot retreating pockets of Asian civilians and slanted-eyed soldiers in German uniforms fleeing the incoming Soviet advance along with their German allies (Christopher Dobbeau, *Face au Bolchevisme: 1917–1989*, 2002, pp. 302–303; see also, Patrik von zur Mühlen, *Zwischen Hakenkreuz und Sowjetstern*, 1971).

In the last year of the war, National Socialist Germany, which over the last 60 years has been maligned for its real and surreal

racist prejudices and practices, had hundreds of thousands of non-European volunteers fighting the global war against communism and colonialism. Many of those non-European troops had firmly believed that that NS Germany would provide them with independence from the rule of colonial France and England. The German Wehrmacht had thousands of Arab fighters, Indian fighters and even two black fighters from Guadeloupe fighting alongside with the Germans, such as the famous Louis Joachim-Eugène and Norbert Désirée!

Space does not allow recounting each individual event that took place after the end of hostilities. But although meagre, the literature on non-European fighters in the German Wehrmacht sheds a different light on the already highly complex picture of German racial policies in the Third Reich. However, what is clear today is that 70 years after the war, neither the winning side nor to the

losing side benefited from the conflict. In fact as a prominent German historian Ernest Nolte writes (*Der europäische Bürgerkrieg 1917–1945 : Nationalsozialismus und Bolschewismus*, 1987), this was the largest European civil war in history, substantially draining the White gene pool.

All subsequent events in the world up to the present, be they on the theoretical or institutional level, be they in the field of social sciences or world politics, are directly linked to this largest intra-White bloodshedding in history.

Race or Religion?

In the late 1940's hundreds of prominent National Socialist dignitaries managed to escape to Egypt, Turkey and Syria. Most converted to Islam, married there and adopted Muslim names. A substantial number of them played a crucial role in early Egyptian politics under president Gamal Abdel Nasser, providing

Bundesarchiv, Bild 101-177-1466-10
Foto: Schlieckum | 1043 Herbst

valuable intelligence to Egyptians and Syrians on the newly born state of Israel. Numerous ex-SS intelligence officers, academics and physicians, such as Hans Appler — alias Sakah Chaffar, Joachim Daemling — alias Ibrahim Mustafa, Ludwig Heiden — alias El Hadj, Aribert Heim — alias Tarek Hussein Farid, and many, many others are still warmly remembered in the Syrian and Egyptian intelligence community.

It is quite common among White nationalists in Europe and America to single out Muslim immigrants as the major threat to White Euro-American societies because their demographic growth is likely to turn Europe into an Islamic state. The United Kingdom, France, or for that matter the European Union as a whole, have a large number of South Asian and Arab Muslims. One study found that there were at least 15 million Muslims in the EU, and possibly as many as 23 million. This number does not include over 10 million White autochthonous European Muslims, particularly in the Balkans.

Yet a sharp difference must be made between race and religion. For example, only one third of Catholics in the world today are White, with two thirds being of mixed race living mostly in a Latin America and the Philippines. One need only take a walk in St. Peter's Square in Rome to spot swarms of non-European Catholic seminarians. Unlike Judaism, which is a highly ethnocentric monotheistic religion, the other

Bundesarchiv, Bild 101111-Melke-036-23
Foto: Melke | 1943 Sommer

two monotheistic religions, also born in the Middle East — Islam and Christianity — ignore, at least in theory, the distinction between race and religion.

There are also double standards in depicting the deluge of Muslim non-European outgroups into Europe and America. These groups are unquestionably changing the racial profile of their White host countries. But while it is relatively safe to criticize the alleged violent nature of Islam in academic circles, one rarely hears that the violence against non-Jews in the Old Testament shows that Judaism is inherently violent.

And in the contemporary world, why criticize the violent nature of Islam while avoiding criticism of the violent nature of Zionism?

Many White nationalists are justly concerned about the inflow of non-European races. But many of these non-Europeans, such as Hindus residing in the UK, are extremely resentful of Islam. Ethnic and religious conflict in the

future may well be a complex affair, as it already is in the United States, where Latinos have ethnically cleansed Blacks from some areas of Southern California (see here, here, and here).

The whole liberal hypocrisy on race was well described by Alain Brossat, who notes that in France making fun of Arabs or describing them as terrorists, obscurantists, or enemies of democracy and republicanism is considered protected free speech. On the other hand, making fun of rabbis or vehemently criticizing the politics of the state of Israel will result in draconian penalties.

To make the subject of race even more complicated, during different historical eras the Catholic Church endorsed highly promiscuous miscegenation policies, particularly in Latin America during Spanish rule. From the 16th to 19th centuries, a few Spanish White settlers and hordes of ordinary criminals from all parts of Europe found a safe haven in fertile Paraguay, only to be forced

by the powerful Jesuit clergy to marry Guarani Indian women — simply because there were no White women around.

The Christian Gospel of “love thy neighbour” certainly played an additional role in the process of miscegenation all over Latin America. There has been a gradual depletion of the White gene pool caused by racial mongrelisation. This has often resulted in frequent coup d'états and poor economic growth, despite the fact that Latin America is rich in natural resources.

Moreover, the interplay of race and religion is further complicated by the fact that there are well over 10 million indigenous Muslims in Europe, mostly Bosnians and Albanians whose gene pool is relatively well preserved and who are often more European than White European Christians. Bosnian Muslims present a very peculiar case, being all of European stock with a high number of strikingly blond people. In the

Middle Ages their ancestors were renowned as heretics known as “Bogumils,” with strong ties to French Cathars and Albigensians.

In the late 15th century with the onslaught of Turks against Europe, Bosnian Bogumils converted in droves to Islam — partly because of their hostility to the Vatican, and partly because their White race propelled them quickly into lucrative positions in the Ottoman hierarchy. The Ottomans offered them prestigious titles — “beys,” “pashas,” or “grand viziers.” Valued and praised because of their physical stature and race, Slavic Muslims, including the Albanians, who are of old Indo-European Illyrian stock, played for centuries an important

role as elite soldiers known as janissaries who were posted as provincial rulers throughout the Ottoman empire, which in some periods stretched from today's Algeria in the West to Yemen in the East, and all the way to Hungary in central Europe.

During WWII, many Bosnian and Albanian Muslims were highly regarded by NS Germany. The Catholic pro-fascist Croat leader, Ante Pavelic built a large mosque in the heart of the Croatian baroque city of Zagreb, while frequently referring to Bosnian Muslims as the “purest Croats.” In 1943, under the supervision of Heinrich Himmler, a Bosnian Waffen SS Handschar was established under German command.

The story of race and racism in the Third Reich is complex and endless in its scope. It still needs to be objectively written. Surprisingly perhaps, some “half-Jews” or “quarter-Jews” played a significant political and military role in NS Germany; many took part in the anti-communist campaign in the East. Among the famous “Mischlings,” or crossbreeds, was the famous German admiral Bernhard Rogge, Field Marshal Erhard Milch, Field Marshal Von Manstein (born Lewinski), the panzer general Fritz Bayerlein, etc. In his book, *Hitler's Jewish Soldiers*, the Jewish American historian Bryan Mark Rigg estimates that between 120,000 to 160,000 Germans of Jewish extraction served in the Wehrmacht.

Heredity and race are crucial elements in someone's political and social behavior. But a person possessing the highest qualities of his race — but without a culture that preserves and enhances his race — turns into a biological unit with a meaningless life. Culture must

always come as the final veneer on a person's racial make-up. Even among Third Reich scholars the most frequent word was not Rasse (race), but rather the word Ausbildung, which denotes character building (often wrongly translated into English as ‘education’). High IQ and other positive racial characteristics can in no way substitute for strong will and moral integrity. These traits are influenced genetically and they differ between the races. But there are strong cultural influences on these traits as well. The phenomenon whereby so many Whites have accepted the death of their culture and the surrender of lands they have held for centuries is the product of a pathological culture, not pathological genes.

It still remains a great mystery why the great White race, once capable of great deeds and daring adventure from Cape Verde to Patagonia and from the Arctic Circle to New Zealand, is now more and more inclined to a domesticated life with no risks, always ready to meekly accept its own cultural and political eclipse as a moral imperative. Must it wait for the real interracial warfare in order to retrieve its ingroup identity?

Tom Sunic (www.tomsunic.info; <http://doctorsunic.netfirms.com/>) is an author, former political science professor

in the USA, translator and former Croat diplomat. He is the author of *Homo americanus: Child of the Postmodern Age* (2007).

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (30)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ubmci

Ta ideja nacionalnog pomirenja je jedna virtualnost i na planu virtualnog ratišta predstavlja onu snagu (ili ono oružje) koja ima svaku mogućnost poraziti snage neprijateljske virtualnosti te tako izvesti oslobođenje cjelokupnog okupiranog hrvatskog prostora. Moguće je vidjeti što se mislilo pod pogodnošću virtualnosti jer nacionalno pomirenje kao drugo ime za kršćanski koncept oprostjenja nije ničim ograničeno u svojem kvantitativnom doseg i tako se, jednom pokrenuto, vrlo brzo multiplicira do razine koja je nesavladiva okupacijskim snagama. Kada se izvede jedna ovako koncipirana akcija oslobađanja virtualnog prostora sve se po svojoj prirodnoj povezanosti reflektira na realan prostor, pa tako nakon širenja ideje nacionalnog pomirenja i jedinstva bez većih poteškoća dolazi do ostvarenja svega onoga što je potrebno za opstanak države i nacije, a što se ubraja u područje svjetovnih društveno-političko-ekonomskih odnosa.

Okako sagledavajući situaciju, valjda je jasno zašto se polaže toliko nade u obnovu ideje nacionalnog pomirenja iz Vukovara kao jezgre tog pomirenja, jedinstva koje pomirenjem dolazi i nezaustavljive snage koja iz svehrvatskog jedinstva izvire. Također je i sve ovo ovdje opisano stavljeno u kontekst vrijednosti tuđmanizma upravo iz razloga što se na Tuđmanovoj ideji pomirenja kao jednoj od najvećih vrijednosti ne ostaje samo na pukoj spoznaji, nego se ta vrijednost prihvaća kao

ono što daje sigurne temelje za buduće djelovanje. Time se ova tuđmanistička vrijednost pokazuje kvalitetnom ne samo kao povijesni fakat nego i kao ono što i dan danas ima svoju neokrnjenu veličinu. Čak danas možda i veću nego prije, a što svemu daje još veću razinu, pa tako i samome Tuđmanu kao idejnom pokretaču i praktičnom provoditelju. Kao što se iz pogrešaka određuje ono što treba ispraviti, tako od ispravnih postupaka treba dalje nadopunjavati iste u skladu s novim povijesno-političkim momentima.

17. obljetnica pogibije policajaca u Strugi Banskoj

Znakovit je i jedan drugi primjer vrijednosti tuđmanizma kojim se pokazalo koliko je stvarno Tuđmanu bilo stalo do Hrvatske. Riječ je o Tuđmanovom pristanku na promjenu svega onoga u "Bespućima" što nije bilo po volji međunarodnom židovstvu, odnosno cionistima koji su uzurpirali predstavljanje Židova prema svijetu. Velčina Tuđmana je u tome što je on podredio vlastiti ugled povjesničara nacionalnim interesima te pristao na javno poniženje odricanjem od jednog korektnog i ni po čemu spornog pisanja o povijesnim zbivanjima. Tuđman je doslovce pristao na intelektualno pužanje pred svjetskim moćnicima

koji djeluju preko međunarodnog židovstva, ali pristao je zato jer je mislio da je to na korist Hrvatskoj i tu je najbolji dokaz koji pokazuje koliko je Tuđmanu značilo hrvatstvo. Sasvim je druga stvar što je taj potez bio u najmanju ruku nekoristan za Hrvatsku jer je protumačen kao slabost i nije Tuđmanu donio željene rezultate nego je samo još dodatno pojačano atakiranje na njega i Hrvatsku u cjelini. Štoviše, te su protutuđmanovsko/protuhrvatske snage pristanak na izmjenu sadržaja u "Bespućima" iskoristile tako da time osporavaju sve ostale Tuđmanove poteze i političke stavove.

Ostale vrijednosti tuđmanizma su već prije spominjane te se poglavito radi o tome da je Tuđman bio onaj fokalni centar hrvatskog državnštva oko kojeg se sve vrtilo i u što se sve moglo pouzdati kao neosporni autoritet. Tuđman kao osoba nije trpio neposluh i to je u ono vrijeme

me srpske agresije nadasve zahtijevalo jer bi u drugom slučaju, da nije bilo tako izrazitog autoriteta, došlo do raspada u kritičnim trenucima borbe za slobodu. U biti, ako se nešto može po tome reći je to da je Tuđman bio u nekim pitanjima i previše blag i popustljiv u odnosu na ono što je mogao učiniti, a svoje čine potpuno legitimno opravdati nacionalnim interesima u stanju ratnih operacija. Zato su nadasve deplasirane sve optužbe protiv Tuđmana koje su usmjerene protiv njega s tvrdnjom da je bio nekakav strašni tiranin koji je cijelu zemlju stavio pod svoju osobnu strahovladu.

MESO U KRUŠNIM MRVICAMA!?

Darko Duga, Novigrad Podravski
Novigrad Podravski: Interesantno. Kupac ide u kupnju proizvoda koje misli da mu trebaju i da su najzdravstveno ispravni, a kad tamo sve više nailazi na nimalo ugodne "dodatne" proizvode.

Tako, kupujući krušne mrvice,

Krunoslav Kranželić iz Bjelovara, nije očekivao da će istovremeno kupiti i "meso".

Donio na taj način radosno Krunoslav krušne mrvice, a kuharica sipajući ih, zamalo se nije onesvijestila od smrada koji ju je zapuhnuo i nečega mesnatoga u mrvicama.

Pitanje je: Kako je moguće da se tako nešto dogodi uz "tolike kontrole", o kojima nam se svakodnevno priča?

Nažalost to je već tako normalna stvar, da vjerojatno nikoga isto niti ne čudi, **NO HOĆE LI NETKO REAGIRATI?**

ŠTO SE KRIJE U "KRUŠNIM MRVICAMA"?

Darko Duga, Novigrad Podravski

Novigrad Podravski: Podsjetimo se. Krunoslav Kranželić je kupio krušne mrvice. Međutim, iz vrećice deklarirane kao "krušne mrvice" izletio je užasan smrad i neka uginula životinja.

Slaba kontrola ili sabotaza?

Tko će ga znati, jer kod nas je sve moguće.

Danas su kontaminirane krušne mrvice dostavljene Zavodu za javno zdravstvo, pa će se vidjeti što će pokazati analize, odnosno radi li se samo o smradu i uginuloj životinji, možda usput i o nekim uzročnicima zaraznih bolesti. Tko zna, ah krhko je znanje, možda

opet kao i nebrojeno puta do sada prorade naši svemoćni lbiji ili politika, pa će sve biti u super stanju, a pogodno "za prehranu stoke sitnog zuba".

Na istom proizvodu piše broj: 300710, a da ga je **za Konzum proizveo Mlinar iz Križevaca**, Grdeničeva 27 i bar kod 3 858884 509891.

ZAŠTO TREBA DOZNATI ISTINU O "KRUŠNIM MRVICAMA"!

Darko Duga, Novigrad Podravski

Novigrad Podravski: dakle, kao što je poznato, Krunoslav Kranželić osim "krušnih mrvica" kupio je i nešto što jako smrdi. S krušnim mrvicama, tu se našlo i nešto što jako podsjeća na neku uginulu životinju. Upućen je dopis Mlinaru d.d. iz Križevaca da se očituje, kako isti tumači nastalu situaciju. Podsjetimo krušne mrvice nose broj 300710 i proizvođač je Mlinar d.d. iz Križevaca. Jedna je stvar što to nešto nikako nije smjelo tu biti, a druga je stvar što bi se u svakom "normalnom" društvu tome trebala posvetiti velika pozornost. Naime, trebalo bi ozbiljno ispitati postoji li i najmanja opas-

nost, ne samo za zdravlje nas koji smo došli u kontakt s kontaminiranim krušnim mrvicama, već i za zdravlje ostalih ljudi? Postavlja se opravdano pitanje, je li kontaminirana samo ta vrećica krušnih mrvica ili cijela ta serija? Stvar je u tome da bi trebalo brzo djelovati, jer možda upravo sada neki čovjek jede takav kontaminirani sadržaj vrećice deklarirane kao "krušne mrvice". Ja moram napomenuti da uginule životinje mogu na čovjeka prenositi razne bolesti, a najpoznatije su: leptos-

Nestrpljivo očekujemo: Hoće li Zavod za javno zdravstvo otkriti što je bilo u krušnim mrvicama?

piroza, hemoragična groznica s bubrežnim sindromom, limfocitni koriomeningitis, srodna groznica, salmoneloze, tularemija, kuga....

Posredstvom pak njihovih parazita se prenose babezioza, leišmenijaza, lajmska bolest, murini tifus, rikecijske boginje, povratna groznica, humana erlihioza...

Eto, ja sam ozbiljno zabrinut, kako za svoje, tako i za zdravlje ostalih ljudi ne znajući o čemu se tu radi?!

Iz navedenih razloga opravdano bi trebalo znati što je to točno Krunoslav Kranželić još kupio uz "krušne mrvice.

NA POLA PUTA (2)

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Netočnosti u članku Jure Prpića, koji je u prošlom broju "Glasnika" napisao i ovo:

"Stoga su Njemačkoj iz Amerike poslali poznatog nacističkog zločinca: Ukrajinca Ivana-Johana Demajanjuka pod nazivim 'Ivan Grozni', starca od 88 godina."

Damjanjuk nije nikakav "nacistički zločinac", nego nevin čovjek. Njegovu su odvjetnici dokazali da to nije "on", "Ivan Grozni"! Što više, tužitelj nije dokazao da je to ON, a to je trebao, prije nego su nevinom čovjeku upropastili život! Kada je bilo očito na suđenju da je po srijedi krivi identitet, tužitelj i publika su rekli da "iako nije on, ipak je KRIV"!

Iako je dokazano da je NEVIN, oduzeto mu je američko državljanstvo!

U cijelom procesu najsmješnije je bilo kada su pomoću slike iz neke iskaznice stare 50 godina tvrdili da je to "Ivan the terrible"!

SPOMENIK POGLAVNIKU

Mile Boban, www.javno.com

Simon Wiesenthal je jedan neizlječivi bolesnik i anti Hrvat kakvih se može naći i na ovome portalu.

Kada je on 23. listopada 1982. godine organizirao jedno javno predavanje u gradskoj Vijećnici grada San Rafaela, sjeverno od San Francisca, jedan američki prijatelj me je o tome obavijestio. Ja sam nazvao Srećka Čulinu (mislim da sada živi u Zagrebu) i Nikolu Jurasu, sada pokojnog. Nas trojica smo otišli na to "predavanje", koje je više ličilo na neko huškanje protiv Palestinaca, na njihov terorizam protiv židova, kojeg su po svoj prilici naučili od ustaša, te na Poglavnika i njegov bijeg preko Vatikana za Argentinu.

Dvorana je bila dupkom puna. Par tisuća osoba. Mnogi nazočni do tada nikada nisu ni čuli, niti su znali tko su Hrvati, Ustaše i Poglavlak. One koje je to zanimalo sada su mogli saznati nešto o Hrvatima, ali sve u najgorem svijetlu, zahvaljujući jednom strancu koji nema blage veze s hrvatstvom i beogradsko/jugoslavenskoj promičbi kojoj je on nasjeo.

Ako se iz predavanja izdvoje tri stvari o kojima je najviše govorio Simon Wiesenthal: nacizam, ustaštvo i PLO (Pokret za Oslobođenje Palestine), onda je predavanje promašilo. To nije bilo niti bitno. Što je bilo bitno je to da se mlatar i mlati uvijek jedna te ista stvar, a ta je: klevetanje Hrvata.

Poslije predavanja koje je potrajalo nekih sat i pol, najavili su odmor od pola sata, poslije kojeg će se moći postavljati izravna pitanja Simonu Wiesenthalu. Teškom mukom sam uspio postaviti jedno pitanje, koje je glasilo odprilike ovako: Od kada vi znate za Hrvatsku? Jeste li ikada bili u Hrvatskoj? Gdje ste vi sve to naučili?

Odgovor je glasio da za Hrvatsku nikada prije Drugog svjetskog rata nije čuo, da u Hrvatskoj nikada nije bio, da je bio u Beogradu kada je tražio od jugoslavenske vlade podatke o "ustaškim" zločinima.

Pametnome dosta što se tiče ove teme.

Što se tiče spomenika Poglavniku dru. Anti Paveliću, mišljenja sam da je on jedan od najzaslužnijih državotvornih Hrvata i da mu se

spomenik digne u svim gradovima diljem Hrvatske, kao i u svim svjetskim metropolama kao uzoru DRŽAVOTVORNOSTI.

Ne ce me iznenaditi da će država Izrael biti jedna od prvih koja će od nas Hrvata tražiti pravo da Anti Paveliću podignu spomenik usred Teĭ Aviva, kao glavnom ŠTITONOŠI svakog DRŽAVOTVORSTVA.

26. prosinca 2009. u 15 sati

REVIZIJA DRŽAVLJANSTVA BOSNE I HERCEGOVINE

Sven Rustempašić, Sarajevo

Kako su Srbi iz Hrvatske dobili državljanstva BiH? Iz RS tvrde da su glodari uništili dokumentaciju.

"U svakom matičnom uredu postoji matična knjiga u koju su morali biti upisani", kaže Mehmedović. Državljanstvo BiH i RS od 2000. do 2008. godine dobila su 2.624 državljana Hrvatske, navodi se u odgovoru Ministarstva civilnih poslova BiH, dostavljenom zamjeniku šefa Kluba SDA u Predstavničkom domu Državnog parlamenta Šemsudinu Mehmedoviću.

Zvanični podaci

Prema zvaničnim podacima Ministarstva uprave i lokalne samouprave RS, na osnovu čijih je podataka Ministarstvo civilnih poslova BiH sačinilo odgovor na Mehmedovićeve navode o "sumnjivoj dodjeli državljanstava Srbima iz Hrvatske". Radi se o osobama koji su porijeklom iz svih dijelova Hrvatske.

U odgovoru stoji i da su ove osobe upisane u matične knjige ro-

denih jer su knjige državljana, kao mjesto evidentiranja državljanstva, zaključene sa 31. decembrom 1999. godine?!

"Prema mojim saznanjima, Srbi iz Knina, njih ogroman broj, uknjiženi su kao državljani BiH kroz CIPS projekt izdavanja ličnih karata, odnosno uvođenje u matične knjige državljana kroz matične urede. I to bez ikakvog rješenja o upisu u matičnu knjigu državljana. Očigledno je da nadležni ministar ili nema ili ne želi imati kontrolu nad upisima u matične knjige državljana BiH, naročito u RS" - rekao je Mehmedović za naš list.

Utvrđiti istinu

Mehmedović navodi da Republika Srpska ni Komisiji za reviziju državljanstava nije dostavila dokumentaciju iz koje bi se eventualno mogla utvrditi istina, jer u Izvještaju koji je dostavljen Parlamentu tih podataka nije bilo.

"U izvještaju koji smo dobili iz RS samo su naveli da je zbog vlage i glodara dokumentacija uništena. To je, naravno, moguće provjeri-

ti jer u svakom matičnom uredu postoji matična knjiga državljana u koju su morali biti upisani" - istakao je Mehmedović.

Vukovic: Nemam ništa s tim

Više informacija pokušali smo dobiti od Vjekoslava Vukovića, bivšeg predsjednika Komisije za reviziju državljanstava, koja je početkom prošle godine, iz nepoznatih razloga, odjednom prestala s radom (pošto je istjerala iz državljanstva sve naturalizovane državljane BiH, muslimane, M. B.).

Špekuliralo se da je razlog tome bio upravo ulazak Komisije u proces provjere bh. državljanstava kninskih Srba.

"Zaista više s tim nemam ništa. Kontaktirajte pomoćnika ministra civilnih poslova i bivšeg člana Komisije Miodraga Pandurevića" - kratko nam je rekao Vuković.

Ni Pandurević jučer nije bio rječiji. Upućivao nas je na kabinet resornog ministra i Državni parlament.

"BOŽE DAJ NAM TREĆI ENTITET": VELIKO HRVATSTVO ILI NEVIĐEDNA IZDAJA?

Dean Rant, Domaljevac

Bosnu je priznavalo rimsko i osmanlijsko carstvo, moćna Austro-Ugarska, Titova Jugoslavija, priznaje je Dayton i današnji Svijet - samo (pro)Srbi ne!

Koliko sam samo, Bože, pročitao tekstova, članaka, parola, grafita, pogledao video sadržaja i ne

znam koji se medij do sada više puta nije oglasio o njegovom veličanstvu „trećem entitetu“.

Što je to treći entitet? Naša stvar, koja se nije pomakla s mrtve točke. Teorija postoji uz nju i želje, ali gdje smo tu smo. Od entiteta niti traga.

Čija je to u stvari ideja? Koji su to vrli hrvatski umovi došli do zaključka da je to spas hrvats-

kom narodu u BiH. Da li je ta gospoda prethodno uradila analizu toga što nam taj entitet donosi, a što njime možda gubimo.

Osobno stječem dojam da zagovornici trećeg entiteta u BiH tom suštinskom pitanju ne prilaze na najiskreniji način. Treći entitet je prije svega želja pojedinih krugova političke moći Hrvata u BiH. Na takvim željama se zasniva i

ŠAĆIR EF. KURTĆEHAJIĆ
(?-1870)
novinar

ideja o trećem entitetu. To što bi trećim entitetom izgubili njih nije niti briga. Važno je samo da njihova politička ideja uspije jer će tada oni biti na konju. Dok će drugi... koji drugi? Za njih su se već ranije pobrinuli.

To da je hrvatski narod u BiH obespravljen, diskriminiran i gotovo u svakom pogledu podređen onim drugima je činjenica koja se nažalost mora prihvatiti kao nepobitna.

A upravo zagovornici tog trećeg entiteta su najveći krivci za takav položaj Hrvata u BiH. Upravo zato što su glede hrvatskih interesa u BiH jedno mislili, drugo govorili, a treće radili.

Hrvati su imali svoj entitet u BiH. Hrvatsku Republiku Herceg-Bosnu. Oni koji su prihvatili ukidanje Herceg-Bosne i prihvatili ovakvu BiH i Federaciju BiH morali su poraditi znatno više da takvu, pa i nametnutu tvorevinu,

prihvate kao svoju. Da u njoj izbere svoju poziciju i da se u takvoj državi osjećaju svoji na svome.

Međutim to nije tako išb. Federalna simbioza je opstruirana na sve načine i u svakoj prigodi osim kada su politički moćnici od te ljubavi imali izravno velike koristi. **Neprihvaćanje saveza sa Bošnjacima je dovelo do toga da smo samo lajali dok su karavane prolazile.**

Sarajevo kao glavni grad i BiH Hrvata nikada nije prihvaćeno. I nije stvar samo u Sarajevu, ono je sinonim za sve naše promašaje. Mada se htjelo u Sarajevu prenoćiti ako bi nas dobro ugostili, a sutradan nam džepove napunili. I tada je

Sarajevo OK. A već sutradan tko mu jebe mater.

Upravo takva politika dovela nas je pred zid. Sada smo u ovoj državi niško i ništa, a iz ove kože ne možemo.

Takva politika nije od jučer. Ona je skovana, još početkom rata, ako ne i prije. Tko ju je skovao? Neosporno srpski interesi.

Sukob Bošnjaka i Hrvata osmišljen u srpski laboratorijima proveden je u djelo perfektno. Osobno mislim da je taj sukob bio vrhunac moći koju je pokazala JNA na čelu sa kontraobavještajnom službom. Nigdje JNA nije dokazala svoju reputaci-

ju, 4. vojne sile u Europi, kao na slučaju suludog sukoba Hrvata i Bošnjaka u ratu 1992. – 1995.

Pomnom analizom sukoba u Središnjoj Bosni sasvim je jasno da su zapovjednici postrojbi, na crtama razdvajanja hrvatskih i bošnjačkih položaja, bili oficiri JNA i KOS-a i to s obje strane. Daleko od slučajnosti. A prvi ozbiljniji međusobni zločini desili su se praktično istovremeno.

I dok su Hrvati i Bošnjaci oplakivali žrtve, Srbi su likovali i slavili svoju najveću pobjedu u cijelom ratu.

Zašto su ove činjenice bitne? Upravo **zato što je ideja trećeg entiteta zasnovana na ratnim planovima KOS-a i zato što ta ideja još nije zamrla.** Dapače, postojana je kao i 1993.

EDHEM MULABDIĆ
(1862-1954)
pisac

ADEMAGA MEŠIĆ
(1868-1945)
mecena i pisac

godine. Nije slučajno da Dodik svesrdno pomaže takvu ideju danas. Samo što je ona zamotana u celofan, pa se Hrvatima imputira na osebujan način. Gdje se najočitije igra na kartu nacionalnih osjećaja s akcentom na ugroženost Hrvata.

Hrvati jesu uistinu ugroženi, ali upravo od strane te prosrpske ideje koja je izvršila genocid nad posavskim Hrvatima, a južnjacima prodaje muda pod bubrege.

Zanimljiv je stav hrvatske desnice po pitanju realizacije trećeg entiteta. Naime desničari su protiv cijepanja Bosne i Hercegovine. Bili su i protiv sukoba Hrvata i Bošnjaka, te stoga nisu uzalud likvidirani pojedini ključni čimbenici zagovaračke ideje prijateljskih odnosa Hrvata i Bošnjaka.

Hrvati imaju pravo na cijelu BiH. Može se reći, više nego itko drugi. Povijesne činjenice nam daju to za pravo. **Podjelom BiH ili uspostavom trećeg entiteta Hrvati bi zauvijek izgubili 85 % BiH. Više od 60% Hrvata ostalo bi izvan hrvatskog entiteta.**

Dobar dio od tih 60% je i sada raseljen. Ali ostaje im makar njihovo pravo da se vrate na svoja ognjišta. Uskrsnućem trećeg entiteta izgubili bi i to pravo. A oni Hrvati koji bi ostali izvan hrvatskog entiteta bili bi dovedeni u očajan položaj. Može se samo zamisliti kakvim bi torturama, poniženjima i represijama bili izloženi.

A tko ga to briga? To nisu pravi Hrvati. Oni pravi su negdje južnije. Zagrizli su srpsku jabuku hrvatskog razdora. Misle da im Srbi žele dobro. Isti oni Srbi, krvnici njihove braće.

Još zanimljivija je možda činjenica da su i hrvatski ljevičari protiv podjele BiH. I oni imaju svoju teoriju o nedjeljivosti BiH.

Što su onda oni Hrvati koji žele treći entitet i nesumnjivo podjelu BiH? Ja ne znam. Možda netko zna...

Jedina uvjerenja koja gajim su ta da je riječ o srpskom poslu i poslu... pogađajte čijem još.

Na temelju dosad rečenog ispada da je autor ovog članka izrazio protiv hrvatskog entiteta. Jasno da nije. Samo ne razumije olako

prihvaćenu ideju o trećem entitetu. Bez jasne i studiozne političke analize. Bez javne rasprave, bez minimuma konsenzusa i političkog dogovora relevantnih političkih čimbenika svih Hrvata u BiH.

Što bi taj treći entitet obuhvatio? Koji teritorij? Taj podatak se krije kao u zmije noge. Razumljivo i zašto. Budući da se radi o srpskom interesu, niži pedalj osvojenih srpskih teritorija ne bi bio vraćen Hrvatima.

S druge strane oni koji u tom interesu zastupaju Hrvate za tim i ne haju. To im nije ni bitno. Jer njihove namjere smo doživjeli i spoznali u ratnim godinama, pa u Daytonu i poslije njega sve do dana današnjega.

Od Bošnjaka se ne može više uzeti nego što se sada ima. A to bi otprilike bilo ono područje gdje sada Hrvati imaju suverenu vlast.

To bi bilo dovoljno. Bitno je imati svoj teritorij po ugledu na Dodika, gdje te nitko ne može tužiti i nitko suditi bez obzira koliki mafijaš bio. A na svome području možeš biti uistinu šerif kakav je sada Dodik u RS-u.

Ako bi hrvatski entitet obuhvatio sva područja na kojem su Hrvati prije rata imali većinu, onda bi to bila sasvim druga priča. I po cijenu gubitka nehrvatskog teritorija, velika većina bi morala biti zadovoljna. Bilo da u takvim okolnostima BiH ostane cjelovita država, bilo da dođe do njenog raspada, naravno samo u slučaju razdvajanja po entitetski granicama.

Međutim sve je to priča za malu djecu ili bolje rečeno za odrasle koji su mabumni. Bosna nije država koja lagano puca po šavovima. Rimsko carstvo je pod svoje skute stavilo i Bosnu. Rim je priznao Bosnu kao zasebnu regiju i kao nitko bila je oslobođena pore-

za kojeg su svi plaćali bez pogovora. Kasnije, turski osvajači ponovo Bosni daju poseban status i njeno ime se ne briše. Moćna Austro-ugarska nastavlja kontinuitet opstojnosti Bosne i to ne slučajno. Titova Jugoslavija također na Bosni ne uzmiče, a na koncu i Dayton je potvrđuje kao državu koja „mora“ postojati.

Zanimljivo je samo da pod uticajem Srba Bosna gubi oblike cjelovitosti. Od kraljevine Jugoslavije pa do novovremenih događanja kada Srbi odlučuju o sudbini Bosne ona gubi na svojoj cjelovitosti i ime joj se pokušava zametnuti.

Srbima se sada pridružuju i njihovi vazali među Hrvatima, koji na

vješt način pokušavaju zavesti hrvatski narod kako bi podržao tu neprirodnu ideju. Onu ideju zbog koje bi više od polovine hrvatskog življa u BiH nestalo kao narod.

Radi li se ovdje o velikim Hrvatima ili izdaji kakvu naš narod još nije doživio?

DRŽAVA SRBIJA VRŠI NASILJE NAD ISLAMOM I DJECOM

Alen R. Duraković, Prijepolje

Prije više od dvije godine djelovi obavještajnih službi uz pomoć Ministarstva vera Republike Srbije formirali su kvazi-religijsku organizaciju koja sebe naziva **Rijaset islamske zajednice Srbije**.

Kada se analizira djelovanje ove organizacije jasno se kristalizira zaključak da je cilj njenog osnivanja i djelovanja vršenje nasilja nad islamom kao religijom i nad svim vjernicima islama.

Pod paravanom ove kvazi-religijske organizacije, država Srbija je policijskom fizičkom silom privremeno okupirala dio imovine Islamske zajednice u Srbiji koja na prostorima Sandžaka postoji znatno duže od same države Srbije.

Policija je u ovim džamijama postavila "imame" koje vjernici ne prihvaćaju.

Država Srbija preko ove organizacije vrši nasilje prema djeci koja su se opredijelila da u školama pohađaju islamski vjeronauk.

U školama u Sandžaku sada se nalaze popisi vjeroučitelja koji su "podobni", ali realno nisu stručni da predaju islamski vjeronauk u školama.

Država Srbija islamskoj djeci nameće vjeroučitelje koje ne žele prihvatiti niti sama djeca, niti njihovi roditelji, s prepoznatljivim ciljem da djecu odvraće od islama kao religije, te da se ona osjećaju kao manje važna djeca.

ZAKON O OPOREZIVANJU NEKRETNINA U TZV. REPUBLICI SRPSKOJ - NOVO SREDSTVO ZA ETNIČKO ČIŠĆENJE

Zijad Bećirović, IFIMES

Ljubljana

Nakon upotrebe brojnih represivnih mjera, otvorenim progonom, upotrebom oružja, prijetnjama, zastrašivanjem, kojima vlasti Republike Srpske nakon rata sprečavaju povratak prognanih i dovršavaju etničko čišćenje Republike Srpske, sada se, s istim ciljem, pristupa perfidnijim metodama. Najnovije od njih su diskriminatorni instrumenti poreskog sistema.

Od 1. januara 2010. godine u Republici Srpskoj uvodi se novi zakon o oporezivanju nekretnina. Umjesto da se plaća po kvadratnom metru korištene vlasničke površine, kako je bilo regulisano ranijim Zakonom o porezu na imovinu, plaćaće se po tržišnoj vrijednosti, po stopi koja će se kretati od 0,05 do 0,5%. Visinu stopa utvrđivaće opštine, a visinu poreza će određivati "od oka" opštinske poreske komisije. To znači da će neko ko se komisiji ne dopadne (npr. Bošnjak) za istu

površinu i istu tržišnu vrijednost plaćati dvadeset puta veći porez nego netko ko im bude dopadljiv. To je potpuno diskriminatorno. Oporezivanje od oka nije nepoznato Bošnjacima Bosne i Hercegovine, jer je po tom metodu za postojanja bivše Jugoslavije skoro 50% bošnjačkog gruntovnog vlasništva prešlo u ruke države, odnosno njenih namjesnika. Tada su glavni prihodi opštinskih budžeta bili doprinosi iz ličnih dohodaka, koji su danas zbog niske stope zaposlenosti nedovoljni. Nema

više javne pljačke niti jeftine strane pomoći, a opštinama treba sve više para, da uvjere stanovništvo u uspješan rast i progres RS.

Ovaj porez je direktan udar na imovinu prognanih Bošnjaka, koji još imaju vlasništvo ili pravo korištenja nad imovinom na području Republike Srpske.

Kako se ta imovina pretežno nalazi u naseljima i gradovima, kao vrednija tržišna vrijednost biće oporezovana sa najvišim stopama, što će vlasnike i korisnike prisiliti da se svoje imovine što prije odreknu, jer neće biti u stanju plaćati visoke poreske obaveze. Bez ukamaćivanja vrijednosti obveznik bi morao za period od 20 godina kompletnu vrijednost svoje imovine dati opštini u vidu poreza, a uz primjenu važećih kamatnih stopa na štedne uloge vrijednost imovine će biti prenesena opštini već za desetak godina. Time će Republika srpska okončati etničko čišćenje, definitivno istjerati sve Bošnjake, ranije vlasnike s njihovih posjeda, a posjede

OSMAN NURI HADŽIĆ
(1869-1937)
pisac

će zauzeti srpski okupatori.

Novo oruđe etničkog čišćenja je po posljedicama koje će nastati pogubnije od metoda korištenih u ratu, jer trajno uništava ne samo posjednike već i posljednje tragove njihovog egzistiranja. Bošnjacima će u tom slučaju u Republici srpskoj ostati samo mezari njihovi

vih predaka, dok ih vandali u narednom rušilačkom pohodu ne sravnaju sa zemljom.

Jedini način da se odbranimo od razornog i posljedičnog djelovanja novog mirnodopskog oruđa za etničko čišćenje je da spriječimo primjenu ovakvih zakonskih rješenja. To nisu u stanju učiniti naši predstavnici u predstavničkim organima, jer će uvijek biti nadglasani, ali imamo nesumljivo pravo na odbranu identiteta koji nisu okupatori uspjeli zatrti genocidom, pa neće uspjeti ni "taksicidom".

Reakcije na ovakva poreska rješenja već stižu s mnogih strana, naročito iz dijaspore. Mnogi od nas i dalje nisu svjesni šta se "iza brda valja". Ako se ovaj porez zaista primjeni na način kako se predviđa, Dubičani, Prijedorčani, Banjalučani, Novljani... će izgubiti svoja sela i gradove, a Bošnjaci i Hrvati s područja RS će zauvijek ostati bez svoje jedine domovine Bosne i Hercegovine.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (16)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996. – Prijevod sa španjolskog: Ivo Klarić

U tim se djelima, pisce i pjesnike Hrvate muslimane, uključujući i **najistaknutije hrvatske patriote kao što su Bašagić, Čatić, Kreševljaković, Nametak, Muradbegović, Kikić, Žunić itd.**, nastoji prikazati kao muslimane u smislu nacionalnosti, premda su živjeli i stvarali mnogo godina prije nego što je uspostavljena "muslimanska nacionalnost."

SAFVET-BEG BAŠAGIĆ
(1870-1934)
pjesnik, orijentalist, središnja osoba hrvatskoga narodnog preporoda među bosanskim muslimanima

Ali, navodimo to kao primjer, šuti se o tome da je ljevičarski časopis "Putokaz" bio hrvatska publikacija koji je izdavao Hasan Kikić koji je prije drugog svjetskog rata bio dužnosnik u Odjelu za prosvjetu Hrvatske (Banovina Hrvatska) i predsjednik "Društva hrvatskih muslimana", a tijekom drugoga svjetskog rata satnik u Hrvatskoj vojsci i zatim partizanski komesar, kojeg su, prema Skenderu Kulenoviću, ubili srpski četnici, iako ima jasnih naznaka da ga je ubio

neki partizanski šovinst anti-musliman i pobornik velikosrpstva.

Daleko bi nas odvelo pisanje o hrvatstvu mnogih muslimanskih pisaca i pjesnika, dovoljno je s pažnjom proučiti njihova djela, život i publikacije u kojima su se pojavljivali. Ali u naznačenim povijesno-književnim djelima koja su napisali Mushin Rizvić i Alija Isaković, u kojima se šuti o nacionalnosti Hrvata muslimana, nerijetko na površinu izlaze mnogi detalji koji se nisu mogli potpuno sakriti. Ostaje pitanje: jesu li Rizvić i Isaković morali predstavljati Hrvate muslimane kao pripadnike "muslimanske nacije" ili su to činili svojom vlastitom voljom odbacujući etičke i znanstvene temelje književne historiografije.

Istodobno je dr. Smail Balić, u Beču, u dvjema prilikama, objavio prikaze i kompilacije o kulturnom stvaralaštvu bosanskih muslimana: 1970. godine kao dijela hrvatske kulture³⁶ i 1973. godine kao dijela kulture Bošnjaka³⁷, sad na "srpsko-hrvatskom" jeziku. U prvom se radu kaže da "ne sadrži književne i znanstvene doprinose pisane hrvatskim jezikom od početka austro-ugarske uprave 1878. godine do danas", budući da su ti doprinosi rezervirani za "druge članke o hrvatskoj nacionalnoj kulturi iz iste zbirke". Samo tri godine kasnije na samo četiri i pol stranice donosi književnost iz austro-ugarskog razdoblja, početke europeiziranja te jugoslavenstvo i hrvatsko razdoblje (1918-1945). U "Literaturi za vrijeme

Kraljevine Jugoslavije" navodi 19 imena među kojima o samo trojici (O. N. Hadžić, S. Bašagić i M. Ć. Ćatić) govori nešto više. Oni su sada za njega Bošnjaci koji pripadaju "bosanskoj muslimanskoj literaturi", uprkos tome što od 19 njih samo trojica nisu Hrvati.

³⁶ – Smail Balić: Cultural Achievement of Bosnian and Hercegovinian Muslims in Croatia/Land, People, Culture, vol. 2, University of Toronto Press, Toronto and Buffalo, 1970.

³⁷ – Smail Balić: Kultura Bošnjaka, Muslimanska komponenta, Beč, 1973.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (28)

Predrag Matvejević

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

NACIONALNA VOLJA

Najveći broj Crnogoraca (i popisi to pokazuju) opredjeljuju se nacionalno kao Crnogorci. Postoji, dakle, određena volja za ispoljenjem nacionalnog identiteta: "Nacija je ono što hoće da bude nacija"¹⁹, kaže Ernest Renan. Ta se volja ne smije zanemariti.

Nacionalno crnogorsko pitanje danas se, rekao bih, premješta na drugu razinu: ne više jesu li Crnogorci nacija, nego kakvi su njihovi odnosi, u prošlosti i sadašnjosti, prema srpskoj naciji (i drugim, naravno, ali to u ovom času nije sporno).

A sporovi oko Njegoša, čiji je i koliko je čiji?

H. MEHMED
DŽEMALUDIN EF.
ČAUŠEVIĆ (1870-1930)
prevodilac Ku'rana,
Reis-ul-ulema

piscima. Već sam prije govorio o tome.

Poznato je koliko je Njegoš ukorijenjen u Crnu Goru i njezinu tradiciju; poznate su isto tako njegove izjave u kojima izričito ističe svoje srpstvo²⁰; nije nepoznata ni njegova privrženost jugoslavenstvu:

"Spojeni kao duša i tijelo, jedan narod i duh, jedni bez drugih ne možemo ni živjeti ni umrijeti, i zato ih" (tj. "bosanske, hercegovачke i srpske sinove, braću sokolove Dalmatince i hrabre Hrvate" op. P. M.) "u srcu ne razlikujemo od Crnogoraca".

¹⁹ – E. Renan: op. cit. ibid.

²⁰ – Ne samo u pjesničkim radovima: v. npr. pismo Simi Milutinoviću Sarajliji od 25. IX 1844. ili dubrovačkom srbokatoliku Medi Puciću na Đurđev dan 1849.

Ni oni mi se ne čine nerješivi, ako na samu stvar gledamo bez isključivosti. Pripadnost je u kulturi često sama po sebi problematična, osobito u nacionalnoj kulturi, poglavito kad se radi o najvećim

HRVATSKA VOJSKA BEZ VRHOVNIKA!

Jure Prpić, Zagreb

Prilikom 17.-tog hodočašća hrvatske vojske u nacionalno svetšće u Mariju Bistricu uz sve udruge nastale iz domovinskog rata, te invalide i udovice kojih su muževi život položili na oltar domovine, pa su se na ovaj način zahvalili Majci Božjoj Bistričkoj što imamo svoju domovinu, nigdje nisam zapazio Predsjednika Republike Hrvatske i vrhovnog zapovjednika vrlog druga-gospodina Stipu Mesića. Kako su tom svečanom činu prisustvovala mnoge druge vojne delegacije morao sam se zapitati, zar Hrvatska nema vrhovnika? Ili je drugu Mesiću ispod časti da kao vrhovniku ide na čelu vojne povorke, nego tamo šalje ministra policije da on predvodi hodočašće.

Mene ne zanima kakvo on mišljenje ima o Katoličkoj crkvi. To je njegova osobna stvar. Ali bi kao Predsjednik Republike Hrvatske trebao stati na čelo povorke i s time odati počast svima onima koji su dali svoj doprinos za domovinu, svaki na svoj način, koji su se založili da nakon tolikih stoljeća Hrvati opet dobiju svoju državu. S obzirom da je kao Predsjednik Republike Hrvatske preuzeo beneficije, tako je trebao preuzeti i dužnosti zajedno s Vladom Republike Hrvatske za zajedničko vođenje Hrvatske vojske.

To, što on izbjegava tu dužnost, molim ga lijepo da nas obavijesti, a i cijeli hrvatski narod, koji ga je izabrao za Predsjednika Republike Hrvatske, zašto to radi.

Inače je Hrvatska katolička zemlja u kojoj su građani slobodni ispovijedati svoju vjeru. Katolička crkva u sklopu svojih načela vodi tole-

rantnu i prijateljsku politiku prema svim drugim religijama i sektama u Republici Hrvatskoj i ne miješa se u unutarnje poslove biblike religije ili sekte. Međutim, on se po staroj komunističkoj navici, želi miješati i u ugovorne odnose utvrđene između države i crkve, koji su zaključeni na uobičajen način, inače korišten u zemlji i inozemstvu.

On je po struci pravnik, pa mu je sigurno poznato što znači kršenje odredbi međunarodnih ugovora. Uostalom, za takve postupke hrvatski narod kaže: "Volovi se vežu za rogove a ljudi za riječ". Pošto je riječ napisana na papiru i potvrđena u najvišim državnim institucijama, ona obavezuje mene kao običnog građanina Hrvatske, pa bi morala i njega kao Predsjednika Republike Hrvatske koji je na Markovom trgu na to i svečano prisegao.

Samo ne znam na što je prisegao, na raspelo kao prvi predsjednik Republike Hrvatske, na Ustav Republike Hrvatske ili na Komunistički manifest. Bilo bi mi veoma drago da mi na taj upit odgovori.

Prilikom Dana nezavisnosti Republike Hrvatske nije se udostojio na grob prvog predsjednika Republike Hrvatske Dr. Franje Tuđmana položiti barem pušlek cvijeća, a s njim je toliko surađivao u stvaranju Republike Hrvatske. Možda nije imao pri ruci novca da na Harmici od koje kumice kupi taj pušlek cvijeća ili je nešto drugo u pitanju. Na to pitanje može odgovoriti hrvatskom narodu koji veoma cijeni svoga prvog predsjednika.

Obično se kaže: "Tko radi taj griješi". Stoga, možda je u najtežim prilikama stvaranja Države u nekim stvarima Dr. Franjo Tuđman i

pogriješio, ali je u cjelini stvorio slobodnu Hrvatsku, pa mu je zato prilikom sahrane katolički svećenik i rekao: "Gospodine ako gledaš na grijeh, tko će onda opstati".

Stoga, kao sudrugu trebao bi mu oprostiti, jer su zajednički radili na stvaranju slobodne Republike Hrvatske.

Kao predsjednik u više navrata službeno je putovao u državu Izrael. Vjerujem da su mu domaćini pokazali i poljoprivredne zadruge "kibuće", ako ga nisu već i zaposlili na spomenutim zadrugama oko branja arguma (sutropskog voća). Obično tamo pozivaju mlade ljude da upoznaju Izrael te da u kibucima upoznaju kulturu židovskog naroda i ujedno da dobiju besplatnu radnu snagu. Svaka čast židovskom narodu što je na takav način riješio socijalno pitanje. Međutim, pitam ga, može li on koji je bio u Izraelu, savjetovati da se i kod nas primijeni takav socijalni projekt. Na biro rada prijavljuje se uslijed recesije blizu 290.000 ljudi.

Poslije rata ostalo je mnogo izbjegličkih naselja koja su sada uglavnom napuštena. Kao na primjer: Pisarovina, Mala Gorica, Čepin, itd., da sada sve ne nabrajam. Treba naseliti beskućnike kao i nezaposlene osobe, te im dati zemlju u najam, tako da proizvede ekološku hranu i s time prehranjuju svoje obitelji. Lijepi je primjer nekih udruga proizašlih iz domovinskog rata što na iznajmljenim poljima uzgajaju buče (bundeve) i ostalo povrće te ga plasiraju na inozemno tržište.

Također imamo veliki broj agencija za prodaju nekretnina. Ne bi li te agencije mogle proširiti svoju djelatnost na iznajmljivanje poljo-

privrednog zemljišta. S time se ne bi mijenjala vlasnička struktura, a od toga bi imao koristi vlasnik zemlje, najamnik i država. Bilo bi dobro da se on o tome konzultira s predsjednicom vlade i da u daljnjem postupku predloži to Saboru

u obliku zakona. To pitanje najbolje je uređeno u zapadnim zemljama, koje se kao takvo uglavnom i provodi.

Nadam se da će on dobronamjerno prihvatiti ove prijedloge kao i sugestije te mi putem elektronske

pošte odgovoriti. S obzirom da je to otvoreno pismo namijenjeno njemu, zamolio bi ga da mi jedan primjerak odgovora pošaljete na "Hrvatski uljudbeni pokret", kako bi ga se moglo tamo objaviti.

ŠAKA JOŠ ŽIVIH KOMUNISTIČKIH KOLJAČA

Tomislav (Tom) Sunić, Zagreb, Croatia – Tha Jerusalem Post, 15. listopada 2009.

Kad god se pojavi članak u stranim medijima koji govori o ulozu Hrvatske tijekom Drugog svjetskog rata, čitatelj mora biti spreman na poplavu nevjerodostojnog zbroja tjelesa. Sa svoje pak strane, da bi pokazali svoje antifašističko pokajanje, Hrvati diljem svijeta moraju prionuti uz apologetske demantije i samookrivljujuće mea culpe.

Vaš je autor mogao krenuti i korak dalje i obznaniti da je današnja Hrvatska fotokopija bivše fašističke Hrvatske iz Drugog svjetskog rata - jer, nakon svega, ova novorođena država koristi manje-više isto znakovlje i službeno odbacuje brojku od 700.000 žrtava, koje su navodno ubili hrvatski fašisti.

A koji su stvarni i empirijski izvori kojima autor barata kada tvrdi da je Hrvatska iz Drugog svjetskog rata bila "najkrvoločnija država vezana uz sile Osovine?" Umjesto toga on piše o marginalnoj hrvatskoj nevladinoj udruzi HUP i njenoj želji da podigne spomenik Anti Paveliću.

A da li vaš pisac govori

hrvatski i njemački jezik? Da li je on ikad posjetio Njemački federalni arhiv u Koblenzu, kako bi zapuhao u jedra prodikama Efraima Zuroffa "glede svake osobe sa trunkom moralnog integriteta" glede zločina koje su počinili hrvatske ustaše? Cijeli članak smrdi na starostilske jugoslavenske komunističke normativne lokucije ili sovjetski "dupli govor", kojeg bi čak i student s ocjenom + 2 imao teškoća prožvakati.

Hrvatska povijest, a što se tiče toga i cijela povijest Europe, nije crno-bijela. Vaš pisac je mogao spomenuti da je šef Hrvatske u Drugom svjetskom ratu, Ante Pavelić, imao brojne muslimane ministre u svojoj vladi i da su u velikom broju Hrvati židovskog podrijetla služili kao visoko rangi-

rani časnici u ustaškim vojnim postrojbama.

Konačno, on je također mogao spomenuti masovne genocide nad stotinama tisuća hrvatskih i njemačkih civila nakon Drugoj svjetskog rata, koje je počinio jugoslavenski komunistički snagator Josip Broz Tito, čija je šaka još živih koljača, premda senilna, itekako još glasna u Hrvatskoj. Po običaju njihova polja pokolja predodređena su za povijesni zaborav.

Umjesto da se gubi vrijeme na trivijalne portrete o može-biti Pavelićevim pobornicima, ozbiljni studij se treba učiniti o komunističkim zločinima bivše zapadnjačke miljenice, bivše komunističke Jugoslavije.

...and incomplete

Sir, - Whenever an article appears in the foreign media dealing with the role of Croatia during WWII, the reader must expect a deluge of unsubstantiated body counts. For their part, to prove their anti-fascist atonement, Croats worldwide must resort to apologetic disclaimers and self-accusatory mea culpas.

Your writer might as well have gone a step further and declared that present-day Croatia is a Xerox copy of the former fascist WWII Croatia - since, after all, this newly re-born state uses more or less

Vukovar nakon antiFašističke akcije JNA pod zapovjedništvom Stjepana Mesića njenog Vrhovnog Komandanta

the same insignia while officially rejecting the number of 700,000 victims allegedly killed by Croat fascists.

What in fact are the empirical sources that the author mines when he states that WWII Croatia was "the most murderous of the Axis-aligned countries?" Instead he discusses the marginal Croatian NGO, the Croatian Cultural Movement (HUP) and its desire to erect a monument to Ante Pavelic.

Is your writer fluent in Croatian and German? Has he ever visited the German Federal Archives in Koblenz in order to give free rein to Efraim Zuroff's admonition "to any person with any sense of

moral integrity" regarding the crimes committed by Ustashi Croats? The whole piece smacks of the old-style Yugoslav communist "normative agitprop locution," or the Soviet-styled "double talk" - which a B-student would have a hard time swallowing.

Croatian history - and, for that matter, European history as a whole - is not black and white. Your writer could have mentioned that the head of WWII Croatia, Ante Pavelic, had a number of Muslim ministers in his government, and that a number of Croats of Jewish extraction served as high ranking officers in Ustashi military units.

Last but not least, he might have

mentioned large-scale genocides, in the months after WWII, of hundreds of thousands of Croatian and German civilians by the Yugoslav communist strongmen Josip Broz Tito, whose handful of surviving butchers, although senile, are still vocal in Croatia. As usual their killing fields are consigned to historical oblivion.

Instead of wasting time on the trivial portraiture of would-be Pavelic fans, serious research should be done on communist crimes of the former Western darling, the ex-communist Yugoslavia.

TOMISLAV (TOM) SUNIC
Zagreb, Croatia

KRIŽ - SVEOPĆI I SVESTRANI SIMBOL

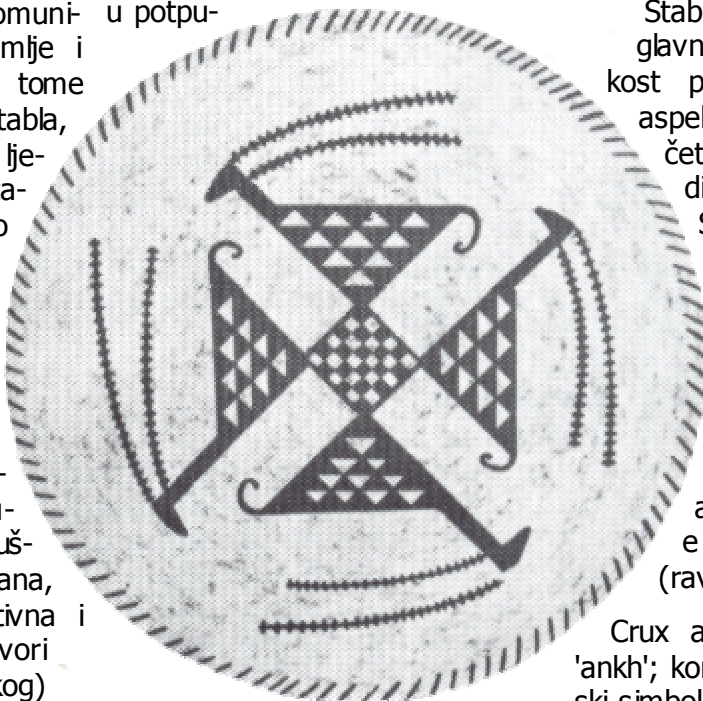
Đivo Bašić, Dubrovnik

Križ je univerzalni simbol od naj-davnijih vremena. To je kozmički simbol par excellence. On je središte svijeta i stoga točka komunikacije između nebesa, zemlje i kozmičke osovine, prema tome dijeli simboliku kozmičkog stabla, planine, stupa (potpornja), ljestvi, itd. Križ predstavlja Stablo Života i Stablo (nja). Također je simbol univerzalnog, arhetipskog čovjeka, sposobno(g) beskrajnom (neograničenom) i harmoničnom širenju na vodoravnom i okomitom planu; okomita crta je nebeska, spiritualna i intelektualna, pozitivna, aktivna i muška, dok je vodoravna zemljana, racionalna, pasivna, negativna i ženska, tako da cijeli križ tvori primordijalnog (praiskonskog) androgina (dvospolca). To je dua-

lizam u prirodi i spoj suprotnosti, te predstavlja spiritualni savez i integraciju čovjekove duše u vodoravno-okomitim aspektima potrebitim za potpuni život; to je Vrhovni Identitet. Križ je lik čovjeka u potpu-

nom raspeću (rastegnuću); također i silazak duha u materiju. Kao mogućnost beskrajnog širenja u svim pravcima također označava vječni život. Također ga čine četiri rijeke Raja koje teku iz korijena Stabla Života. On obuhvaća glavnu osovinu; četverostrukost pod svojim dinamičnim aspektima; peterostrukost - četiri elementa svijeta ujedinjena u petoj točki, Središtu. Kozmološki (smjer) uvis i dolje su zenit i nadir [zenitu suprotna točka na donjoj nebeskoj polutki], sjeverno-južna osovina je solsticijska (suncostajna) osovina, a istočno-zapadna je ekvinoctijska (ravnodnevnična) osovina.

Crux ansata je staroegipatski 'ankh'; kombinirajući muški i ženski simbol, to je spoj spolova; savez neba i zemlje; život; neumr-

crux sumeriana

lost (besmrtnost); vječni život; **'život koji će doći' i 'vrijeme koje ima doći'**; skrivena mudrost; ključ misterija života i znanja. Također sugerira Stablo Života; oval tog simbola može biti vječnost i širenje križa u duljinu i širinu, tj. od beskonačnosti do prostora. Može također predstavljati sunce koje se (uz)džie iznad horizonta. Križ u krugu (kružnici) je sunčeva pokretljivost; kotač promjene; kotač sreće (sudbine). Kršćanska crkva često oblikuje križ unutar kružnice (kruga) groblja. Križ u četverokutu je kineski simbol zemlje; stabilnost. Križ s kotačem u središtu je hinduska čakra (chakra); snaga; uzvišenost; sunčev [motiv]. Križ pattée predstavlja otvorena krila ptice; znak je vitezova hospitalaca (ivanovaca, malteзера). Križ saltire simbolizira savršenstvo; broj 10; križ Sv. Andrije. Malteški križ čine četiri velika boga Asirije: Ra, Anu, Belus i Hea. Zaštitni je znak malteških vitezova. Ružin križ simbolizira harmoniju; srce; središte. Tau križ (u obliku slova T) je Stablo Života; regeneracija (obnavljanje); skrivena mudrost; božanska snaga i vlast; život koji će doći. To je također čekić bogova oluja (gromova), 'Osvetnik', 'Mrvitelj/Tlačitelj', bojna sjekira Thora. Dvostruki križ je solarni simbol Zeusa kao nebeskog boga; također se javlja na budističkim stupama i prati kaldejske nebeske bogove i božanstva Arijevaca. Križ s rukom je drevni talisman (amulet) protiv zlog oka. Križ s polumjesecom označava polumjesec kao lunarnu (mjesečevu) barku, ženski prijemljivi element, te je križ osovinna jarbola i falčni simbol, a zajedno predstavljaju spoj muškog i ženskog, neba i zemlje. Sakramentalni (pričesni) kruh obično se označava križem.

Đivo Bašić – s početka

Afrički (Bušmani i Hotentoti) prikaz znači božanstv(en)o(st); zaštitu tijekom poroda. Alkemijski znači prirodni poredak elemenata; središnju točku kvintesencije (srži, biti, jezgre neke stvari ili pojma; quinta essentia). Kod američkih Indijanaca to je ljudski oblik; kiša; zvijezde; šumska (drvena) vatra; djevojaštvo; četiri glavna pravca i četiri vjetra. Sjeverni krak križa je sjeverni vjetar, najsnažniji, hladan, sveosvajajući div, glava i inteligencija; istočni krak je istočni vjetar, srce, izvor života i ljubavi; zapadni je blag (lagani) vjetar iz duhovne zemlje, zadnji dah (izdisaj) i odlazak u nepoznato; južni vjetar je sjedište vatre i zanosa (strasti/patnje), topljenja (rastapanja) i gorjenja. Središte križa su križ i čovjek, pomicali sukobljenim silama bogova i vjetrova. Vigmanski (kolibni) križ, upisan u kružnicu, predstavlja posvećeni prostor, kozmičko Središte. Četiri dimenzije prostora u nebeskom krugu simboliziraju cjelinu (potpunost, ukupnost) obuhvaćajući Veliki Duh; križ također predstavlja Kozmičko Stablo, ši-

reći se vodoravno preko zemlje i dodirujući nebesa putem uspravne središnje osovine. Budistički (križ) je Osovina Kotača Zakona i Krug Postojanja. Keltski je u značenju falčni; život; plodnost. Kineski označava krug u četverokutu koji je zemljani simbol s krugom (kružnicom) na nebesima. Kršćanski križ znači spas kroz Kristovu žrtvu; iskupljenje (izbavljenje); (p)okajanje; patnju (trpljenje); vjeru. Y-križ na kazuli (misnici) odražava Kristove ruke ispružene na križu i 'podignuće od dlanova', tj. 'podizanje mojih ruku nek' bude k'o prinos večernji!' (Ps. 141, 2). **Križ također označava prihvaćanje patničke smrti i žrtve.** Križ Sv. Andrije označava mučeništvo, patnju i ponizjenje.

Crkveni (svećenički) križevi s dva popriječna kraka označavaju nadbiskupe i patrijarhe, a s tri samog papu. Pektoralni (prsni) križ označava jurisdikciju (djelokružje). U srednjovjekovnoj simbolici za Kristov križ se kaže da je bio napravljen od drva Stabla Spoznaje, uzroka Pada, koji je tako postao instrument iskup-

ljenja. Stablo se prikazuje kao nositelj dobrog i lošeg voća (također simbolizirano dobrim i lošim kradljivcima) na suprotnim stranama, s Kristom, kao deblom (trupom) ujedinjujućeg Stabla Života, kao središnjim križem na drvu Kalvarije. Dva kraka križa također predstavljaju milosrdnost i sud, a u kršćanskoj umjetnosti često imaju sunce i mjesec na strani da bi prikazali ove dvije kvalitete kao i dvije prirode Krista koje su također predočene uspravnom i nebeskom, te vodoravnom i zemaljskom osovinom križa. Cvjetni (iscvjećen) križ ili križ botoné predstavlja ujedno pupanje (cvjetanje) Aronove šibe (kazne) i Kristovo uskrsnuće kao životno preporođenje (ponovno oživljenje). Egipatski crux ansata ili ankh je život; ujedinjenje; neumrlost; zdravlje. Nosi ga Maat, božica istine; također predstavlja svezu Izide i Ozirisa. Tau križ je čekić, 'Osvetnik', 'Mrvitelj/Tlačitelj'. Gnostički (križ) znači ravnovjesje savršenstva. Grčki je prikazan na čelu (izraza) efeške Artemide. **Židovski (kabalistički) je šesterozračni (šestokraki) križ koji označava šest dana stvaranja i šest faza vremena i trajanja svijeta.** Hinduski je rajas, rasprostiranje postojanja, uspravno predstavlja sattvu ili viša, nebeska stanja postojanja, dok su vodoravno tamas ili niža zemaljska stanja. Križ je također povezan sa svetom rijekom Ganges i ukrštenim vatrenim štapovima boga vatre Agnija.

Islamski znači savršenu komunikaciju svih stanja postojanja, te 'raspon/punoću/opsežnost' i 'uzvišenje/ushit/zanesenost'; vodoravno i uspravno širenje (rasprostiranje); Vrhovni Identitet. Manihejski je Križ Svjetla koji simbolizira patećeg Isusa, svjetlo

koje prodire (prožimlje) svu prirodu. Maorski je božica mjeseca; zajednički (uobičajen, svakidašnji) bog. **Križ Maya je Tau križ - Stablo Života i Stablo Hran(j)e(nja).** Meksički je Stablo Života. Bog se ponekad prikazuje na križu i njegove posvećene žrtve kao raspete. Križ također predočuje četiri vjetra, stoga plodnost (rodnost). Simbol je Tlalka i Quetzalcoatl. Platonski je **Stvaratelj (Tvorač)**, 'rascijepljujući (dijeleći) cijeli svijet uzduž cijele duljine (dosega) u dva dijela i spajajući ih zajedno jedno(g) preko drugog'. Rimski je Sudbina (usud) za zbtvora. Skandinavski i teutonski je Tau križ - Thorov čekić i predstavlja grom (grmljavinu), bljesak (groma), oluju, kišu i plodnost; također snagu bogova oluje. Sumero-semitski se javlja u Babilonu kao križ s polumjesecom u svezi mjesečevih božanstava; u Asiriji križ predstavlja četiri smjera (u) kojima sjaji sunce, a sunčev križ nosili su pripadnici aristokracije kao privjesak. U Feniciji križ označava život i zdravlje. **U Kaldeji šesterozračni (šestokraki) križ označava šest dana stvaranja i šest faza vremena i trajanja svijeta.**

Sjećam se priče prijatelja mog prijatelja koji je jedanput tijekom mise (na otvorenom) u Međugorju morao upozoriti jednog Talijana koji je pušio cigaretu tako što je dotičnom munjevito udije-

lio p(rde)ljusku (šamar). To bijaše brza kazna za nepoštivanje križa.

Mnogi komunistički i postkomunistički krvnici (jer ekonomski sustavi imaju i svoj **krvotok kojeg razaraju krvožednici**) zapravo ostaju nekažnjeni i nepoznati, u nekoj bahatoj povijesnoj sumaglici. Imena su im u većini slučajeva (ne)poznata, a susljedno ni RH nije doživjela katarzu. **Zamislite samo čovjeka koji je u prošlom sustavu bio udbaša, a primio je odličje Danice hrvatske u kojem je zapravo utkan križ.** Njemu će to priznanje (srećom jednog čovjeka, a ne cijele nacije) ostati u sjećanju na bivša vremena u kojima bijaše marljivi špijun. **Dosta je njih okrvavilo ruke mladim životima hrvatskih domoljuba, pa im mlada Hrvatska sve to (p)olako prašta pomalo se naivno nadajući boljoj budućnosti i suživotu (ne)zaborava.** Križ oduvijek bijaše simbol tolerancije, praštanja i nenasilja (iako u ljudskoj povijesti bijaše popraćen i krvavim epizodama), ali njegovo istinsko značenje nije od ovoga svijeta. Ima li smisla pokušati zatamiti ono što je simbolično i stvarno nazočno posvuda i oduvijek (u nama)? Zamislite imperativ zaborava činjenice da ste čovjek i da imate mozak koji osjeća ma koja god mu zabrana bila nametnuta jer **kad vam netko ispire mozak, takav obično nije "čist"**, već se odaje poroku zataškavanja i netolerancije.

Besmislno je negirati značenje i uporabu križa jer je to put gaženja i neuspjeli pokušaj uzdizanja, te brutalnog prizemljenja (vlastitih) riječi i (ne)djela.

HRVATSKI NACIONALNI INTERESI MORALI BI BITI ISPRED SVEGA

Branko Stojković, Bjelovar

Na bedemu tiranije

U jednoj prirodno bogatoj zemlji mistifikatorski predsjednik Stjepan Mesić doveo je narod do ivice bijede i beznađa. Hrvati su lišeni svih ljudskih prava i sloboda. Stvarno to je živući kretenizam... Stalnom osiromašenju (jadnog) hrvatskog naroda nema kraja. Mesić sve to radi sa sadističkim zadovoljstvom. Dobro znam što se je dogodilo u našoj Hrvatskoj, pa prema tome - dajem svoj sud i svjesno prosuđujem... Pitam se: Kako su Hrvati zbog svoje nesmotrenosti dozvolili komunističkim zlikovcima da ih ponovo prevare?

Komunistički gadovi opet nam prodaju "muda pod burege"

Josip Broz Tito je bio sluga vode-

ćeg Britanskog Imperija. A tako i Stjepan Mesić je nečiji igrač i to od onih koji nas godinama pljačkaju. Hrvatski narode - ako želite pomoći - pomozite u borbi protiv (bivših) komunista i HDZ-ovaca, zbacimo tu neman i gamad dolje... Bio je to još jedan demagoški trik Mesića, kad je poručio naciji - da on nema veze s proganjanjem Marka Perkovića - Thompsona. No, svi znamo kako Mesić zloupotrebljava svoj državni položaj i ovlasti. Koliko puta smo se u to uvjerili.

Prvih sto dana premijerke Jadranke Kosor

Nova premijerka trudi se da narodu dokaže kako nije tako sve crno i kako narod nije gladan. Ona kaže u svom zadnjem govoru: "Hrvatskoj se vraća duh optimizma". U svemu tome joj pomažu zločinački i korumpirani dnevni listovi i drugi mediji... Ja sam up-

ravo prije nego što sam napisao ovaj tekst - čuo na tržnici i u nekim bjelovarskim trgovinama - da nije bilo nikad gore nego što je sada. Jadranka Kosor hoće uvjeriti ljude kako oni dobro žive. Koje li drskosti i bezobrazluka?

Komotni i lagodni Pantovčak

No očito je bitno - da je Stjepan Mesić uputio čestitke predsjedniku SAD-a Baracku Obami. Mesić između ostalog kaže: "Obradovala me je vijest da vam je dodijeljena Nobelova nagrada za mir. U ime Hrvatske i svoje osobno ime najiskrenije vam čestitam."

Eto, Mesića nije briga kako hrvatski narod živi, i što njegove čestitke onda vrijede? I Josip Friščić, predsjednik "selja-ka" (HSS) počeo se ulizivati i dodvoravati predsjednici Vlade Jadranki Kosor. On kaže da je premijerka sposobna i odlučna političarka...

U BJELOVARU SMO 29. RU(JNA) SLAVILI MESIĆEVE ZLOČINE IZ 1991. GODINE (1)

Branko Stojković, Bjelovar

Obruč se zatvara i priteže

Diktatoru nije bilo dovoljno što je veoma brzo uspio da otare sa svojih cipela krvave mrlje i da sakrije svoje tragove krvavih zločina. Prema milosti hrvatskog naroda, kojeg je tenkovima JNA gazio 1991. godine Stjepan Mesić - kao Predsjednik SFRJ-a i Vrhovni komandant Jugo-armije, postao je hrvatski predsjednik. On je Hrvate natjerao da mu se svakog dana zaklinju na vjernost, da ga veličaju i da jednostavno puze pred njim desetak zadnjih godina... To je već dosadno gledati. I to kako

se pune novinski stupci mnogim lažima, bez duha i istinske razboritosti.

Krvavo lažne manifestacije

Za Dan grada Bjelovara (29.09.1991. - 29.09.2009.), u Bjelovaru su je sjatila "šačica" hrvatskih političara, koja je bila nazočna na svečanoj sjednici Gradskog vijeća u povodu Dana grada. Tu su bili: Jadranka Kosor, predsjednica Vlade RH, Radovan Fuks, ministar prosvjete, Tomislav Ivić,..., Gordan Jandroković, Damir Bajš, Đurđa Adlešić... Uz državne tajnike i saborske zastupnike, svečano su govorili: Miroslav Čačija, župan i Antun Kurušac,

Conrad Vlakančić i Branko Stojković

gradonačelnik Bjelovara. Svi oni držali su razne govore, ali građana tu nije bilo - očito sami sebi su se predstavljali i sebi se obraćali... Dan grada im je svakako bio pogodan za slikavanje, a o planovima grada - nije bilo ni riječi. Za taj (lažni) Dan grada nije svečano bilo otvoreno ni jedno poduzeće, u kojem bi se uposlili nezaposleni ljudi. Iako je gospodarska slika Bjelovara sve gora i crnja.

ČLANOVI PREDSDJEDNIČTVA I ODBORA SREDIŠNJEG HRVATSKO-NJEMAČKOG DRUŠTVA U ZAGREBU

"*Hrvatski narod*", Zagreb, 13. srpnja 1944.
 Predsjednik: **vitez dr. Mladen Lorković**, ministar unutarnjih poslova
 podpredsjednik: **ing. Gjuro Stipetić**
 podpredsjednik: **Ademaga Mešić**, Doglavnik

podpredsjednik: **Matija Kovačić**, državni viećnik
 tajnik: **Aljančić pl. Ivo**, ravnatelj
 tajnik: **Baričević Rudolf**, tajnik Ministarstva vanjskih poslova

POČASNI ČLANOVI SREDIŠNJEG HRVATSKO-NJEMAČKOG DRUŠTVA U ZAGREBU

"*Hrvatski narod*", Zagreb, 13. srpnja 1944.

Alajbegović dr. Mehmed, ministar vanjskih poslova
 Altgayer Branimir, državni tajnik, vođa njemačke narodne skupine vitez Artuković dr. Andrija, ministar prabilježnik
 Benak Aleksandar, izvanredni poslanik i opunomoćeni ministar
 Berger Gottlob, SS-Obergruppenführer
 Budak dr. Mile, Doglavnik
 Došen Marko, predsjednik sabora
 Empting Rudolf, Landesgruppenleiter
 Frković Ivica, državni ministar
 Gerlach Heinz, predsjednik njemačko-hrvatske trgovačke komore
 Germogen, arhiepiskop hrvatske pravoslavne crkve
 Vitez Glaise von Horstenau Edmund, general Dr. h. c., njemački opunomoćeni general u Hrvatskoj
 Kammerhofer Konstantin, SS-Brigadeführer

Vitez Kasche Siegfried, SA – Obergruppenführer, njemački poslanik u Hrvatskoj
 Košak dr. Vladimir, izvanredni poslanik i opunomoćeni ministar u Berlinu
 Kulenović dr. Džafer, podpredsjednik vlade
 Vitez Mandić dr. Nikola, predsjednik vlade
 Mehčić Meho, ministar za postradale krajeve
 Muftić Ismet, zagrebački muftija
 Popp dr. Filip, evangelički biskup
 Proebst Herman, novinar, i ravnatelj "Neue Ordnung"
 Račan Miško, Doglavnik
 Salis Sevis barun dr. Franjo, biskup
 Šegvić Don Kerubin, profesor u m.
 Toth dr. Dragutin, ministar državne riznice
 Turina dr. Oskar, državni tajnik
 Vokić Ante, ustaški pukovnik, ministar oružanih snaga
 Walz prof. Gustav Adolf, predsjednik njemačkog instituta u Zagrebu

ZASJEDANJE PREDSTAVNIKA HERCEGOVAČKE HRVATSKE

"*Hrvatski narod*", Zagreb, 13. srpnja 1944.

Na Čitluku kraj Mostara održano je važno zasjedanje svih kotarskih predstojnika, občinskih načelnika i ustaških dužnostnika s područja Velike župe Hum na čelu s Doglavnikom generalom vitezom Vilkom Begićem, velikim županom Grgićem i stožernikom Mešićem.

Na zasjedanju su podneseni iscrpni izvještaji o prilikama u svim kra-

jevima ove velike župe, a zatim su govorili veliki župan Grgić i Doglavnik Begić, pa je donešeno više važnih zaključaka, koji su odredbom doglavnika Begića odmah postali punovažni.

Tako je za povjerenika društva uzgajatelja duhana imenovan Lukas Juričić, ustaški tabornik iz Čitluka, koji je poznat kao vriedan zadrugarski i društvojni radnik. Drugi zaključak se odnosi na olakšanje rada občinskih uprava. Razpravljeno je i izbjegličko pitanje. U

pojednim krajevima osnovat će se prehranbeni odbori, koji će brinuti za dobavu i raspodjelu hrane.

Ustaški dužnostnici iznieli su brojitbene podatke o ustaškim žrtvama od oslobođenja do danas u ovim krajevima, te o širenju Ustaškog pokreta i u najzabitnija sela. Između upravnih oblasti i Ustaškog pokreta vlada svuda podpuni sklad i suradnja. Ovaj humski sabor završen je dugotrajnim poklicima hrvatskoj državi i Poglavniku.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (21)

Prema knjizi: **Marko Samardžija** – **JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 36

21) **PROVJERAVANJE**. "Prilikom provjeravanja novčanica treba obratiti pažnju jedino na slovo i broj ..." Ova rečenica zvuči sasvim srpski. Hrvatski se to ljepše i jednostavnije kaže: Kod **i s p i t i v a n j a** novčanica treba paziti na slovo i broj

JEZIČNI SAVJET br. 37

(22) **MODISTKINJA**. Hrvatski je oblik ove tuđe riječi: **m o d i s t i c a**, ali nam je i taj izraz nepotreban kod dobre hrvatske riječi **k i t n i č a r k a**, koja se već dugo upotrebljava, iako se poslije 1918. počeka pomalo zapostavljati u korist tuđe riječi **modistica**, koja u srpskom obliku glasi **modistkinja** ili **modiskinja**.

JEZIČNI SAVJET br. 38

(23) **KAVEZ**. Na jedan upit Gradskog zoobškog vrta u Zagrebu odgovorio je Ured za jezik: Riječ **k a v e z** podrijetla je arapsko-turskog (**qafes**), ali se u hrvatskoj književnoj upotrebi toliko udomaćila, da je danas smatramo hrvatskom književnom riječju. Upotrebljavat ćemo je i dalje u značenju nastambe za zvijeri i slične životinje. Nastamba za ptice zvat će se i nadalje **kretka**.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (6)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Nekim biblijskim tekstovima, posebice pojedinim molitvama, svojstveni su i arhaični oblici imperativa, posebno imperativa trećega lica jednine, koji u takvim tekstovima ni danas nije analitički, "opisni" (ne tvori se uz pomoć poticajne čestice **neka**), kao što je inače isključivo slučaj u suvremenom jeziku (usp. **neka** dođe **kraljevstvo tvoje**), nego se tvori sintetički. Taj oblik imperativa za

treće lice jednine jednak je naime imperativu drugoga lica jednine. Posebno su u tom smislu karakteristični djelovi u najrazličitijim bogoslužnim prigodama naj-

češće i najvažnije kršćanske molitve – **Očenaša**, usp. **sveti se ime tvoje, dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja**.

Kad je riječ o porabi i značenjima prijedloga, može se govoriti o cijelom nizu danas manje ili više izrazito obilježenih (arhaičnih) poraba tih riječi koje su (porabe) osjećaju – s manje ili više utemeljenja – kao osobitosti biblijskoga stila. Takva je npr. poraba prijedloga **od** u dijelnom (partitiv-

nom) značenju (u suvremenom se jeziku u tom značenju gotovo isključivo upotrebljava besprijedložni genitiv). Tako npr. u prispodobi o mudrim i ludim djevicama čitamo: **Tada ustadoše sve djevice i opremiše svoje svjetiljke. Lude, pak, rekoše mudrima: "Dajte nam od svog ulja, jer nam se svjetiljke trnu" (Mt 25, 7-8).** Slično je i s primjerima tipa **Tko pije od ove vode, opet će ožednjeti i sl.** (usp. Pranjković 2001: 25).

VLASTITA IMENA (25)

„**Hrvatski pravopis**“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

9. imena **p o v i e s t n i h** (i **predpoviestnih**) **r a z d o b l j a**, **stilova**, **pokreta**, **škola**, **struja**, na pr. **paleolitik**, **šeleyen** (**chelleen**): **antika**, **helenizam**, **reformacija**, **humanizam**, **ilirizam**, **renesansa**, **činkvečento**, **barok**, **roko**, **secesija**, **kubizam**, **marinizam**.

Vidi i **dvočlana imena** (85, 86).

Neki takvi nazivi, da se ne bi zamienili s riečima obćeg značenja, mogu se pisati i velikim slovima, na pr. **Preporod** (hrvatski), **Moderna** (struja u književnosti).

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (15)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: *dr. sc. Tomislav Dragun*, Zagreb

XIX. DONJI PROLOŽAC

"Spominje se kao naselje 7 kilometara sjeverozapadno od Imotskog. Tvrđava se spominje 1444. u vlasti hercega Stjepana Vukšića Kosače, koja se za turske vlasti nadograđena."

Između Lokvičića i Prološca je Postranje. Tu je negdje i Zeleno jezero.

XX. VIDIKOVAC AUGUSTINA TINA UJEVIĆA

"Drugi je naziv za Sumbulovu gradinu, nadohvat Šeminovca."

Imotski – Spomenik Tinu Ujeviću

Tin Ujević

VISOKI JABLANI

Oni imaju visoka čela, vijorne kose, široke grudi;
od gromora njina glasa šuma i more se budi,
a kada rukom mahnu, obzori svijeta se šire
i bune, i prodiru u vis, u etire.

Ali, za svoju snagu oni su zahvalni patnji,
bijedi, sužanjstvu, gladi i njinoj crnoj pratnji.
Oni imaju snagu vjere što živi u smaku
i vrelo svjetlosti što tinja u mraku
i sunce u oblaku...

Oni imaju polet orlova, srčanih zračnih ptica,
oni poznaju pjesmu naših najdubljih žica,
za svijet u slobodi. za svijet u ljepoti,
ljudi svojih djela, djeca svojih ruku,
rođena u plaču, sazrela u muku.

Njina muška desna neprestano zida
dvore čovječanstva. Dom Prometeida!
I gdje tinja savjest, kao iskra sveta
oko njih se kupi orijaška četa
za slobodu prava.

Ali u samoći njihova je glava
ispravna i čista povrh mračne rulje
gdje ih ne razumiju glupani i hulje,
kao vršak divnih, zelenih jablana,
režući do munje vedri obzor dana.

Tako, uistinu, do njih vode puti,
gdje se pojas rijeke u dolini sluti,
gdje se sitno cvijeće plavi, ruji, žuti;
nagnuti u ponor, nebeskoga svoda
dok crvena jesen drumovima hoda.

Mi stupamo bijelim dolom u tišini,
oni, sami, gordi, dršću u visini,
muče žednu zjenu ili revnu opnu;
što ne mogu, što ne mogu da nas u vis popnu.

Povrh njina vrška gdje se pjesme gnijezde
samo vile lete, ili bure jezde;
a nad njima sunca; samo zvijezde, zvijezde!

BAZALO (16)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

- A ni od koga drugog nisi to učije?!

- Ima li boljeg učitelja od Stvoritelja?! - upita Ivan praprostu i sigurno.

- Est to tako, al Stvoritelj ne tumači i ne upućuje.

- Ni ne treba toga, kad un ostavi i dade brez tumačenja! - odgovori Ivan i lagacko se nasmieši.

- A znate li za jadnog Nikolu?! - upita Joso bez ikakova uvoda i prelaza na to pitanje.

- Lako mu nije, al nije ni jadan - odgovori Ivan umjesto odgovora na pitanje. Da nije načinije uno s Čoranovim, moga bi pivati ---

- E, e. I ja tako mislim, al ti da ti pošteno velim, ne bi ni ja s unim gadovima drugačije! Kad su uni mogli najprije mučiti ka razapetog Spasitelja, a potlje i ubiti unaku vridnu ženu, kakva je bila Vranjica Josipa Lukičina, a ni za što ---

- Ne sudite, da ne budete suđeni, rekao je Gospodin! - odgovori mu Ivan.

- Pušti ti to, jadan, s mirom! Ako bi mi vaik čekali, da Svemogući načini red među nami, načekali bi se i, uvano, ne bi bilo pobožniji ljudi od lopova! I imali bi zašto biti pobožni, jer i' ruka Božija ne bi stizala man,

morda, u desetom kolinu.

- Al bi i' vindar stizala!

- Neka, neka. Nek stiže, kad ja izmaknem leđa! Znaš li unu staru mudru: di se tuđe noge sastaju, udri stotinu liskovi štapa. Ne boli me! ---

- Nego ne reče mi, Ivane, po čemu ti vidiš, što čovika boli! Molim te, reci mi to.

- Da ti i rečem, ti ne bi naučije, kad ti nije dano - odgovori Ivan, smiešeći se.

- A kako veličari nauče?!

- Uno, što nauče uni, more naučiti svak!

- E, e. To i ja velim.

- To velim i ja.

- A to što ti znaš! Pa, to j' uno isto?!

- A nu - odgovori Ivan takim naglaskom, da se ne bi nikako smjelo sa sigurnošću tvrditi, što je htio reći osim, da nije potvrdio Josine tvrdnje. Naprotiv: čini se po svemu, da joj se je narugao svojim uzklikom. - nego, sad moram ići.

- A kud ti se žuri?!

- To Sveznajući zna, a meni je

dosta, što me goni, da idem dalje, pa slušam - govorio je Ivan mirno i ozbiljno.

- A s ditetom, veliš, ne će biti zla?!

- Samo mu dajite uno, što sam ostavije, pa se ne bojte.

Prekrstio se je, ustajući od stolice, zahvalio Svemogućem i domaćici na jelu i pošao.

- A nisi ništa ni okusije! - reče mu domaćica.

- Kad nisam, man otiša od kuće! - odgovori on. Nego, esam i ije i pije ka veliki i pravi gost.

- Bome, pije si vode!

- Da ima boljeg pića od nje, Stvoritelj bi ostavije, da to bolje izvire iz zemlje, a ne voda! - reče Ivan povišenim glasom.

U Dubokim Jaslama nije bilo nikoga, pa je naložio vatru, večerao, dosta se dugo grijao, a zatim kleknuo na gola koljena, naslonio laktove na stolčić pred sobom, glavu obočio o dlanove i snatrio otvorenih očiju. Misli su mu frcale i skakale jedna preko druge, miešale se i kovitlale, dok se sve ne skupiše na njegovim usnama, pa prošapće:

- Ti jedini znaš, zašto si nas stvorio ovakve i zašto si nas ovako goloruke i jadne amo posla --- Slava Ti i vala, jer je to uvano dobro i pravedno. Stvoritelju moj Svemogući --- Zašto?! --- Ko bi zna, zašto --- Tice nebeske niti oru niti siju --- Kad bi mi mogli tako! A moramo, jer

je tako Gospodin divanije, a Un je zna, što je divanije --- Ne brinite se za sutra --- Budale, gramzljivci, izjelice Božije dobrote, lažci, kukavci i licemjeri -- Polazete zakletve, da ćete služiti samo Stvoritelju, a služite samo sticanju, mržnji i pohlepi za užiticima i nasladama, obiljeni grobovi ---

Sav je utrnuo klečeci, a da se nije nit nagnuo nit zadriemao, te ga je zora zatekla u istom položaju i posve budna i svježja. Jedino su mu noge bile posve odrvenile, al ga to nije smetalo, jer nije ni

pokušao, da ustaje. I dalje je klečao i plovio neizmjernom širinom vječnih nebesa. Vatra se je bila već davno ugasila i ognjište ohladilo, no on to nije opazio nit je uobće mislio na to. Da je samo na jedan tren svratio pažnju na tu stranu, bio bi osjetio, da je u stanu veoma hladno. Ovako - njemu je bilo sve jednako, sve nevažno i nije uobće osjećao ni vrućine ni studeni, jer u tom razmatranju nisu uobće ti pojmovi ni obstojali. Njega je zanimalo jedno jedino pitanje: zašto smo na svijetu i kako ćemo najsigurnije izpuniti svoju zadaću? To je bilo ono, što je zaokupljalo njegovu cielu dušu i sve njegove sposobnosti.

Kad je već sunce granulo i prve zrake udarile kroz pukotine na krovu na Ivana, on se prene,

položi ruke na stolčič i pokuša da ustane, a u istom mu času sievnu u glavi pitanje:

- Kako je moguće, da od dobrog, divnog diteta postane zao i pokvaren čovjek?!

Sjetio se je Mande, kad mu je prala lice i gledala ga svojim

Rujno

anđeoskim, nepokvarenim pogledima, te je uporedio s Mandom, koja je ovih dana s njim pripoviedala o nesrećama, koje se survaše na njihova ognjišta i obitelji. To su dvije posve različite Mande, koje nemaju više ništa zajedničkog, a ipak je samo jedna osoba, koju on voli. Jasno mu je, da je voli i ne brani se od tog osjećaja. Voli je više neg druge ljude i neg druge i djevojke, koje pozna, al ipak - ne voli je kao djevojku, koju bi želio za družicu života. Na to on nije nikad ni pomislio, ali je voli i voli je drugačije neg ikog drugog. Baš mu se s tog i vrti po glavi, baš ga s tog i zanima pitanje, kako je moguće, da je od one divne, drage djevojčice nastala sad taka vučica, kakova se je pokazala u razgovoru s njime?! Posve je jasno ne samo osjetio nego vidio onda njezinu

ljepotu i nevinost i sada njezinu zloću i pakost. Bile su boje oko njezine glave jasne kao dan, te se nije mogao prevariti. Prije bi one boje bio mogao privijati na rane, a sad bi se bio mogao s njima trovati i plašiti gavranove. I oni bi se prepali one prljave, tmurne boje, koja se je sada izvijala iz njezinih misli i osjećaja.

Jedva se je osovio na noge i odmah se ponovno spuštio na koljena i to na sam stolčič tako, da mu bude više. Neko je vrijeme klečao i trljao rukama po koljenima i više njih, da razigra krv, a onda opet ustane. Ni sad se još nije mogao održati na nogama, pa se ponovno spusti na stolčič, no sad sjede na njega, a noge pruži od sebe i opet ih počne trljati. Nisu ga boljele, nego su samo bile ukočene i drvene. Očito je prezebao, no to nije mogao prije osjetiti, jer je uobće bio posve neosjetljiv za svaki vanjski nadražaj. Sav je bio u razmatranju pitanja, koja nije mogao dokučiti razumom, pa ih je nastojao obujmiti srcem, dokučiti čistim osjećajem i nagonski učiniti ih sastavnom sastojinom svojega bića. U takom raspoloženju nije mogao osjećati ni studeni ni umora ni sna, jer je bio izvan dohvata te vrsti osjećaja.

Polagano se je povraćao i dolazio k sebi ne samo u tjelesnom nego i u duhovnom pogledu. Pružao je naizmjenice sad jednu, sad drugu nogu, a isto tako i ruke i ujedno je počeo opažati oko sebe i kraj sebe pojedine

predmete i stvari u stanu, koje dotad nije vidio osim sinoć kad je došao. Poslije je bilo sve izčezlo iz dohvata njegovog opažanja, te nije ni osjećao ni stolčića pod rukama ni zemlje pod koljenima.

Stvoritelju moj, slava Ti i vala ne svemu, što si mi da i što ćeš mi još dati --- Stvoritelju sve-mogućići i sveznajućići --- ponavljao je i nastojao, da mislima ide što dalje od svagdašnjih briga i muka i što više od zemaljskog trnja i kamenja, blata i prašine.

Izašao je iz stana i počeo tražiti trave, koje je trebao za liečenje. U tom je poslu išao sve dalje i dalje prema Dalmaciji, zanoseći se najopojnijim mirisima bilja, kojeg nema dolje u njegovim ličkim udolicama i na vjetrovitim proplancima. On je iz najranijeg djetinjstva vazda prisluškiavao razgovore odraslih i učio lako i jednostavno, što su pamtili naraštaji kroz stoljeća, i tako slagao svoje znanje. Danas više ne bi znao ni raztumačiti ni obrazložiti, odkud njemu to sve, što on sad zna. Kao da mu je palo iz neba u glavu i u dušu.

Kako je išao sve dalje i dalje, vođen jedino mirisima i željom, da što više nabere, pred noć je bio s onu stranu međe u posve nepoznatom kraju. Bio je sa svih strana okružen visokim brdinama i nije znao, kud bi okrenuo. Prije svega, nije mu bilo jasno, kud je uobće pošao, osim da nabere raznih ljekovitih trava, gdje bilo, pa onda niti nije

bilo važno, kud će stići. Ipak mu nije bilo ugodno, da zanoći u šumi, iz koje ne zna izlaza. Pomislija je, da bi se morao odmah povratiti istim putom, kojim je i došao, no bilje ga je mamilo i zavađalo sve dalje i dalje, pa se nikako nije mogao odlučiti na brzi povratak.

Samo je malim prikrajkom svojih misli dospievao misliti na povratak, jer je sav bio obuzet radom oko sakupljanja trava, koje je promatrao kao živa bića i s njima razgovarao, govoreći redovno svakoj:

- Eto, ne bi ja tebe odtrga, da nije Stvoritelj odredije, da moraš biti koristnija svarena neg tu zdrava --- Izličići ćeš bolesnika i učiniti dobro dilo, a ode ne bi ništa, osim ako bi te našla koja zvirka, pa te sirovu poila za lik ---

Pogled na južni Velebit

Kad bi se koji struk tvrdo držao kamena il zemlje, on bi se posve spustio na koljena, a gdjekad je i sjeo, pa oprezno i lagano podhvatio biljku i onda je odrezao, odkinuo ili izčupao.

- Znam ja, da i tebe boli, ali mi nemoj zamiriti --- Kad je i moj i tvoj Stvoritelj ostavije, da ovako bude, što ćemo se unda nas dvoje rad tog gonati i boči-

ti?! Ostavljeno nam je, da budemo dobri i poslušni --- Ako ne ćemo, sama znaš, što nas čeka!

Hodajući i razgovarajući tako, stiže pred veliku pećinu. Bez promišljanja uđe u nju kao da je stigao kući, skine torbu s ramena, ogleda se na sve strane, vidje, da je veoma velika i da su udobne prostorije, te se odmah lati posla, da pripremi konačište.

Nije mu bilo teško nakupiti veliku količinu suhih grana, a potrebštine je za kresanje vatre imao uz se, pa brzo naloži vatru. On se nije ničesa bojao, al je ipak posve nagonski naložio vatru tik ulaza u pećinu tako, da ne može ništa unutra, a da ne pređe preko žive žeravice. To može biti samo čovjek, jer ni jedna životinja, a pogotovo nijedna zvier ne ide lako preko take zapreke, osim ako je potjera pogibelj, koja je veća i od same vatre, a take su veoma riedke. I drugi je razlog bio, da je vatru naložio na samom ulazu: dim. Morao je misliti i na to, a Ivan je vazda pokazivao sposobnost, da u munjevitom naletu obujmi sve, što je potrebno, da tog časa ima pred očima i u sviesti. To je vazda bila njegova jaka strana, a kad se je drugima činilo, da tako ne postupa, onda se je bez sumnje radilo samo i jedino o njegovom drugačijem shvaćanju pitanja i prilika, o kojima se radi.

Kad je naložio vatru, nakupio je sitnog sirovog granja, a zatim suhog lišća i načinio za sebe ležaj. Pomislio je, da je važno,

da ne leži na goloj zemlji, jer bi mogla biti još vlažna, a ako ni to ne, svakako je, još veoma hladna. Nije osjećao gladi, jer je preko dana jeo malo kruha i neprestao je birkao i žvakao trave, koje je poznavao i volio, jer su mu godile. Na taj je način napunio želudac i zavaravao se, da je sit. U njemu je u podsvijesti postojao nagon i želja, da se posve prikloni i uklopi u prirodu, te bi vjerojatno bio najsretniji, kad uobće ne bi trebao ništa više nego trebaju ptice i biljke, no to nastojanje nije još bilo djelotvorno, nije ga izdvajao i dosljedno sprovadao u život.

Pećina je bila najviše duboka tri, a visoka i široka po dva metra. Stjene su joj bile dosta pravilne i čvrste, te se je činilo kao da je izklesana u stancu kamenu. Ulaz je bio veoma tiesan i nizak, al se je još uvijek

moglo posve lako ući i izići.

Ivan je našao u blizini mnogo suha drveta, pa je navukao i naslagao pred samim ulazom cielu vapnenicu. S početka je bio odlučio, da će ložiti unutra, no poslije se predomislio. Osjetio je, da je zrak u pećini već dobro ugrijan, pa vatru gurne van i pred ulazom zapali naslaganu hrpu tako, da za svaki slučaj može iznutra velikim ogran- kom odgrnuti ugarke na stranu i izići, ako mu bude potrebno. Naprotiv, k njemu unutra ne bi mogla nikakova zvierka proći, ako ne bi bila spremna, da skače preko žeravice. Istina, on se nije ni bojao, al je ipak za svaki slučaj pomišljao i na to.

Kad je sve pripremio za noć, kleknuo je na svoj ležaj, zatim se spustio cielom težinom na listove i u tom položaju dugo

ostao, držeći ruke na nogama više koljena. Pogled je prikovao na rub vatre kod ulaza u pećinu i netremice gledao. Nekoliko se je puta prekrstio i uzdahnuo:

- Stvoritelju moj, Ti vidiš, kako sam slab i jadan ---

Nastojao je, da sve misli skupi u jednu jedinu i da je ustavi na pomolu vječnosti tako, da gleda jasno. bistro, otvoreno i bez straha svim istinama u lice --- Da, al da ih najprije odkrije!

- Stvoritelju moj, kako si ---

Zapao je u snatranje, široko otvorio kapke i netremice zurio preda se, a kako je ukočio pogled, tako su mu se ukočile i misli u jednom jedinim pravcu. Pred očima mu je nešto bljesnulo kao da je sievnulo, te sad očekuje prasak groma, koji se nije javljao.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (12)

mr. sc. Dragan Hazler,
Basel, Švicarska

...Osjećao je, da Ivan ima pravo, jer nije ni sam drugačije mislio, al je teško šutjeti i svladati se, kad vidiš, da ti netko samo takne u među! Lakše bi podnio, da ti je ogulio komadić kože na tijelu, nego samo jedan potez crne zemljice! Nije to samo glad zemlje, nije to bojazan, da će usljed toga čovjek osiromašiti! To je posve drugo, što se jedva može izraziti riečima, koje su nam na rapolaganju. To je više nego savršena sraštenost sa zemljom, koja je natop-

Južni Velebit

i živjeli, živući od nje, od njezinih plodova i darova: to j to sveto jedinstvo svega stvorenoga na zemlji!

Za to je tolika osjetljivost, kad ti tko takne u

među! Nije po sriedi pitanje ni među ni onog neznatnog komadićka zemlje! Radi se o dielku naših pređa, o kapljicama naše najdragocjenije krvi, koju smo dužni čuvati kao Presveto Otajstvo čovjekova bivstvovanja na zemlji ---

među! Nije po sriedi pitanje ni među ni onog neznatnog komadićka zemlje! Radi se o dielku naših pređa, o kapljicama naše najdragocjenije krvi, koju smo dužni čuvati kao Presveto Otajstvo čovjekova bivstvovanja na zemlji ---

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

TOMISLAVU DRAGUNU

Dragi moj brate u Kristu, Tomislave!

"Pa tko će vam nauditi ako budete zaneseni borbom za dobro? Štoviše, blago vama ako niste i trpjeli zbog pravednosti! 'Nemojte se od njihove prijetnje ni zastrašiti ni zbuniti!' Naprotiv, štujte u svojim srcima Krista kao Gospodina, uvijek spremni na odgovor svakomu tko vam zatraži razlog nade koja je u vama. Ali neka to bude blago i s poštovanjem, jer imate dobru savjest, da se oni koji ocrnjuju vašе dobro vladanje u Kristu, posrame u onome u čemu vas kleveću! Bolje je, naime, ako bi htjela volja Božja, da trpite čineći dobro nego čineći zlo!" (Prva Petrova poslanica 3:13-17)

"Neka Gospodin Isus Krist bude s duhom tvojim! Neka milost bude s vama!" (Druga poslanica Timoteju)

Vaš brat u Kristu,

Zvonko B. Ranogajec

ISTINA, HRVATI IZ DIJASPORE I PREDSDJEDNIČKI IZBORI (1)

**"Upozoravajuće ali i spasonosno
Božje zrcalo istine"**

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Istina

Mudar čovjek, a onda i narod u teškim trenucima kušnje i sumnje obraća se Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu za savjete i upute, (koje se nalaze u Bibliji) a ne čovjeku!

"Ja sam put-istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Hrvati iz dijaspore

Nakon što je Republika Hrvatska postala suverena i samostalna država (je li to zaista tako?), 1991. godine, Hrvatska dijaspora sljedećih pet godina tijekom Domovinskog rata (1991.-1995.) nije dala samo ogroman novac domovini, ona je bila lider i savjetovala je svoju prvu toliko voljenu domovinu Hrvatsku, a bila je i kulturna i moralna potpora kada je najviše trebalo! Što se je dogodilo s Hrvatima u dijaspori nakon što je Republika Hrvatska postala suverena i samostalna država?

Danas su Hrvati iz dijaspore razočarani, apatični, ravnodušni, podijeljeni, nepovjerljivi jedan prema drugome i zatvoreni u svoje čahure. Mnogi Hrvati iz dijaspore počeli su se polako, možda čak i nepovratno, udaljavati se od svoje prve domovine. Ogromna greška Hrvata iz dijaspore!

Veoma uspješne udruge, kao na primjer (takvih primjera ima mnogo u cijeloj Hrvatskoj dijaspori!) jedna od najutjecajnijih Hrvatsko američkih udruga C.A.A. Croatian American Association, koja je u Americi veoma uspješno lbirala punih 15 godina za interese Hrvatske države i Hrvata diljem svijeta, danas, nažalost nije više aktivna! Njeni čelnici godinama nisu više aktivni.

Jedni su se povukli u "mirovinu", a drugi su nastavili aktivno se baviti lokalnom politikom i drugim osobnim interesima. Nažalost, veliki broj Hrvata iz dijaspore počeli su odmah nakon što smo dobili svoju državu stavljati svoje osobne interese ispred hrvatskih nacionalnih interesa, a sve u ime domoljublja! Njihova prva toliko voljena domovina Hrvatska nije više danas u njihovom prvom planu. Svi

Hrvati platit će neopisivo veliku cijenu za ovu ogromnu grješku u bliskoj budućnosti!

Nekoliko opravdanih nebiblijskih razloga za takvo ponašanje Hrvata iz dijaspore

Negativno i veoma, veoma netočno i štetno mišljenje o Hrvatima izvan svoje domovine Hrvatske učinili su dobrim djelom pojedini hrvatski mediji, koji su "hranili" (a to čine veoma, veoma uspješno i danas!) javnost isključivo negativnim, iako ponekad i opravdanim pričama o pojedincima koji su povrtak u Hrvatsku iskoristili za svoj osobni interes.

O Hrvatima iz dijaspore ne raspravlja se danas na sjednicama Vlade, oni su postali rijetka tema i u hrvatskom Saboru. Hrvati iz dijaspore nestali su već godinama iz svakodnevnice domovinskih Hrvata! U Hrvatskoj je bilo, a ima i danas, veliki broj Hrvata koji su se većem povratku Hrvata iz dijaspore protivili i zbog straha i jala da bi u demokratskom svijetu i u sustavu slobodnog tržišta educirani i veoma uspješni poduzetnici iz Hrvatske dijaspore mogli ugroziti njihov monopol u privatizaciji državnih poduzeća!

Jedan dio hrvatske javnosti (sadašnji predsjednik i nevjerni Stipe Mesić i njegovi istomišljenici) sotoniski i ideološki su zaslijepljeni mišljenjem kako je za Hrvatsku državu veoma štetno povezivanje s Hrvatima iz dijaspore u kojem dominiraju nazadne i ekstremno desničarske skupine, koje žele Hrvatsku državu vratiti u prošlost!

Bilo je to i jest sasvim pogrešno, neistinito i sotonisko predstavljanje Hrvata iz dijaspore koje je donijelo ovo današnje veoma nezdravo stanje apatije i ravnodušnosti Hrvata u dijaspori!

Opći dojam Hrvata iz dijaspore je da današnja vlast u Hrvatskoj ne zna, ne želi iskreni i bratski odnos i

suradnju sa svojom braćom i sestrama iz Hrvatske dijaspore ili je nešto treće?

U svemu tome ima dosta istine, ali pravi razlog u svemu tome leži u nama samima, našoj biblijskoj nepismenosti i neduhovnosti!

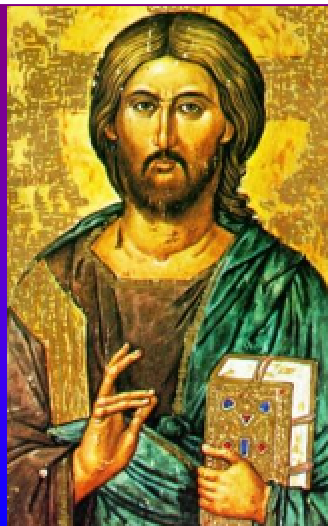
Današnji argumentirani primjeri ravnodušnosti, ponašanju i nevjerstvu Hrvata iz domovine prema svojoj braći i sestrama Hrvatima iz dijaspore

Zahvaljujući milosti i providnosti dragog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i **Internet YouTube** TV programa, hrvatski gledatelji diljem svijeta imaju sada prigodu, (a nemaju apsolutno nikakvu ispriku da to ne urade!) vidjeti u svojim domovima na računalima u riječi i slici po prvi puta u Hrvatskoj povijesti jedinstvene, "necenzuirane", veoma kvalitetne i profesionalno proizvedene kratke isječke jednoga djela mojih **250** dokumentarno -povijesnih hrvatskih filmova, TV emisija, priloga i TV intervjuja na hrvatskom i engleskom jeziku, profesionalno snimljenih i proizvedenih posljednjih 30 godina o življenju i radu Hrvata iz dijaspore (Sjeverne Amerike), o njihovim vjerskim zajednicama, o njihovim društvenim, političkim, kulturnim i sportskim udrugama, te o pojedinim ljudima - Hrvatima i Hrvatima, tom živom djelu hrvatskoga naroda koji je druga polovica hrvatskoga nacionalnoga korpusa prema povijesnim, političkim i demografskim mjerilima i koji je jednako domovinskoj zaslužan za uspostavu i obranu mlade hrvatske države!

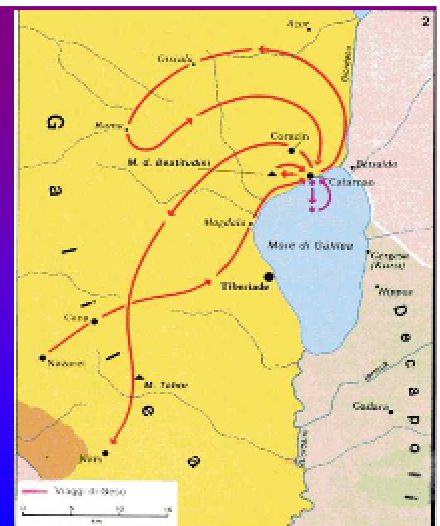
(Zvonko B. Ranogajec, producent je i redatelj svih tih proizvedenih i snimljenih filmova, TV emisija, priloga i TV intervjuja)

**XVII^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU
B**

Ivan 6,1-15

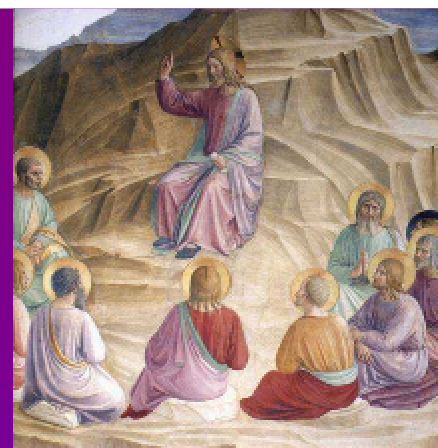
U ono vrijeme: Ode Isus na drugu stranu Galilejskog, Tiberijadskog mora.

Slijedilo ga silno mnoštvo jer su gledali znamenja što ih je činio na bolesnicima.

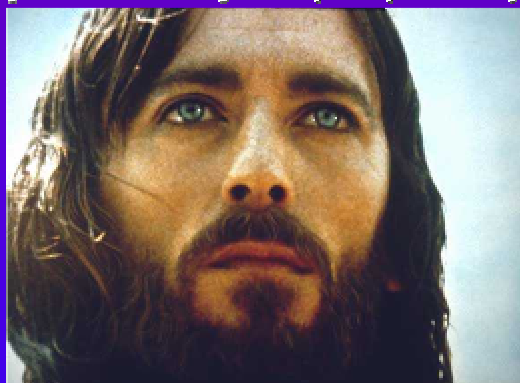
A Isus uzide na goru i ondje sjedaše sa svojim učenicima.

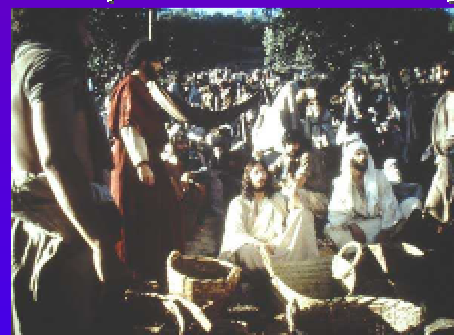
Bijaše blizu Pasha, židovski blagdan. Isus podigne oči i ugleda kako silan svijet dolazi k njemu pa upita Filipa:

»Gdje da kupimo kruha da ovi blaguju?«

To reče kušajući ga; jer znao je što će učiniti.

Odgovori mu Filip: »Za dvjesta denara kruha ne bi bilo dosta da svaki nešto malo dobije.«

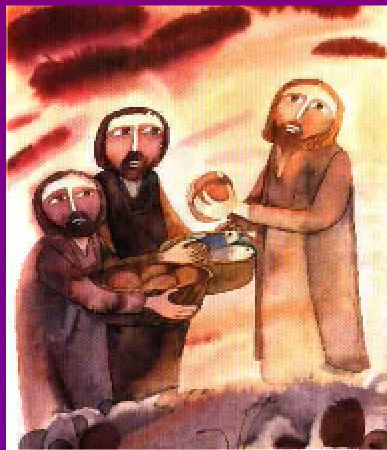

Kaže mu jedan od njegovih učenika, Andrija, brat Šimuna Petra: »Ovdje je dječak koji ima pet ječmenih kruhova i dvije ribice! Ali što je to za tolike?«

Reče Isus: »Neka ljudi posjedaju!« A bilo je mnogo trave na tome mjestu. Posjedaše dakle muškarci, njih oko pet tisuća.

**Isus uze
kruhove, izreče
zahvalnicu**

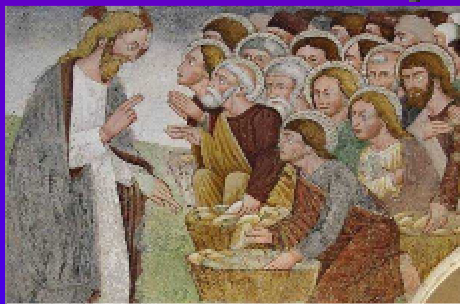
pa razdijeli onima koji su posjedali.

A tako i od ribica - koliko su god htjeli.

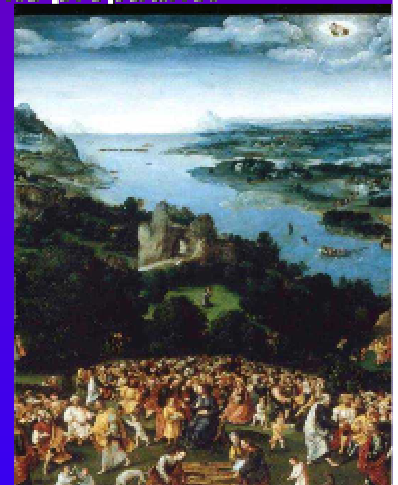

**A kad se nasitiše, reče svojim
učenicima: »Skupite preostale ulomke
da ništa ne propadne!«**

**Skupili su dakle i napunili dvanaest
košara ulomaka što od pet
ječmenih kruhova pretekoše onima
koji su blagovali.**

**Kad su ljudi
vidjeli
znamenje što
ga Isus učini,
rekoše: »Ovo
je uistinu
Prorok koji ima
doći na svijet!«**

**Kad Isus
spozna da kane
doći, pograbiti
ga i zakraljiti,
povuče se
ponovno u
goru, posve
sam.**

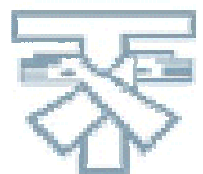
Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured
sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-
sv.nikola@ri.htnet.hr

MORH NA DURBINU SAVE ŠTRBCA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Ne ljutite se više na nas?

B: Ja se nikad ne ljutim, ali uvijek volim znati s kim imam posla.

Meho: G. Kameni ovdje Vas je brzoglasno s "nevidljivog broja" zvao g. Ivan Juroš iz MORHa.

A: Oho, ho! To je dobra vijest. G. Juroš barata s preko 6.000 e-mail adresa pripadnika MORHa. Širi se Glasnik.

Meho: Čini mi se da ne će biti tako.

A: Kako to misliš Meho, pa g. Juroš je važna osoba u MORHu. Od povjerenja samoga ministra. Glasnik uvijek promiče hrvatske interese. Nije li onda logično da se u MORHu redovito prati Glasnik.

Meho: Baš u tome i leži kvaka.

A: Ne okolišaj, govori otvoreno o čemu se radi.

Meho: Dosad je bilo tako kako Vi kažete, ali otkad je Savo Štrbac pojačao svoju obavjesnu mrežu u MORHu - na nalog s Pantovčaka - ljudi su se počeli bojati.

A: Ma nemoj!

Meho: Da! Za oko je Savi Štrbcu zapeo upravo g. Juroš. Jer, ako pripadnici MORHa čitaju Glasnik, ne će imati vremena za Bilten

Veritasa, a tamo ima pravoga štiva.

A: Koga bi moglo u MORHu zanimati ono što tamo piše?

Meho: U prvom redu g. Berislava Rončevića.

A: Njega?

Meho: Upravo njega. Jaki čovjek s Pantovčaka ga je nazvao i pitao zašto pomaže Glasnik, jer da mu je to osobno dojavio Savo Štrbac.

A: I to smeta jakog čovjeka s Pantovčaka?

Meho: Dakako. Treba se držati međudržavnih dogovora, jer Savo Štrbac nije makar tko. Zar nije od Hrvatske, od srca, htio napraviti dvije države: Republiku Hrvatsku i Republiku Srpsku Krajinu? Sve za Hrvatsku!

A: Jeste. Istina je, Osim toga, ...

Meho: Znam. Mislite na tajni sporazum Stjepana Mesića, Carle del Ponte i Save Štrbca, uglavljen u Banja Luci. Transkripti su ...

A: Nas to ne obvezuje, niti ...

Meho: Evo ga. G. Kameni zove Vas g. Ivan Juroš iz MORHa.

Ivan Juroš: Otkazujemo primanje Glasnika i Ognjšta. Uбудuće ne šalžite Vaše glupe časopise nikome od 6.000 pripadnika MORHa pod mojom kontrolom.

A: Ozbiljno?

Ivan Juroš: Dosta mi je svega. Ne mogu više izdržati

pod durbinom Save Štrbca.

A: Žurim u uredništvo. Oprostite.

B: U redu je. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

APEL ZA POMOĆ "SIROTI NJI"

Je li Savo Štrbac kupio stan od Luke Bebića?

A: Nikada MORH nije pomagao Glasnik!

Meho: A zašto onda ne pišete o " aferi kamioni"?

A: Te nas bedastoće uopće ne zanimaju. Što je to prema 34 milijarde kuna koje su opljačkane u kuponskoj privatizaciji?

Meho: Eto vidite, istina je, ne pišete.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pišinger štangice

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Podloga za nadjev:

4 lista oblatne.

Sastojine za nadjev:

4 žumanjaka,
25 dag šećera,
10 dag čokolade,
8 žlica mlijeka,
25 dag maslaca ili margarina i
20 dag mljevenih oraha.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada nadjeva: Izmiješati 4 žumanjaka s 25 dag šećera. U posebnoj posudi u 8 žlica mlijeka iskidati 10 dag čokolade. Na laganoj vatri uz miješanje otopiti čokoladu, te ju usuti u posudu s žumanjcima i šećerom. Sve skupa kuhati na pari dok se ne zgusne. Skinuti s vatre i u toplo umiješati 25 dag maslaca.

Od te mase odvojiti čajnu šalicu kreme za glazuru. U ostalu smjesu umiješati 20 dag mljevenih oraha. Nadjev podijeliti na 3 lista oblatne. Razmazati po svakoj i složiti jednu na drugu. Odozgora staviti četvrtu oblatnu i na nju namazati kremu iz šalice. Ostaviti jedan dan neka odstoji, kako bi listovi oblatne otpustili.

Dobar tek

RONČEVIĆ JE OPTUŽEN I UNAPRIJED OSUĐEN

Frank Bilaver, USA

Danas (16.10.2009.) svi javni medije i portali prenose na naslovnim stranicama vijest o skidanju imuniteta Berislavu Rončeviću.

Nakupilo mi se tog e-maila u inboxu, pa prije nego što sam počistio sve naišao sam na ovaj e-mail koji sam dobio još u travnju ove godine, pa ga onako prosljeđujem. Svima nama je jasno da je Rončević već osuđen, počevši od opozicije, pa do javnih medija. Svi govore o nekoj šteti za Proračun, a nitko ne govori u čemu je zapravo problem. Što bi vi za vojsku prije kupili opremu koju predlažu vojni stručnjaci ili opremu koju predlažu Mesić i njegovi savjetnici!? Već mjesecima Rončevića se proglašuje krivim bez suda, optužnice, istrage ili bilo čega.

Pojedini SDPovci su otišli toliko daleko u optužbama i po njihovim izjavama oni bi najradije kao i Mesić da ulica i mediji presude, zatvore ili objese Rončevića. Gledam ovaj dokument iz Mesićeva ureda, pa mi i je i nije jasno, žali li Mesić zbog (izmakle) provizije ili žali zbog bolje opreme ili se osvećuje Rončeviću, jer je kupio za vojsku AUDI umjesto peglice ili fiće.

Sve u svemu Rončević je ni kriv ni dužan već osuđen i od Mesića i od medija i od ulice. Ni kriv ni dužan kažem, zato jer samo sud može nekoga optužiti, a ne plaćeni članci i lude izjave oporbe i drugih. Ne samo što je Rončević optužen unaprijed, nego je i Hrvatska optužena, popljuvana, s lažnim i suludim izjavama naših političara poput Mesića i drugih drugova.

Nije Švicarska kriva za Thompsona već oni koji već devet godina pričaju o fašistima i ustašoidima, pa strani svijet misli i pomišlja da se iza svakog grma krije po neki fašist ili ustašoid, isto tako o pljački, nezakonitom zapošljavanju i korupciji. Sve to možemo zahvaliti našim Mesiću, jer on bez bilo kakvog dokaza baca sumnju na Vladu

RH i sve druge državne ustanove ili poduzeća, pa što mislite da će stranci misliti o tome. Ne ćemo lako u EU i nije nam za to kriva EU, nego lude izjave i izmišljanja afera tamo gdje ih nema, a tko nam to radi i zašto, mislim da je i svima jasno. Kada netko u svijetu nešto napiše ili izjavi protiv SAD, mnogi mediji u SAD brane svoju zemlju i suprotstavljaju se laži, koje nam ruše državne službenike i RH. A što rade naši mediji? Oni jedva čekaju da prenesu neku negativnost, pa čak i pomognu tim strancima da pljuju po svemu što je hrvatsko.

HAJDE RONČEVIĆU, IDEMO ZAJEDNO PO MERCEDESE U STUTTGART! (1)

Poruka (10. veljače 2004.) Stjepana Mesića s Pantovčaka ministru Berislavu Rončeviću

Odabrao i priredio **Frank Bilaver, USA - fbilaver@hotmail.com**

Zaboravlja li naš Predsjednik Mesić što je radio i govorio prije nekoliko godina? Može li se njegovim izjavama vjerovati i koliko je stvarni Predsjednik svih građana Hrvatske, a koliko predstavnik interesnih skupina, pojedinaca i političkih opcija?

Da, u pravu ste! Slažemo se da je postalo dosadno postavljati ta stara pitanja, jer smo se uvjerali u pu-

no slučajeva da Predsjednik pokazuje znakove senilnosti za razliku od njegova vjernog savjetnika Bude Lončara koji strasno pamti sve detalje iz antifašističke i udbaške prošlosti Jugoslavije. Znam, znam, opet prigovarate da Mesić nije toliko senilan koliko njeguje stil mjestimično promjenjivog političkog stava i ponašanja dok 85-godišnji Lončar uvijek stoji na svome. U Jugi i u Hrvatskoj!

Što ste nestrpljivi? Pitate zašto je potreban toliki uvod u priču? Potreban je, jer se radi o zaboravljanju istine po tko zna koji put od strane našeg Predsjednika koji uporno tjednima i godinama ponavlja kako on nema ništa oko afere vojnih kamiona te je za sve kriva druga

strana. Opa, i Vi ste zaključili da je Mesiću uvijek netko drugo kriv, jer on to nikada nije. Sveti čovjek!

dr. Franjo Tuđman i Frank Bilaver

PORUKE

"OGNJIŠTE", Nakladna zadruga

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

naklada.ognjiste@gmail.com

00385-91-33.88.433

Zagreb, na dne 17. listopada 2009.

ČITATELJIMA "GLASNIKA"

Dragi prijatelji,

"Glasnik" od ovog broja, a "Ognjište" od sljedećeg, mijenjaju nakladnika. Umjesto Hrvatskoga uljudbenog pokreta od sada će to biti "OGNJIŠTE", Nakladna zadruga iz Zagreba.

Što se mijenja? Za Vas koji primete internetsko izdanje "Glasnika" baš ništa. Izlazit će u isto vrijeme, slat će se na isti način, a primat ćete ga besplatno, kao i do sada.

Promjena nakladnika učinjena je iz više razloga. U prvom redu odnosi se to na pojačanu političku borbu Hrvatskog uljudbenog pokreta protiv komunističkog naselja. To traži snažniju društvenu aktivnost njegovih članova i prijatelja, pa bi "Glasnik" mogao biti zapostavljen, a to nikako ne želimo.

Nadalje, neki od čitatelja nisu zadovoljni (samo) s internetskim izdanjem "Glasnika". Traže više. Za njih ćemo uskoro početi s izdanjem "Glasnika" na CDu. Vjerojatno će uslijediti i tisak ranijih brojeva (po 5) u obliku knjige. Na žalost, "Glasnik" nije u stanju izlaziti u obliku tiskanog časopisa. U ovom trenutku, kad je sva novinska maloprodajna mreža u rukama komunističkih vlasnika, to je zaista nemoguće. "Tisak" je, kao što znate, u vlasništvu Ivice Todorčića, sina Ante Todorčića, u vrijeme Tita velikog direktora "Agrokombinata" Zagreb. "Slobodna Dalmacija" pak je u rukama Nine Pavića, glavnog urednika protuhrvatski krvožednog "Poleta", također iz Titova doba. Konačno, red je započeti i s knjigama. Uskoro krećemo s "Hrvatskom domoljubnom knjižnicom" u kojoj ćemo, kao prvih pet knjiga, objaviti sljedeće naslove:

Dr. Mile Budak: "Raspeće"

Asaf Duraković: "Stazama Sarmata"

Safvet-beg Bašagić: "Znameniti Hrvati Bosanci i Hercegovci u Turskoj carevini"

Mirko Vidović: "Sakrivena strana mjeseca"

Tomislav Dragun: "Okupirani smo"

Do idućeg puta srdačno Vas pozdravljam.

S poštovanjem

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

OGNJIŠTE
Nakladna zadruga
Zagreb, Pete Poljanice 7

zamjenica upravitelja

Dragun Mirkovic

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković